31 Temmuz 1978
400 KURUŞ
120

HALKIN KURTULUŞU

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

«Toplumsal Anlaşma» masa başlarında değil, mücadele alanlarında yırtılacaktır

- Mücadelemizin esas hedefi sınıf sendikalarını yaratmaktır
- Sınıf sendikacılığı ile çeşitli soydan burjuva sendikalar arasındaki farklılık mücadele alanlarında ortaya çıkacaktır
- İttifaklar konusundaki yanlış anlayışlar yıkılmalıdır
- 'Toplumsal Anlaşma' bütün emekçi sınıflara yönelik saldırıların bir parçasıdır
- «Toplumsal Anlaşma»nın yasallaşması önlenebilir, önlenmelidir de
- Burjuvazinin saldırısını işçi sınıfının birleşik aktif gücü kırabilir.«önce güç toplayalım,sonra direnelim » anlayışı yanlıştır.Esas alınması gereken ilke «Direnerek güç toplama olmalıdır»

Zafer burjuvaziye karşı aktif mücadele geleneğine sahip olan işçi sınıfımızın olacaktır

Haberi 5. Sayfada

Ambargonun kaldırılmasının diyeti: Emperyalizme bağımlılığın pekişmesi

Dört yıldır ağızlarda çiğnenen ambargo sakızı artık son buluyor. Amerikan Senatosunun Türkiye'ye uygulanan silah ambargosunu şartlı kaldırma kararı eğer Amerikan Meclisi tarafından onaylanırsa yakında uygulamaya konacak.

Ambargo, Amerikan emperyalizminin ülkemiz üzerindeki bazı koşulların yerine getirilmesinin bir aracı olarak kondu. Şimdi bu koşullar kısmen de olsa yerine getirildiği için kaldırılmaktadır. Kıbrıs'ın işgalinden sonra Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Doğu Akdeniz'de hızlanan yayılma çabalarının önüne geçmek, NATO'nun Güneydoğu kanadını yeniden güçlendirmek, Ortadoğu'da Amerikan emperyalizminin çıkarlarının korunması vb. olgular dört yıl önce konan ambargonun bugün kaldırılmasının nedenleri arasında yer almıştır.

Amerikan Senatosu, Ambargoyu şarta bağlı olarak kaldırmakla Yunanistan ve Türkiye hakim sınıfları açısından dengeyi sağlamayı ve böylece iki tarafı da küstürmemeyi hedeflemiştir.

Ambargonun kalkması sonucu Türkiye'nin ödeyeceği diyet nedir? Her şeyden önce Kıbrıs sorununun Amerikancı bir çözüme kavuşturulmasıdır. Böylece bir ülkenin ve o ülke halkının kaderi masa başında 250 milyonluk silah karşılığı Amerikan emperyalizminin istediği bir biçimde çizilmiş olmaktadır. Elbette 250 milyonun diyeti bununla sınırlı değildir. Sözde kapatılmış olan NATO ve Amerikan üslerinin faaliyetlerinin bütün açıklığıyla devam et-

Dev.sa.7.sü.1'de

Yeni bir «Toplumsal Anlaşma»örneği daha

İlan edilen taban fiyatlarına hayır!

Taban fiyatlarının tesbitine küçük üretici köylülerde katılmalıdır

"Toplumsal Anlaşma", tartışmalarının devam ettiği bugünlerde reformist CHP hükümeti, yeni bir "Toplumsal Anlaşma" örneği daha verdi. Geçtiğimiz hafta açıklanan birçok tarım ürününün taban fiyatları, geçmişte IMF ile imzalanan anlaşmanın sonucu olarak son derece düşük tutuldu.

Hükümet buğday ve tütün fiyatlarından sonra geçtiğimiz hafta da haşhaş, şeker pancarı, fındık, antep fıstığı, çekirdeksiz kuru üzüm, kuru incir ve pamuk gibi tarım ürünlerinin taban fiyatlarını açıkladı. Buna göre haşhaş için 25.00 lira, şeker pancarı için 80 kuruş, fındık için 21.60 lira taban fiyatı tespit edilmiştir. Diğer ürünler için de taban fiyatları, bu ürünlerde olduğu gibi son derece düşük tutulmuştur.

İlan edilen bu yeni taban fiyatlarla küçük üretici köylülük bir kere daha açlığa ve sefalete mahkum edilmiştir. Küçük üreticinin emeği ve alınteri emperyalist tekellere, komprador burjuvaziye, aracı-tefeciye bir kere daha peşkeş çekilmiştir.

Reformist CHP hükümeti, emperyalistlerin, onların kredi kurumu IMF'nin ve egemen sınıfların dayatması ile küçük üretici köylünün ürettiği ürünlerin taban fiyatlarını düşük tutmuştur. Üstelik bugün fiyat artışlarının ulaştığı düzeyi, tarım girdilerindeki fiyat artışlarını da dikkate alırsak, ilan edilen bugünkü taban fiyatlarıyla küçük üretici köylünün tam bir açlığa ve sefalete itilmiş olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. CHP reformistleri bu politikayla küçük üretici köylüyü aracı ve tefecinin kucağına daha fazla itmiş olmaktadır.

Bugün küçük üretici köylünün ürettiği ürünlerin taban fiyatlarının düşük tutulması, egemen sınıfların ve onların koltuk değneği CHP reformistlerinin tüm halka yönelen saldırısının bir parçasıdır. İşçi sınıfı için getirilen "Toplumsal

De.sa.7.sü.4'de

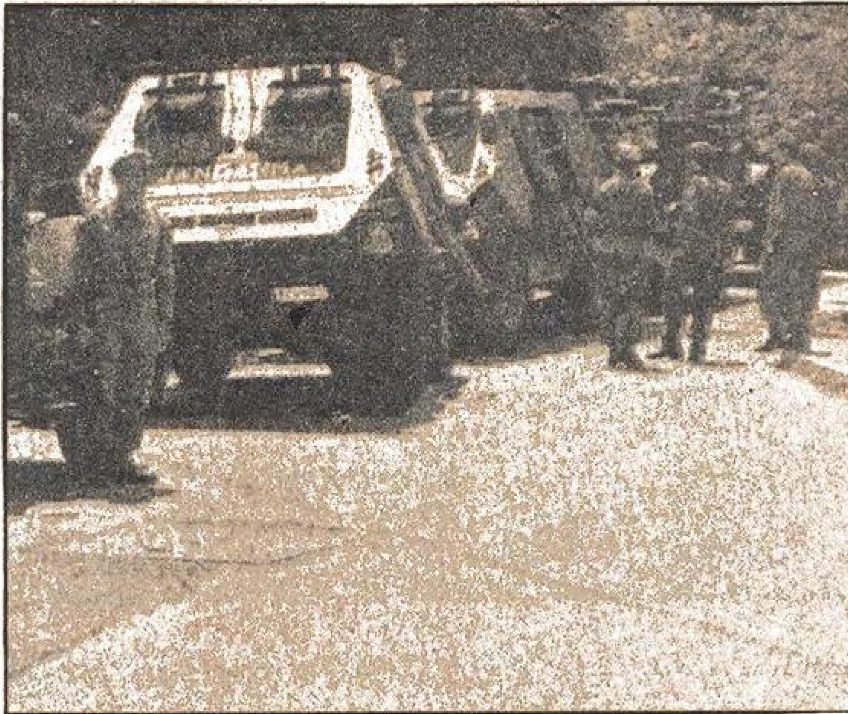
CHP HÜKÜMETİ «SİVİL SIKIYÖNETİM» UYGULUYOR

Zulüm ve baskı tedbirleri halkın mücadelesini durduramayacaktır

Sivil sıkıyönetim adı ile son günlerde halk üzerinde baskı daha da arttı. İstanbul'u binlerce komando askeri doldurdu. Bunlar, bindikleri araçlarda gece-gündüz ellerinde silahla dolaşıyorlar. Panzerlerin sesine şimdi askeri araçların kornası eklendi. Gece-gündüz emekçi halk birkaç yerde durduruluyor ve aranıyor. Kimliği olmayanlar gözaltına alınıyor. Doğu'da jandarma baskısı köy tahrip etmeye kadar vardı. Gözaltına alınanlara Siyasi Polis'te baskı ve tehditler sürüyor. Toplum polisi, öğrenci kılığında okullara yerleştirilmek isteniyor. Faşistlerden boşaltılan öğrenci yurtlarına, İstanbul Edirnekapı'da olduğu gibi, polis ve jandarma yerleştiriliyor. İşte Özaydınlı'nın si-

Dev.sa.7.sü.1'de

Kontr-Gerilla dağıtılmalı,MİT,MHP ve Ülkü Ocakları kapatılmalı, işkenceci-katiller cezalandırılmalıdır

"Güvenlik önlemleri" değil, halka karşı zulüm ve baskı tedbirleri

HALKIN KURTULUŞU

KARŞI-DEVRİMİN TOPYEKÜN SALDIRISI MÜCADELE ALANLARINDA PÜSKÜRTÜLECEKTİR

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sözcüleri ve reformist CHP yöneticileri uzun bir zamandan beri "fedakarlık" sözünü ağızlarından düşürmez olmuşlardı. Ecevit, egemen sınıflara ve emperyalistlere dönüp "huzur, sükun, istikrarlı ekonomi" lafları ediyor, halka dönüp "toplumsal fedakarlık"tan bahsediyordu.

Şimdi burjuvazinin ve reformistlerin dilinden düşmeyen "toplumsal fedakarlık"ın ne anlama geldiği daha iyi anlaşılır oldu.

Bugün geniş halk kitleleri bu "toplumsal fedakarlık" denilen şeyin egemen sınıflar için daha fazla sömürü ve soygun, teşvik tedbirleri, vergi iadesi ve kredi, emperyalistler için daha fazla soygun, talan, "Siyasi Belge" demek olduğunu açık bir şekilde gördüler.

Daha da önemlisi "toplumsal fedakarlık" laflarının arkasından çıka çıka "toplumsal Anlaşma" çıktı. Egemen sınıflar, CHP reformistleri ve sendika ağaları işçi ücretlerini dondurmak, işçi sınıfının kazanılmış haklarını gasbetmek ve işçi sınıfı üzerindeki sömürü ve soygunu artırmak için kolları sıvadılar. CHP reformistleri, emperyalistlerin ve egemen sınıfların direktiflerini aynen uygulayarak tarım ürünlerinin taban fiyatlarını son derece düşük tuttular, yoksul ve az-topraklı köylülüğü açlığa ve sefalete terk ettiler. Milyonlarca memur ve öğretmenin maaşını fiilen dondurdular.

Bütün bunların yanı sıra yeni zamlar kapıda bekliyor. CHP reformistleri IMF'nin verdiği direktiflere aynen boyun eğerek benzine ve KİT ürünlerine yeniden zam yapmanın hazırlığı içerisindedirler. Böylece önümüzdeki dönemde piyasayı yeni bir zam dalgası kaplayacak, zaten gerçek geliri düşmüş olan ve giderek de düşmekte olan geniş halk kitleleri açlığın ve sefeletin kucağına daha fazla itile-

De.sa.7.sü.8'de

Basın bayramında hükümetin basına hediyesi:Kağıda zam

Geçtiğimiz hafta içinde 24 Temmuz'da ülkemizde basın bayramı kutlandı. Aynı günlerde ise hükümet, basını kağıt zammı ile ödüllendirdi! Yalnızca on ay önce kağıda yapılan % 200 zamdan sonra bu ikinci zam oluyor. Böylece bir yıldan kısa bir süre içinde kağıt fiyatlarına % 300'e varan bir zam yapılmış bulunmaktadır. Son zamla özellikle okul kitapları için kullanılan iç ve kapak kağıtları büyük oranlarda fiyat artışı görmüş olmaktadır. Hükümet böylece zaten geçim sıkıntısı içinde bulunan öğrencileri

Dev.Sa.7.Sü.4'de

ÇKP yöneticileri Kruşçev'le aynı noktada birleştiler

- DÖNEKLERE KARŞI TAVIR MARKSİZM-LENİNİZMİN SAFLIĞINI KORUMADA MİHENK TAŞIDIR
- ÇKP YÖNETİMİNİN SON NOTASI TİTO VE KRUŞÇEV'İN DAVRANIŞLARINDAN ESASTA FARKLI DEĞİLDİR
- AYDINLIK-TİKP ŞEFLERİ HEDEF ŞAŞIRTIYOR

YAZISI 3. SAYFADA

Tito Revizyonizmi ve Yugoslav Kapitalizmi

- YUGOSLAVYA EKONOMİSİNİN ANA ÖZELLİĞİ: ÜRETİM ARAÇLARININ ÖZEL MÜLKİYETİ
- YUGOSLAVYA'DA EMPERYALİST TEKELLERİN BOYUNDURUĞU
- ÜCRETLERDEKİ UÇURUM: BİRE KIRK
- YUGOSLAV KAPİTALİZMİNİN KANAYAN YARALARI: İŞSİZLİK, FİYAT ARTIŞLARI, İŞÇİ GÖÇÜ
- YUGOSLAVYA İŞÇİ SINIFININ KAPİTALİZME KARŞI MÜCADELESİ ŞİDDETLENİYOR
- YUGOSLAVYA: MİLLETLER HAPİSLANESİ, BÜYÜK SIRP VE HIRVAT ŞOVENİZMİ

YAZISI 2. SAYFADA

İŞÇİLER REVİZYONİST SENDİKA AĞALARINA GEREKEN DERSİ VERECEKLERDİR

Maden-İş 4. Bölge Temsilciliği seçimi yaklaşıyor. 6 Ağustos'ta Bölge Konseyi yeni bölge temsilciliğini seçecek.

Kartal bölgesi işçilerinin Maden-İş'in revizyonist sendika ağalarına karşı muhalefeti gün geçtikçe büyüyor. 6 Ağustos Maden-İş'in sosyal-faşist yönetiminin bir hesap günü olacak.

Kartallı maden işkolu işçileri geçen bölge seçimlerinde de revizyonist sendika ağalarına karşı olduklarını oylarıyla ortaya koymuşlardı. Ancak sosyal-faşist Maden-İş yönetimi, işçilere rağmen, işçilerin seçtiği bölge yönetimini feshetti. İşçi sınıfının en azılı düşmanlarından Halit Erdem'e karşı oybirliği ile seçilen yeni yönetimi isteklerine uymadığı, onlarla ortaklık etmediği için görevden aldı. "Tabanın söz ve karar sahibi olması" ilkesi onlar için hiç bir anlam ifade etmiyordu. İşçileri patrona satıp zengin olmakla şöhret yapan Adem Karabaş'ı yönetime atadı. İşçilerin bir kenara fırlatıp attığı Halit Erdem'i ise, organizatör tayin ederek başkanlık yetkileri ile yeniden donattı.

4. Bölgenin işçileri bugünkü yönetime karşı derin bir nefret ve hınçla dolu. Onlar sosyal-faşist sendika ağalarının işçi düşmanı yüzlerini, uygulamalarını hayatın içinde her gün gördüler, onların ihanetlerini her saat yaşadılar. Geçen seçim sırasında onların işçileri hiçe sayan işçi düşmanları oldukları en açık bir şekilde ortaya çıktı.

Dev.Sa.7.Sü.3'de

KARTAL DEVRİMCİ İŞÇİLER DERNEĞİ:

"6 AĞUSTOS REVİZYONİST SENDİKA AĞALARININ HESAP GÜNÜ OLACAK"

KARTAL DEVRİMCİ İŞÇİLER DERNEĞİ(KİD), Maden-İş 4. Bölge Temsilciliği seçimi ve muhalefet hareketi çalışmaları sırasında aktif olarak bu gelişmenin içinde yer alıyor. Dernek, Kartallı maden işkolu işçilerinin arasında yoğun bir faaliyet gösteriyor. Fabrikalarda, kahvelerde, işçilerin bulunduğu her yerde, onlarla bugünkü sosyal-faşist Maden-İş yönetimini işçilerin bu yönetime olan muhalefet ve mücadelesini ve yaklaşan seçimde ve seçim sırasında ne yapılması gerektiğini konuşuyor.

KİD, ve devrimci işçiler, başarı kazanmak, sosyal-faşist yönetimi alaşağı etmek, Maden-İş yönetiminin baskı ve tehditlerine ve oyunlarına karşı durmak için, bütün işçileri devrimci bir tarzda seferber etmek gerektiğini biliyor ve buna göre davranıyorlar.

KİD ve devrimci işçiler, aynı zamanda meselenin sadece bugünkü yönetimi devirmek olmadığını, bu adımın, devrimci sendikacılığın yaratılması, sendikalarımızın gerçek sınıf sendikalarına dönüştürülmesi mücadelesinin sadece bir adımı olduğunu iyi biliyorlar. Bugünkü muhalefet hareketinin bu konuda zaaflar taşıdığının farkında olarak, işçileri ve muhalefet hareketini bu konuda ilerletmeye çalışıyorlar. KİD'in, sosyalist işçilerin bakış açısı, muhalefetin bugünkü önderliğinin bakış açısı ile sınırlı değildir ve olamaz.

KİD, muhalefet içinde aktif bir yer tutmaya çalışıyor. İşçilerin muhalefetini destekliyor. Ama bu muhalefet içinde erimiyor. Muhalefet hareketini bütünüyle doğru hedeflere yöneltmeye, bu eylemi işçiler için devrimci sendikacılık, sınıf sendikaları vb. meselelerde bir okul

De.sa.7.sü.1'de

Tito revizyonizmi ve Yugoslav kapitalizmi

Yugoslav revizyonizmi modern revizyonizmin başlıca akımlarından birisidir. Tito'nun taktiği sıfata göre bu, "özyönetim sosyalizmi"dir. Bu sahte sosyalizm, Marksizm-Leninizme ihanet yoluna giren bütün oportünistlere ışık tutmuştur. Bugün de özü değişmemiştir. Özyönetim sosyalizmi safsatası gerçek devrimci güçleri şaşırtmak amacı güden bir silah olmaya devam etmektedir. Dün Kruşçev, bugün "Üç Dünyacılar" Tito'ya "yoldaş" dediler ve diyorlar. Kapitalist Yugoslav ekonomisini "sosyalist" olarak ilan ediyorlar. Oysa daha II.Dünya Savaşı sırasında Amerikan ve İngiliz emperyalistleri Yugoslav revizyonizmini özel bir siyasi ve ideolojik temsilci olarak hazırladılar. Tito, savaştan sonra da sosyalist ülkeler ve uluslararası komünist hareket içinde casusluk ve sabotaj eylemini sürdürdü. Emperyalistlerin bu beğenisi koluna karşı, başta Stalin olmak üzere Enformasyon Bürosu, Arnavutluk Emek Partisi ve gerçek Marksist-Leninistler kararlı mücadele verdiler. Tito'nun, emperyalizmin ajanı maskesini düşürdüler. Yugoslav revizyonistleri işte o günlerde "özgül sosyalizm" safsatasını ortaya attılar. 1950'lerde ise, bugün "Üç Dünyacı"ların "% 85 sosyalizm" diye adlandırdığı "özyönetim sosyalizm" sistemini keşfettiler. Onlar sosyalist devlet mülkiyetini "Stalinci dogmatik sosyalizm" diye karalamaya çalıştılar.

Özyönetim, sosyalist mülkiyetin parçalanmasıdır

"Özyönetimli sosyalizm", sosyalist devlet mülkiyetini özel işçi gruplarının mülkiyeti halinde parçaladı. Ekonominin merkezi ve planlı devlet yönetimi bırakıldı. Bu işçi grupları, mülkiyeti sözde doğrudan yöneteceklerdi. Yugoslav revizyonistleri, proletarya diktatörlüğünü "bürokratizm" diye reddettiler, Marksist-Leninist partinin bütün sosyalist düzen önder rolünü ortadan kaldırdılar. Yugoslav Komünist Birliği, şekilsiz, siyasi olmayan bir örgütlenmeye indirgendi. "Özyönetim sosyalizmi" bütün bu revizyonist görüşlerin sistemleşmiş ifadesi olarak ortaya atıldı. Buna göre sosyalizm ve devlet mülkiyeti bir arada olamaz. Üretim araçlarında toplumsal mülkiyet parçalanmalı ve grup mülkiyeti kurulmalıdır. Üretim araçları, proleter devletin, egemen sınıf olarak örgütlenmiş işçi sınıfının elinden alınmalıdır.

Özyönetim, İşçi sınıfını ezilen sınıfa dönüştürdü

"Özyönetimli sosyalizm"nin uygulanışıyla Yugoslavya'da işçi sınıfı, birbiriyle rekabet eden özel gruplar halinde parçalandı. Her bir "özyönetim" işletmesindeki işçi grubu, toplumun çıkarı ve diğer emekçi grupların çıkarlarına karşısında yalnızca kendi çıkarlarını savunur oldu. İşçi sınıfı, iktidarda bir sınıf iken yeni burjuvazi tarafından ezilen ve sömürülen bir sınıfa dönüştü. 1960'larda Kruşçev revizyonizmi, bütün devlet iktidarını elinde toplayan bu burjuvaziyi bağrına bastı. Başta AEP ve ÇKP olmak üzere, uluslararası proletarya Tito hain kliğini teşhir etti. Mao Zedung, 1962'de yazdığı bir yazıda "Yugoslavya bir burjuva ülkesine dönüşmüştür" diye yazdı. Şimdi ise "Üç Dünyacılar", temmuz başında Kızıl Bayrak (Hongqi) dergisinde bu yazıyı yeniden yayınlarken bu cümleyi çıkartıyorlar. Uluslararası proletaryanın tutarlı tavrını sürdüren Marksist-Leninistler mi Kruşçev revizyonizmi ve sosyal-emperyalizmin izinde yürüyor, yoksa özü değişmeyen Tito'yu Kruşçev gibi bağrına basanlar mı?

Özyönetimde başlıca amaç kârdır

Yugoslav revizyonistleri "sosyalizm" sözcüğünü kullanarak Yugoslavya devletinin gerçekte kapitalist ve sömürücü niteliğini gizlemek, yeni tipte kapitalizmin gelişmesini örtmek ve devlet, proletarya diktatörlüğü gibi sorunlarda karışıklık yaratmak istiyorlar. Oysa bu sözde sosyalizm üretim ilişkileri, özel grupların kapitalist mülkiyetinden başka şey değildir. Yugoslav ekonomisi, birbirinden bağımsız, tek başına dayanan işletmeler yığınına dayanıyor. Bu işletmeler; üretimin hacmi, biçimi, sermayenin nereye, ne kadar, ne zaman yatırılacağı, ne zaman kaç işçi alınacağı ve çıkarılacağı, fiyatların tespiti vb. gibi konularda tek başına davranırlar. Her işletme, toplumun ihtiyacına bakmadan işine geldiği tür ve miktarda üretim yapar. Sosyalizmde üretimin amacı, toplumun ihtiyacının karşılanmasıdır. "Üç Dünyacı"lar'ın "% 85 sosyalizm" dediği özyönetimde ise başlıca amaç kârdır. İşçiler, sosyalizmde "herkesten yeteneğine göre herkese emeğine göre" ilkesine dayanarak para alırlar. Özyönetimde ise işletmenin kârına göre işçi ücretleri belirlenir. İşte bu üretim ilişkileri, bütün Marksist-Leninistlerin belirttiği gibi özel grup mülkiyetine dayanan kapitalist ilişkilerdir. Kruşçev, 1960'larda Tito'yu bağrına basarken bu kapitalist üretim ilişkilerine bakıp, kendi ülkesinde revizyonizmi tezgâhlıyordu. 1963'de ÇKP'nin belirttiği gibi, Tito revizyonizminin özü değişmediğine göre şimdi onu "sosyalist" ve "yoldaş" diye bağrına basanlara bakınca insan ister istemez Kruşçev'in Sovyetler Birliği'ni kapitalist bir ülkeye dönüştürdüğünü hatırlıyor.

Yugoslav ekonomisi emperyalistlerin boyunduruğunda

Yugoslav revizyonizmi, bütün emperyalistlere el açtı. Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere Alman, Fransız, İngiliz ve nihayet Sovyet emperyalist sermayesi ülkeyi dam-durga aldı. Bu sahte "sosyalizm" gerçekte kapitalizm şimdi emperyalistlere 11 milyar dolar borçludur. Yugoslav ekonomisinin, kendi gücüne dayanarak kurulduğunu ve bağımsız bir ekonomi olduğunu öne süren bütün yalanlar iflas etmiştir. Yugoslav revizyonistlerinin kendileri, emperyalist sermaye ihracını teşvik eden bir dizi kanunlar çıkardılar. 1967 yılında yerel girişimlerle yabancı sermaye arasında ortak yatırımlara izin verdiler. 1971 yılında Federal Meclis, emperyalistlere sağladıkları kârlar istedikleri gibi dışarı çıkarma hakkı tanıdı. Şimdi Yugoslav ekonomisi bütünüyle yabancı tekellere bağımlıdır. "Üç Dünyacı"lara bakarsan bu "% 85 sosyalizm" oluyor! Herhalde ABD, 7 milyarlık krediyi de sosyalizmi kurmak için vermiş olmalı.

Dev.Sa.7.Sü.7'de

YUGOSLAV EKONOMİSİNİN ANA ÖZELLİĞİ

Üretim araçlarının özel mülkiyeti

Yugoslav kapitalizminin çürümüşlüğü: Asi gençlik eğleniyor.

Yugoslav kapitalist ekonomisinde üretim araçları özel mülkiyettedir. Bu, özel işçi gruplarının mülkiyeti halinde görülmektedir. Sosyalist devlet mülkiyeti parçalanmıştır. Gerçekte ise fabrika müdürleri başta olmak üzere üst düzeyde yöneticiler bu mülkiyeti fiilen ellerinde tutmaktadırlar. Bütün kapitalist ekonomide olduğu gibi, "özyönetim sistemi"nde de üretimin başlıca amacı kârdır. Üretim, toplumun ihtiyaçlarını karşılamak için değil, kâr için yapılır. Ücretler de, işçilerin topluma verdiğine göre değil, işletmelerin kâr edip etmemesine göre belirlenir. Her işletme, diğerlerinden bağımsız olarak, istediği gibi üretir, alır, satar, işçi alır ve çıkarır. Bu uygulamada başlıca kıstas, kâr sağlayıp sağlamamaktır.

Üretim araçlarının özel mülkiyeti, diğer kapitalist ülkelerde olduğu gibi, bireysel mülkiyet biçiminde de yayıldır. Yugoslav revizyonist yasalar özel mülkiyet ekonomisini teşvik etmektedir. Yugoslavya Anayasasına göre "Özel şirket sahipleri, ekonomik ve toplumsal kurumlarda çalışan emekçilerle aynı hak ve ödevlere, aynı ekonomik ve toplumsal konuma sahiptir.". Örneğin 1970 yılında 21 bin özel restoran ve otel sahibi vardı. Son yıllarda özel sektör, resmi verilere göre, otelcilikte 3 kat, kara taşımacılığında 3 kat artmıştır.

"Özyönetimli" işletmelerin ve tek tek kişilerin mülkiyetindeki işletmelerin yanı sıra son yıllarda yurttaş gruplarının girişimleri (GGP) adı altında yeni özel mülk işletmeleri kuruldu. Yalnızca Sırbistan Cumhuriyetinde bu yeni kurulmuş özel işletmelerin sayısı 1970 yılında 122 idi.

Bireysel özel işletme sahipleri, tarım, inşaat, taşıma, otelcilik ve zanaat alanlarında toplam ülke üretiminin değer olarak beşte birini üretmiştir.

"Tarımda ise, "Özyönetimli" işletmelerin dahi aşağı yukarı hiç yoktur. İşlenen toprakların % 90'ı özel mülk sahiplerinin elindedir. Bu mülk sahipleri, istediği gibi toprak satın alıp satabilirler. Ücretli işçi kiralayabilirler. Yugoslav revizyonistleri, büyük toprak sahiplerinin ve zengin köylülerin topraklarını olduğu gibi bıraktılar. Çok az sayıda kapitalist tarım kooperatifi ise yalnızca satış kooperatifi olarak çalışmaktadır.

Bütün bunların gösterdiği gibi, Yugoslavya ekonomisinde üretim araçlarının özel mülkiyeti egemendir. Bu, "işçi gruplarının yönettiği mülkiyet" adı altında gizli olduğu gibi, olağan kapitalist bireysel mülkiyet biçiminde de varlığını sürdürmektedir.

ÜCRETLERDEKİ UÇURUM: BİRE KIRK

Yugoslav kapitalizminin doğal sonuçlarından biri, ücretler arasındaki uçurumdur. İşçiler ile "özyönetimli" işletmelerin yöneticileri arasındaki ücret farkı, Tito'nun kendi konuşmalarında kabul etmek zorunda kaldığı gibi 1'e 20'dir. Hatta bazı durumlarda bu, 1'e 40'a kadar çıkmaktadır. Diğer kapitalist ülkelerde olduğu gibi, bu "özyönetimli" işletmelerin yöneticileri hem çok yüksek ücret alıyorlar, hem de prim, teşvik gibi adlar altında emeğini daha fazla sömürüyorlar. "Özyönetimli" işletmelerin ek ikramiye adı altında dağıttığı kârın % 90'ından fazlası müdür, mühendis ve teknisyenlere gitmektedir. Bu burjuva yöneticiler yabancı tekellerle girişikleri ortak işletmelerde, ayrıca emperyalistlerden yüksek aylık alıyorlar.

"Özyönetimli" işletmelerin yöneticileri, Yugoslavya emekçilerinden sömürdükleri bu kârların önemli bir bölümünü dış bankalara yatırıyorlar. Buna karşılık bu işletmeler aşırı talan ve soygun sonucunda zarar ederse, gene bu yeni burjuvazi işçi ücretlerini azaltmak yetkisine sahiptir. Örneğin 1970 yılında 318 bin işçinin çalıştığı bin işletmede işçi ücretleri % 15 düşürülmüştür.

Bütün bunların yanı sıra türlü spekülasyonlar karşılığında da Yugoslav burjuvazisi yüksek gelirler sağlamaktadır. Arsa spekülasyonu, ev ve otomobil satışları. Kapitalist yasalar bu dalavereleri teşvik etmektedir. Belgrad yöneticileri, yıkılacak evleri önce satın almakta, sonra yıkma kârı almakta ve sonra yok pahasına kapattıkları bu enkazları yüksek fiyata belediyelere satmaktadır. Yanı sıra "özyönetimli" işletmelerin yöneticileri emperyalist patronlarından sözleşmelerin onaylanmasını sağlamak için çok yüksek rüşvet alıyorlar. Resmi Yugoslav kaynakları bunları, gizlemek için "saptanabilmesi olanaksız ödül" diye adlandırıyorlar, özel işletmelerin vergi kaçakçılığının faturası da gene işçilere kesilmektedir.

Resmi verilere göre, 1968 yılında Yugoslavya'da 223 milyoner vardır. Bu rakama, parası yabancı bankalarda yatanlar dahil değildir. Gelirlerdeki bu uçurum, Yugoslav kapitalist ekonomisinin doğal bir sonucudur.

Yugoslav kapitalizminin kanayan yaraları

İşsizlik, fiyat artışları, işçi göçü

Yugoslav kapitalist ekonomisinin belirgin özellikleri, işsizlik ve fiyat artışlarıdır. Emperyalistlere olan bağımlılık ve kapitalist ekonominin sonucunda dış ticaret durmadan açık vermektedir. Bu fark sürekli fiyat artışlarıyla Yugoslavya halkına bindirilmektedir.

1965-1970 arasında, günlük tüketim maddelerinin fiyatları % 35 arttı. 1971-1973 döneminde bu artış % 61'e vardı. Son yıllarda bu artış iyice hızlandı. 1977'nin ilk sekiz ayı içinde yiyecek maddelerinin fiyatları % 18,4 arttı. Gene 1977'nin ilk altı ayı içinde hizmetlerin (taşıma, hastahane gibi) fiyatı % 13 arttı. 1977'nin ilk sekiz ayı içinde, hayat pahalılığı ortalama % 14,6 oldu.

İşsizlik, Yugoslav revizyonistlerinin kabul etmek zorunda kaldıkları sürekli bir yaradır. Resmi işsiz sayısı 1 milyondur. Bunun yanı sıra gene resmi verilere göre köylerde gizli işsizlerin sayısı 1973'de 1 milyon 300 bindir. Bu işsiz ordusu aracılığıyla Yugoslav burjuvazisi, çalışmakta olan emekçilere baskı ve şantaj yapmaktadır.

Kapitalist ekonominin bir sonucu olarak, emperyalist ülkelere yoğun işçi göçü vardır. Yugoslav revizyonistleri işçi göçünü özellikle teşvik ediyorlar. Bu anda 1 milyon 300 bin Yugoslav işçisi teknisyeni ve uzmanı başta Almanya olmak üzere Fransa, Belçika, Avusturya gibi Avrupa ülkelerinde çalışmaktadır.

Yugoslav kapitalizminin sömürüsünden kaçan bu emekçiler, emperyalist burjuvazinin sömürüsü altında, ailelerinden ve vatanlarından uzakta çağdaş köleler gibi çalışmaktadırlar. Göçmen işçilerin % 55'i otuz yaşın altındadır. Emekçilerin böylesine dışarıya atılması, Yugoslavya kapitalizminin en iğrenç sonuçlarından birisidir.

Kruşçev'in ve «Üç Dünyacı» revizyonistlerin alkışladığı Yugoslav «Özyönetim Sosyalizmi»

EKONOMİK ÖZELLİKLERİ	SONUÇLARI
* Birbirinden bağımsız "Özyönetimli" işletmeler istediği miktar ve türde üretir, satar, satın alır, istediği gibi işçi alır ve çıkarır.	* Ücret farklılığı: Bire kırk
* Üretimin başlıca amacı: Kâr	* Kârın % 90'ı üst yöneticilere
* Ücretler kâra göre belirlenir.	* Bir milyon işsiz
* Üretim araçlarının özel mülkiyeti:	* 1,3 milyon işçi Avrupa'da
* ÖZEL GRUP MÜLKİYETİ	* Yılda ortalama % 20 fiyat artışı
	* 11 milyar dolar yabancı sermaye
	* Sırp ve Hırvat şovenizmi

Yugoslav işçi sınıfının kapitalizme karşı mücadelesi şiddetleniyor

Yugoslavya'nın kapitalist bir ülke halinde yozlaşması sonucunda Yugoslav burjuvazisi ile işçi sınıfı arasındaki sınıf çelişkisi keskinleşti. Yugoslav işletmelerindeki işçiler, baskı ve sömürüye karşı, öz yönetimli işletmelerin yöneticilerinin işçi sırtından zenginleşmesine karşı grev yapıyorlar. İşçiler daha iyi çalışma ve yaşam koşulları istiyorlar.

Resmi verilere göre 1964-1976 yılları arasında 530 önemli grev oldu. Bu grevlerde 74 bin işçi yer aldı. Yugoslav burjuva basını grevcilerin isteklerini yazmak zorunda kalmaktadır. Split'te çıkan Pogaledi gazetesi şunları yazıyor:

"Grev, 30 Nisan 1970 günü öğleyin başladı. Bir atölyenin işçileri, o gün dağıtılan ücretlerin tutarından memnun olmadıkları için çalışmayı durdurdular. Protesto olarak, içlerinden çoğu ücretlerini almayı reddettiler. Grev aynı gün akşama dek sürdü. 4 ve 5 mayısta yeniden başladı. 5 mayıs günü 5 atölye daha eyleme katıldı."

Bir başka grev için aynı gazete şunları yazıyor:

"Bardağı taşıran damlalar; tatil priminin verilmemesi, kantin yemekleri masraflarının ödenmemesi, nisan ayı ücretinin ödenmemesi.

Gerçek nedenler: Çok ağır vergi kesintileri işçi aileleri içinde ancak tek kişinin çalışmakta olması. İşçi ailelerindeki işsiz yetişkin bireylerin işsizler ordusunda çoğunluğu oluşturması. Hayat pahalılığının aşırı artışı"

Yugoslav revizyonist basının bütün çabaları, grevci işçilerin ekonomik taleplerle yetinmediklerini gizlemeye yöneliktir. İşçiler, ekonomik ve toplumsal farklılıkların kaldırılmasını, özel şirketlerin kaldırılmasını, siyasi ve ahlaki yozlaşmanın ve rüşvetin kaldırılmasını istiyorlar.

Yugoslavya işçi sınıfının mücadelesi kendiliğinden de olsa her geçen gün büyüyor ve güçleniyor.

Yugoslavya'da emperyalist tekellerin boyunduruğu

Yugoslav revizyonistlerinin, Marksizm düşmanı siyasetleri sonucunda emperyalist tekellerin sermaye ihracı ülke ekonomisini kaplamıştır. Şimdiye kadar Yugoslavya'ya giren toplam emperyalist sermaye 11 milyar doları geçmektedir. Yalnızca Amerikan emperyalizminin kredi biçiminde ihraç ettiği sermaye 7 milyar doları aşmaktadır.

Yugoslav burjuvazisi, uluslararası tekellerle ortak yatırımlara girmektedir. Emperyalist tekeller Yugoslavya halkını sömürerek sağladıkları kârları diledikleri gibi çıkartabiliyorlar. Sermayenin % 49'unu ellerinde tutuyorlar. Özellikle otomobil, kimya, metalurji gibi temel sanayi dalları uluslararası tekellerin denetimindedir. Amerikan-İtalyan FIAT tekeli, Kragujevac "Crvena Zastava" fabrikasına 40 milyon dolar yatırdı. Alman Daimler-Benz tekeli, Fap Famos ağır kamyon fabrikasına 11,5 milyon dolar yatırdı. Gene Alman KHD tekeli, Maribor'daki "TAM" kamyon fabrikasına 41 milyon dolar yatırdı.

Emperyalist sermaye ihracının önündeki bütün engellerin kaldırılmasından sonra Yugoslav kapitalist ekonomisinin açığı büyümüştür. 1976 yılında ödemeler dengesi 18 milyar dinar açık verdi. Bu, Yugoslav ekonomisinin bütünüyle emperyalist tekellere bağımlılığın kaçınılmaz bir sonucudur.

Yugoslavya: Milletler hapishanesi, Büyük Sırp ve Hırvat Şovenizmi

Yugoslavya, altı cumhuriyetten ve birçok milliyetten oluyan bir federasyondur. Cumhuriyetler şunlardır: Sırbistan, Hırvatistan, Bosna-Hersek, Slovenya, Makedonya ve Karadağ. 1,5 milyon Arnavut, 500 bin Macar başta olmak üzere nüfusun % 14'ü, cumhuriyetlerdeki 6 çoğunluk ulusun dışındaki milliyetlerden oluşmaktadır.

Yugoslav revizyonizmi, büyük devlet şovenizmini doğurdu. Kapitalizmin restorasyonundan sonra büyük Sırp şovenizmi ile büyük Hırvat şovenizmi iktidar için çetin mücadeleye giriştiler. 1967 yılında Tito, Sırp temsilcisi Ronkoviç'i görevinden attı. 1971-1973 yıllarında gene Tito, diğer Sırp cumhuriyetleri yöneticilerini görevinden uzaklaştırdı.

Derin ulusal bunalım koşullarında Yugoslav yönetimi şiddet ve demagojiye başvurdu. Ancak geri kalmış cumhuriyetlere yardım vb. gibi yalanlar hep boşta kaldı. Sanayi özellikle Sırbistan ve Hırvatistan'da yoğunlaşmıştır. Bu cumhuriyetlerde kişi başına gelir Kosova, Makedonya ve Karadağ'a göre 2,5 kat fazladır. Kosova, çok düşük hayat düzeyi ile Yugoslavya'nın en geri bırakılan bölgelerinden biri olmayı sürdürmektedir.

Yugoslav revizyonistlerinin kurduğu sözde "yeni yapı" milliyetler arasındaki, cumhuriyetler arasındaki çatışmaları iyice keskinleştiriyor. Ekonomik, siyasi, ideolojik ve askeri konumları güçlü olan özellikle Hırvat ve Sırp burjuvazileri, ulusal ve toplumsal eşitliğe ya da geri cumhuriyet ve bölgelerin gelişmesini kabul etmemektedirler.

Birçok burjuva grubun federasyondan ayrılma arzusu ve Yugoslav revizyonist burjuvazisinin en güçlü gruplar arasındaki açık iktidar mücadelesi, Yugoslav kapitalizminden kaynaklanmaktadır. Yeni burjuvazinin çıkarlarının savunucusu olan Yugoslav "Komünistler" Birliği şovenizmin ve uluslar arasındaki düşmanlığın, onların geri bırakılmalarının temsilcisi ve sorumlusudur.

ÇKP yöneticileri Kruşçev'le aynı noktada birleştiler

Döneklere karşı tavır, Marksizm-Leninizmin saflığını korumada mihenk taşıdır

"SON ZAMANLARDA BAZI KIŞILER, TITO KLIĞININ BIRÇOK SORUN ÜZERINDEKI GÖRÜŞLERININ KENDI GÖRÜŞLERINE BIR HAYLI YAKLAŞTIĞINDAN VE HATTA KENDI GÖRÜŞLERIYLE ÖZDEŞLIK KAZANMAYA BAŞLADIĞINDAN SIK SIK SÖZ ETMEKTEDIRLER. SORUYORUZ: TITO KLIĞININ REVIZYONIST ÇIZGISINDE VE POLITIKASINDA HERHANGI BIR DEĞIŞME OLMADIĞINA GÖRE, BU DEMEÇLERI VERENLER TITO KLIĞININ REVIZYONIST ÇIZGISINE VE POLITIKASINA KENDILERI YAKLAŞMIŞ OLMUYORLAR MI? ("RENMIN RIBAO" BAŞYAZISI, 27 OCAK 1963, BÜTÜN ÜLKELERIN IŞÇILERI BIRLEŞIN, s. 92)

Marksizmin tarihi, onun maskeli düşmanlarına verilen mücadelelerle doludur. Marksizm-Leninizm bu mücadeleler içinde gelişmiş ve güçlenmiştir. Daha zamanında Lenin, emperyalizm var olduğu sürece, onun "derinlikleri"nden yeni Plehanovların, Kautskylerin fışkıracağını belirtmişti. Lenin'in bu büyük öngörüsü; onun ölümünden sonra da, hayat tarafından doğrulandı. Emperyalizmin "derinlikleri"nden Troçkiler, Buharinler, Titolar, Togliattiler, Carillolar, Kruşçev-Brejnevler ve de "Üç Dünyacı" dönekler, Deng Siao Ping gibi dönekler fışkırdılar. Ve yine Marksizm-Leninizmden elini eteğini çeken, ona ihanet eden tüm hainlerin görevi, kendinden önceki hain ve dönekleri aklamak, gerçek Marksist-Leninistleri karalamak olmuştur.

Çin yönetiminin Tito'ya telgrafı ve içinde yer alan sözler, Marksizm-Leninizme ihanetin açık bir örneğidir. Togliattiler, Kruşçevlerden sonra, Çin yönetimi de, Tito'nun önünde secdeye gelmiştir.

Bu, ne adına yapılırsa yapılsın, açık ihanettir.

Denilecektir ki, "Tito, dünyanın tekerleğini döndüren itici gücün militan bir önderidir", "Tito, hegamonizme karşı olumlu tutum alıyor", "hegamonizme tavır alan bir insanla ne uğraşıyorsunuz? Bu maceracılıktır". Mesele, bu söylenenlerle sınırlı olsaydı, ÇKP yönetiminin tavrı biraz daha "tutarlı" olurdu. Tarih boyunca Marksist-Leninistler çeşitli türden gericilerle, somut şartlar zorladığında, ilkeli, geçici, şartlı ittifaklara girmişlerdir. Örneğin, 1941'de Hitler Almanyasının Sovyetlere saldırısıyla ortaya çıkan uluslararası durumda Stalin en "büyük" iki emperyalist ABD ve İngiltere ile koalisyon kurmuş, onları 'faşist kamp'a karşı bir cephe içinde görmekte tereddüt etmemiştir. Yine Mao Zedung, Japon işgali döneminde ortaya çıkan durumda, Çin hakim sınıflarının temsilcisi gerici-faşist Çan Kay-şek ile el sıkışmış, onu milli cephenin içinde saymıştır. Tüm bu tutumlar, devrimci uzlaşmalara, Marksist-Leninist esnekliğe iyi birer örnektirler. Ama, ne Stalin, ne de Mao Zedung pragmatizme düşerek emperyalist ve gericilerin gerçek niteliğini saklamamışlar, ittifak içinde dahi onların nitelikleriyle ilgili olarak kitleleri uyanık tutmuşlardır.

Eğer Çin yönetimi de, "Biz, Üç Dünya teorisi doğrultusunda Tito ile ittifaka gireriz. Ama o, Marksist-Leninist değildir" deseydi, yine de, yanlış ama, tutarlı bir durum olurdu. Halbuki durum böyle değil, Tito "şartların zorladığı" bir müttefik olarak görülmekle de yetinilmiyor, ona en yüce unvanlar iade ediliyor.

ÇKP yönetiminin bu tavrı, Togliatti ve Kruşçev'in tavrının hemen aynıdır. Hatta bir farkla; ÇKP yönetimi, bu konuda Kruşçev'den de hızlıdır.

İtalyan Komünist (şimdi revizyonist) Partisinin dönek lideri Togliatti, daha önce, Tito'yu hedef alan görüşlere attığı imzayı bir kenara itmiş ve Tito'ya haksızlıklar, yanlışlıklar yapıldığını ifade etmiştir. O dönem, ÇKP bu tavrı, şöyle eleştiriyordu:

"Tito grubunun mahkum edilmesi bir yanlışlık olabilir mi?"

"Her şey bir yana, gerçekler gerçek olarak, dönekler de dönek olarak kalırlar.

"Tito grubu, 'sosyalizmin' kuruluşu için kendisini emperyalizme satarak ilerlediği 'eşsiz yolu' değiştirmiş değildir. Tersine, bu kişiler, Amerikan emperyalizminin saldırı ve savaş politikasının hizmetinde gitgide daha ateşli bir biçimde çalışmaktadırlar. Amerikan emperyalizmi Tito grubunu, geçenlerde 100 milyon doları aşkın bir ek 'yardım'la ödüllendirmiştir." ("Renmin Ribao" Başyazısı, 31 Aralık 1962 BÜİB, sy. 55)

Evet, dönekler dönek olarak kalır. Dünyamızda -ÇKP yöneticilerinin söylediklerinden farklı olarak- birçok değişmeler olmuştur. Ama Tito hiç bir zaman değişmemiş "tutarlı" çizgisinde ısrar etmiştir. Togliatti'nin Tito'yu aklama çabasına en başta o günkü ÇKP ve AEP karşı çıkmıştır. Tito'nun ülkesini sosyalist olarak gösterme çabalarına ÇKP şöyle karşı duruyordu:

"Renkli gözlük takan kişilerin gerçeği görebilmeleri daima güçtür. Togliatti'nin ve ötekilerin, proletarya devrimi, proletarya diktatörlüğü ve sosyalizm anlayışları bakımından, Tito grubuyla aralarında birçok benzer nokta bulunduğundan Yugoslavya'da kapitalizmin restorasyonu ve yeni burjuva ögelerin varlığını göremeyişlerinde şaşılacak bir şey yoktur." (Age, sy.57)

Evet, ÇKP'nin o zaman söylediklerine aynen katılıyoruz. Tito'nun ülkesinde sosyalizmin olduğunu söyleyenlerin proletarya diktatörlüğü öğretisini, onun zorunluluğunu "Avrupa Komünistleri" gibi rafa kaldırması gerekir. Görünen köy kılavuz istemez. ÇKP yönetimi de o yoldadır.

1950'lerde Lenin ve Stalin'in Sovyetlerinde iktidarı gasbeden Kruşçev ve avanesinin de yaptığı ilk işlerden biri, Tito'ya itibarını vermek, onun önünde diz çökmek olmuştur. 1963'de dönek Kruşçev, Tito'nun ayağına yüz sürmek amacıyla Yugoslavya'ya varmış "piri"nden ilham alarak sırtı sıvazlanmış, onun "yaratıcılığı"nı, "yüceliği"ni, "eşsiz kudreti"ni teslim etmiştir.

Kruşçev de, "Üç Dünyacı" dönekler gibi, "uluslararası meselelerin çoğunluğunda SSCB ve Yugoslavya'nın görüşleri aynıdır" (Split'teki konuşmadan) demiş ve iki ülke arasındaki eylem birliğinin büyük önem taşıdığını belirtmiştir. Yine Kruşçev, ideolojik alanda, temel meselelerde tam birliğin olduğunu belirterek şöyle demiştir: "Biz Sovyet komünistleri için Yugoslav komünistleri ile (aramızda) hiç bir çelişki olamaz" (28 Ağustos, Brioni)

Evet, Kruşçev bu tavrıyla daha önceki "hatalarını" düzeltmemiş, "yanlışlıklarını" gidermemiştir. Kruşçev, Tito'nun yanına varmış, onun yolundan gitmiş, aynı bataklığın içinde beraberce kulaç atmışlardır. Kim ki, bugün, "biz Tito'ya haksızlık ettik", "yanlışlık ettik" diyor, o, Kruşçevle aynı bataklığın içindedir.

Döneklerle aynı dilden konuşmak onlarla bir olmak demektir

Tito'nun ülkesinde sosyalizmin inşa edildiği gerçek olabilir mi? Ne zamandan beri bu böyledir? ÇKP, 1962'de Yugoslavya'nın sosyalist olduğunu belirten Togliatti'ye karşı şunu söylüyordu:

"Tito grubunun revizyonist çizgisinin gelişmesi ve Amerikan emperyalizmine bağımlılığın gittikçe artması yüzünden, Yugoslavya, sosyalist bir ülke olmaktan çıkmıştır ve bir hayli zaman var ki Yugoslavya'da kapitalizmin kertelі restorasyonu başlamıştır." ("Renmin Ribao" Başyazısı, BÜİB, sf.56, 31 Aralık 1962)

"Yugoslavya'da kapitalizmin restorasyonu burjuvazinin bir karşı-devrimci darbesi, ya da emperyalizmin istilası sonucu değil, Tito grubunun yozlaşması sonucu adım adım ortaya çıkmıştır." (Age)

"Bugün Yugoslavya'da devlet iktidarı Tito grubunun, Marksizm-Leninizme ve komünizm davasına, Yugoslav halkının temel çıkarlarına ihanet etmiş olan ve tamamen revizyonist bir politika izleyen bir grubun elindedir. Yugoslav köylük bölgelerinde zengin köylüler ve öteki kapitalist güçler hızla büyümektedir ve sınıf farklılaşmaları gittikçe hızlanmaktadır. Kapitalizmin serbest rekabet ve kâr yasaları, Yugoslav ekonomisinin yaşamının her alanında egemen bir rol oynamakta ve kapitalist anarşi kol gezmektedir." (Age)

Şimdi, "Üç Dünyacılara soruyoruz. 1960'ların ÇKP'si mi yalan söylüyor? Togliatti mi? Biz diyoruz ki, Yugoslavya'da "öz-yönetim" yolundan sosyalizmin inşa edildiğini söyleyen "sosyalist" (!) "yozlaşma" sonucu adım adım" kapitalizme gitmektedir.

Yugoslavya % 80 sosyalist ekonomiyi tamamlamıştır diyen, Yugoslav tekelci devlet kapitalizmini sosyalizm olarak gören, Sovyet yeni çarlarının % 100'e yakın sosyalizmi gerçekleştirmiş ve devam ettirmekte olduğunu da söylemiş olur. Tito'nun ülkesindeki "sosyalist" milyarderleri hoşgören "sosyalist" kendi ülkesindeki burjuvazinin de yardakçısıdır.

Biz, Çinli komünistler gibi diyoruz ki, "bugün uluslararası komünist hareket içinde Yugoslav revizyonizmine karşı takınılacak tavır sorunu, küçük değil, büyük bir sorundur; bir-iki ayrıntıyı değil, bütünü ilgilendiren bir sorundur." Bu sorun, "ya Marksizm-Leninizme bağlı kalma, ya da Yugoslav revizyonistleriyle aynı bataklıkta yuvarlanma sorunudur."

Tito kliği, ezilen halkların ve ulusların önderi olabilir mi? Tito, halkların birliğinden yana olabilir mi? Veya olmuş mudur? Tito kliği, 1940'lardan sonra daima ABD emperyalizminin hizmetinde ve onun yedeğindedir. Tito, ABD emperyalizminin ajanıdır. ÇKP, geçmişte, bu konudaki doğru tutumunu şöyle tespit etmişti:

"Tito kliği, politik bakımdan, uzun süredir ABD'nin ve öteki emperyalist ülkelerin yardakçısı durumundadır."

Şimdi biz soruyoruz. 1960'ların ÇKP'si mi yalan söylüyor, yoksa, Tito "Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini Yugoslavya'nın somut pratiğine sapmadan uygulamıştır" diyerek ona övgü düzenler mi?

Emperyalizmin ajanları ve uşakları, halkların birliğinden yana olabilir mi? Olabileceğini söyleyen, Tito'nun uluslararası durumda olumlu bir rol oynadığını söyleyen Kruşçev-Brejnevle aynı mevkiye sahip değil midir? Ömrü komünizm davasına düşmanlıkla geçmiş, Macaristan karşı-devrimci ayaklanmasının teorisyeni ne zamandan beri "yaratıcı Marksist-Leninist teorisyen" oldu?

AEP ve Arnavutluk halkına karşı her türlü yıkıcılığın mimarı, Kruşçev'in yoldaşı ne zamandan beri dünya halkları ve proletaryasının yoldaşı olmuştur? Biz, Tito'yu bağımsızlık hareketlerinin öncüsü olarak tanıtanlara şunu söylüyoruz. Tito'yu öncü olarak ilk gösterme şerefi size ait değildir. O görevi, ABD emperyalizmi çoktan yerine getirmiştir:

"Emperyalistlerin Tito grubuna yağdırdıkları övgülere kulak vermek yararlı olur. Amerikan emperyalistleri, Tito grubunu bir 'öncü' olarak görmektedirler; yani onların amacı, Yugoslav revizyonistlerinin etkisiyle bazı sosyalist ülkeleri 'sosyalist kampı terkedip Kennedy'nin 'hür uluslar topluluğu'na girmeye ikna etmektir." (Age)

Tito'yu halkların, komünistlerin birliğinin temsilcisi olarak görmek halkların birliğinin düşmanı olmak demektir. Her kim ki Tito'yu ezilen ulus ve halkların dostu olarak görmekte, o, gerçekten Kruşçevin dostudur. Çünkü Kruşçev de "birleştiricilik" konusunda Tito'nun hakkını teslim etmiştir. Biz, Kruşçev'le aynı düşünebilir miyiz? Lenin, bu tür "birleştiricilik"i muhabbet tellallığı olarak nitelemişti.

Fakat şurası açıktır ki, lanetlenmiş, posası çıkmış bir döneği yüceltmek yarışında "Üç Dünyacı" dönekler Kruşçev'i de geçmiştir. Kruşçev, 1963 Yugoslavya gezisinde ikili konuşmalarda Tito'nun olumluluğunu teslim etmiş, ondan geriye dönüşle ilgili ilim, irfan almış, ama, Yugoslavya'dan ayrılırken havaalanında yapılan genel konuşmada posası çıkmış Marksizm-Leninizm döneğini "çok açık olarak" Marksist-Leninist ilan etmekten "hicap duymuştur."

Biz diyoruz ki; Marksizm-Leninizmin eskidiğini açıkça söyleyen zilli döneklerle aynı dilden konuşmak, onlarla bir olmak demektir.

ÇKP MK'nın telgrafında ilginç bir yan daha var. Telgrafta Marksist-Leninistlerin birliğinin ilk şartının Rus sosyal-emperyalizmine karşı tavır olduğu konusunda gürültülü laflar edenler, Rus sosyal-emperyalizmine karşı tek laf etmemektedirler. Bu, bir diplomasi hatası mıdır? Yoksa bir telgrafta "her şey yazılır mı?" diye geçip gidebilir miyiz? Hayır! Rus sosyal-emperyalizmine karşı tek laf etmemek, Tito döneğiyle "ters düşmemek" içindir. Çünkü Tito, iki veya daha fazla ağıldan birden yemlenmek isteyen aç gözlü öküz gibidir. O, esas olarak ABD emperyalizminin beslemesi olduğu gibi Rus sosyal-emperyalizminden de beslenir. Bu "büyük Marksist-Leninist" hiç bir zaman Rusya'ya emperyalist dememiştir. Rus sosyal-emperyalistleriyle de çelişmeleri olmasına rağmen (ki bu çelişmeler emperyalistler arası menfaat çelişmelerine bağlı olan milliyetçi, şoven muhtevalı çelişmelerdir), onlara liman kolaylıkları vb. sağlamış, yardımlar almıştır. Tito öyle "büyük bir Marksist-Leninist"tir ki, Pekin'e uçmadan önce Moskova'ya uğrar, itibar görür, barıştan, yumuşamadan dem vurur.

Evet, Tito'ya ters düşmekten korktukları için Rusya'nın adını anmaktan çekinenlere soruyoruz: Hani sizin ilkeniz! Lenin şöyle diyordu:

"Parvus'un, bir oportünisti herhangi bir formülle yakalamanın zor olduğu yolundaki o çok yerinde gözlemi doğru çıkmıştır. Bir oportünist her formüle kolayca imzasını atar ve onu aynı kolaylıkla terkeder. Çünkü oportünist demek, kesin ve sağlam ilkelere sahip olmamak demektir." (Ne Yapmalı, sf.227)

Telgraf sahipleri, "baş düşman" Rus sosyal-emperyalizmine laf etmedikleri gibi, diğer süper devlet, dünya halklarının bir diğer baş düşmanı olan ABD'den tek kelimeyle bahsedememektedirler. Çünkü ilk olarak, ABD ile dostluk ilerliyor. İkinci olarak, Tito döneğinin efendisine laf söylemek, "erkekliğe sığmaz."

Biz diyoruz ki, tüm dönekler gelip geçicidir. Marksizm-Leninizm yenilmez. Tito döneği de tarihin çöplüğüne atılacaktır, onu yoldaş olarak görenler de.

Tito'ya karşı tavır Marksizm-Leninizmin saflığını korumada bir mihenk taşıdır. Tito'nun düşüncesine karşı tavır, Kruşçev'in, Brejnev'in düşüncesine karşı da tavırdır.

ÇKP yönetiminin son notası Tito ve Kruşçev'in davranışlarından esasta farklı değildir

Daha 1944'lerde faşizme karşı direnme içinde, Arnavutluk'da yıkıcılık uygulayan, onun içişlerine karışan Tito kliği savaş ve zaferden sonra da büyük hülyası "Balkan Federasyonu"nu kurmak için Arnavutluk"a karşı her türden baskı ve şantajı uygulamıştır. Dedikodu, yalan ve iftira Tito'nun mücadelesinin temeli olmuştur. Arnavutluk'u "küçük", "bir lokmacık" gören Tito'ya Arnavutluk halkı ve onun Emek Partisi gerekli cevabı vermiştir. Yugoslavya'nın baskıcı, şantajcı tutumuna karşı, AEP ve Enver Hoca yoldaş büyük bir sabır göstermiş, alçakça saldırılara karşı sosyalist kamp içinde gördükleri Yugoslav yöneticilerini uyarmış, eleştirmişlerdir. Gözü doymaz, koca öküz Tito'nun bu eleştirilere cevabı dişlerini daha fazla göstermek olmuştur. Marksizm-Leninizmden açıkça sapan, onun eskidiğini söyleyen Tito, Stalin ve Marksist-Leninistler tarafından defedilmiş, hak ettiği kapıya gönderilmiştir. Stalin'in ölümünden sonra iktidarı gaspeden Kruşçev ve avanesi de Marksizm-Leninizmden saptıktan sonra, "bir lokmacık" Arnavutluk'u yutmaya kalkmışlar, daha 1950'lerde baskı ve şantaja başlamışlardır. Kruşçev'in sapık düşüncelerini reddeden ÇKP ve AEP'nin önderlerine saldırmış, bu düşüncelerini onlara zorla kabul ettirmek istemiştir. O, büyük devlet sarhoşluğu içinde Arnavutluk'tan üs istemiş, Vlora'da askeri tesisler, üsler kurma konusunda Arnavutluk'a baskı yapmışlardır. 1960'larda Kruşçev'in suç ortakları sapık düşünce ve emellerini gerçekleştirmek için her yola başvurmuşlar, emperyalist yöntemler izlemişlerdir. Fakat, Arnavutluk halkı, onun Emek Partisi ve büyük önder Enver Hoca yoldaş Marksizm-Leninizme sonuna kadar sadık kalmış, Sovyet döneklerini açıkça teşhir etmiş, onları ÇKP ile birlikte yere çalmıştır. ÇKP ve AEP'nin ve iki ülke halkının dostlukları bu mücadeleler içinde pekişmiştir. ÇKP ve AEP'nin dostluğu Titocu ve Kruşçevci döneklere karşı mücadele içinde kenetlenmiştir. Bugün, AEP'e tavır almak, ona baskıda bulunmak, Marksizm-Leninizme tavır almaktır. Bu tutumun Kruşçev'in Arnavutluk'a olan tutumundan, SBKP yönetiminin 24 Ağustos 1961 tarihli iftiracı mektubundan hiç bir farkı yoktur. Çünkü, Kruşçev'in baskılarına boyun eğmeyen Arnavutluk'a karşı Kruşçev'de Tito ile aynı noktada birleşmiştir. Rusya'nın cazip teklifleri kabul etmeyen AEP ve onun önderlerini Kruşçev ve avanesi "sekterlik", "nankörlük"le suçlamıştır.

Biz bugün Arnavutluk halkını, onun Emek Partisini nankörlükle, sekterlikle suçlayanlara diyoruz ki; senin yanın Kruşçev'in yanıdır. Büyük devlet şovenizmi Kruşçev'e hayır getirmemiştir. AEP ve Arnavutluk'a karşı bugün büyük devlet şovenizmi güdenlere de hayır getirmeyecektir.

Sosyalist Arnavutluk yalnız değildir. Emperyalist, sosyal-emperyalist kuşatmaya, her türden revizyonist yıkıcılık, baskı ve şantaja karşı AEP ve Enver Hoca yoldaş yalnız değildir. Dünya proletaryası ve halkları onların yanındadır. Gerçek Marksist-Leninist partiler onların yanındadır. Biz Türkiyeli proleter devrimciler onların yanındayız. AEP'ni savunmak Marksizm-Leninizmi savunmaktır. AEP'nin yolundan yürümek Lenin'in, Stalin'in yolundan yürümektir. Bugün, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ni savunmak sosyalizmi savunmak demektir.

Dev. Sa. 7. Sü. 5'de

Aydınlık TİKP şefleri hedef şaşırtıyor

ÇKP'nin Y"K"B'nin 11. Kongresine gönderdiği mesajdan sonra Aydınlık-TİKP şeflerine bazı sorular sormuş ve bunları cevaplandırmalarını ve bugün Tito ve Yugoslavya hakkındaki düşüncelerini belirtmelerini istemiştik.

Fakat her zaman olduğu gibi Aydınlık-TİKP'nin revizyonist şefleri, Halkın Kurtuluşu kendilerine böyle bir çağrı yapmamış gibi davranmayı tercih ettiler. Bunun da ötesinde günlük Aydınlık gazetesindeki yazılarıyla ve taraftarları arasında yaydıkları söylentilerle zeytinyağı gibi üste çıkmaya, birtakım cambazlıklarla dikkatleri başka noktalar üzerinde yoğunlaştırmaya ve esas meseleyi unutturmaya çalıştılar. Revizyonist şefler proleter devrimci saflarda barınamayan birkaç dönek revizyonistin çarşaf çarşaf günah mektubunu yayınlayarak ve bu döneklerin Bulgar Basın Ateşesinin gazetemiz bürosunu ziyaret ettiği gibi uydurma olaylar yaratmalarından da yararlanarak kendi karşı-devrimci emellerinin propagandasına giriştiler, taraftarlarının dikkatlerini başka noktalar üzerine çekmeye çalıştılar.

Bunun yanı sıra, Belgrad'da toplanan "Bloksuz 'Ülkeler Dışişleri Bakanları Konferansı'ndan da yararlanarak Tito ile ilgili haberleri ve Tito'nun demeçlerini gazetelerinde manşet yaparak taraftarları arasında Tito konusunda olumlu bir izlenimin doğması için özel bir çaba gösterdiler.

Bugün Aydınlık-TİKP revizyonist şeflerinin yalan ve demagojiye başvurarak dikkatleri asıl meseleden uzaklaştırmaya çalışmalarının ve günlük Aydınlık gazetesinde Tito'yu öne çıkarmalarının gerçek amacı açıktır: Onlar bugün kırk yılın döneği Tito'yu yoldaş olarak bağırlarına basmışlardır ve kapitalist Yugoslavya'yı da sosyalist bir ülke olarak nitelendirmektedirler. Ama bu düşüncelerini açıkça ilan etmeye cesaret edememektedirler. Kırk yıldır kaşarlanmış revizyonist olan ve bu mesleğini hâlâ gururla sürdüren birinin hemen 'temiz kağıdı' alamayacağını çok iyi bilmektedirler. Bunun için de bu düşüncelerini bugün alttan alta ve alıştıra alıştıra taraftarlarına empoze etmeye çalışmaktadırlar.

Revizyonist şefler taraftarları arasında Tito'ya 'yoldaş' denilmesine karşı çıkanların bulunacağını hesap ettikleri için ve ÇKP Merkez Komitesi'nin Y"K"B'ne gönderdiği mesaj karşısında 'zor durumda' kalacaklarını düşündükleri için böyle bir mesajdan mümkün olduğu kadar az kişinin haberdar olmasını sağlamaya, bunun için bazı 'tedbirler' almaya çalışmaktadırlar. Bunun için de Halkın Kurtuluşu'nun taraftarları arasında okunmasını engellemeye çaba göstermektedirler,

Onlar taraftarları arasında henüz 'ikna' edemedikleri ve Tito'ya 'yoldaş' denilmesine karşı çıkanları ise süreç içinde kazanmanın hesaplarını yapmakta, bunun için her türlü sahtekarlığa başvurmaktadırlar. Karşı çıkanlara ya bu meseleyi tartıştıklarını söylemekte, ya da Tito'yu Marksist-Leninist olarak görmediklerini söylemektedirler,

Fakat bunların hepsi sahte ve oyalama taktikleridir, Onlar bugün bu yolla herkesi Tito konusunda ikna etmeye çalışmaktadırlar, Yakın bir zamanda da Tito'yu 'yoldaş' olarak bağırlarına bastıklarını açıkça ilan edeceklerdir,

Üstelik Aydınlık-TİKP şeflerinin Tito konusundaki 'olumlu' düşünceleri sadece ÇKP'nin Y"K"B'nin 11, Kongresine gönderdiği mesajdan sonra oluşmamıştır, Onlar Tito gibi Marksizm-Leninizmin aynı yeminli düşmanları oldukları ve aynı temelden kaynaklanan ideolojik ve siyasi görüşlerin savunucusu oldukları için, uzun bir zamandan beri Tito hakkında 'olumsuz' bir laf etmekten şiddetle kaçınmışlardır. Aylık Aydınlık dergilerinin son dönemdeki sayılarını karıştıranlar bunu rahatlıkla görebilirler. Ayrıca Aydınlık-TİKP şefleri ÇKP'nin Tito ile ilgili değerlendirmelerine yayın organlarında yer vermedikleri gibi, daha da önemlisi Y"K"B'nin 11. Kongresinden önce Çinli revizyonistlerin Tito hakkındaki değerlendirmelerini -ki bu değerlendirmeler halen onların elinde bulunmaktadır- ne kamuoyuna, ne de kendi taraftarlarına açıklamışlardır,

Onların böyle bir davranış içinde olmalarını zaten bekleyemezdik. Çünkü açıklık sadece proletaryaya, proleter devrimci düşünceye ve proleter devrimci harekete özgü bir niteliktir. Aydınlık-TİKP revizyonist şefleri her zaman olduğu gibi bugün de sinsi metodlarla ve alttan alta yürüttükleri bir propagandayla kırk yılın döneği Tito'yu aklamaya, bu sefil düşüncelerini taraftarlarına kabul ettirmeye çalışmaktadırlar.

Bunu yaparken de proleter devrimcilere kara çalmayı, posası çıkmış birtakım revizyonist döneklerden yararlanarak gerçeklerin üzerini küllemeyi ve dikkatleri hayali birtakım noktalara çekmeyi ihmal etmemektedirler.

Fakat bu yollar hiç bir kimseye bugüne kadar yarar sağlamamıştır. Bundan böyle de sağlamayacaktır. Geçmişte de dönek Tito kendi sefil çıkarları için Marksizm-Leninizmi ve yüce Stalin'i karalamaya kalkışmıştı. Bugün Tito dünya proletaryası ve ezilen halklar tarafından lanetlenirken, yüce Stalin'in Marksist-Leninist düşünceleri proletaryaya ve ezilen halklara yol göstermektedir. Bugün Tito'yu 'yoldaş' diye bağırlarına basanların gideceği ve gittiği yer de Tito'nun hâlâ debelenmekte olduğu bataklıktır.

Çoktandır bu bataklığın içine dalmış bulunan Aydınlık-TİKP revizyonistleri de çırpındıkça bataklığa daha fazla batmakta ve battıkça da Tito gibi bataklık farelerine sarılmaktadırlar.

Bu bataklığın ve çirkef çukurunun içerisine boylu boyuna gömülmek istemeyenlerin yapacağı tek bir şey kalmıştır; Kendilerini bataklığın ve Tito 'yoldaş'larının yanına çekmek için boyunlarına dolanan elleri bırakmaları... Bataklığın içine daha fazla gömülmek istemeyenlerin yapabilecekleri tek doğru şey budur.

Karşı-devrimin daha fazla kölesi olmak istemeyenler Aydınlık-TİKP revizyonist şeflerinin yürüdüğü yoldan yürümemelidir, bu yolu terketmelidirler.

Bunun için bile zaman geçmiştir ve geçmektedir.

Fakat yarın daha fazla geçmiş olacaktır.

S...GREV...DİRENİŞ...GR

İşçi sınıfının mücadelesi yükseliyor

Tekirdağ Mürefte Ekmekçioğlu Tuğla Fabrikası işçileri grevde

Tekirdağ'ın Mürefte kasabasındaki Ekmekçioğlu Tuğla Fabrikasında greve gidildi. Fabrikada 128 işçi çalışmaktadır. İşyerinde DİSK'e bağlı Keramik-İş sendikası örgütlüdür. İşçilerin yarısını Doğu bölgesinden Kürt emekçileri oluşturmaktadır. Özellikle tuğla ocaklarında çalışma şartları çok ağırdır. Burada yalnızca Kürt emekçileri çalışmaktadır.

İşçiler 8 saatten iki vardiya halinde çalışıyorlar. 80-90 derece sıcak altında çalışılıyor. Patron 7 kişinin çalışması gereken bantta 4 kişi çalıştırıyor. Kamyon yüklemede 4 yerine 2-3 işçi çalıştırılıyor. 4 kamyon doldurmak gerekirken 7-8 kamyon dolduruluyor. Sırada olan boş kamyonlar akşam 5'ten sonra dolduruluyor ve bu yarım saatlik mesainin parası verilmiyor. Boşaltma postası pazar günleri dahi zorla çalıştırılıyor. 10 senelik işçi 1900 lira alıyor. Kendi isteğiyle çıkan işçiye tazminatı verilmiyor. Eski toplusözleşme - nin tanıdığı ve izine çıkan işçiye verilmesi gereken 500 lira verilmiyor. Her yıl yaptırılması gereken sağlık muayenesi ve filim çekilmesi yaptırılmıyor.

İşçiler bu grevde; ücret ve ikramiyelerde yeterince artış, saat başına 15 dakika istirahat, bayram ikramiyesi istiyorlar. Toplusözleşmede tanınan hakların gerçekten verilmesini istiyorlar. 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kutlanmasını istiyorlar.

Bu talepler etrafında toplusözleşme görüşmeleri 1978 1. ayından 7. ayına kadar sürmüştür. Keramik-İş'in sendika ağaları görüşmeleri uzatarak bir kez daha patronlardan yana olduklarını ispatlamışlardır. Çünkü grev başladığı zaman fabrikadaki bütün sipariş ve stokların satışı bitmişti. Böylece grev patronun istediği bir zamanda başlamıştır. Satış ve stokların en yoğun olduğu aylar Nisan, Mayıs, Haziran aylarıdır. Bu aylarda fabrika önünde 10 milyon liralık stok bulunmaktadır. Eğer grev bu aylarda uygulanmış olsaydı patron işçilerin ücret zamlarını ve diğer sosyal haklarının birçoğunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Fakat sendika ağaları görüşmeleri uzatarak patronu bu zor durumdan kurtarmışlardır. Ame Keramik-İş'in sendika ağası Genel Sekreter Sadık Doğrular, Hürriyet gazetesi muhabirine verdiği demeçte patronun görüşmelerde uzlaşmaz bir tutum içinde bulunduğunu belirterek kendi kendisini ele vermiştir. Öyleyse grev, neden satış ve stokların en yoğun olduğu dönemde uygulanmamıştır?

Ayrıca grev 18.7.1978 günü başlaması gerekirken 20.7.1978 günü başlamıştır. Bu iki gün içinde patron çalışma yerlerini kapatarak, önemli araç ve makinaları fabrikadan başka yerlere kaçırdı. İşçi temsilcileri bu durumu sendikaya telefonla bildirdiklerinde, sendikacılar işçilere çalışmalarını öğütlediler. İşçiler, kapalı işyerinde mi çalışacaklardı? İşçileri tam bir çaresizlik içinde bıraktılar ve iki gün sonra geldiklerinde gecikmelerinin nedenini açıklamayarak meseleyi geçiştirdiler. Gelirken grev çadırını da getirmemişlerdi.

Grevin ikinci günü Mürefteli Halkın Kurtuluşu yolunda GENÇLİK taraftarları topluca fabrikaya gittiler. Grev öncesinde bağış kampanyası açıldı. Pankartlar hazırlandı. İşçilere grevin önemini belirten konuşmalar yapıldı.

Mürefte Ekmekçioğlu tuğla işçileri, kararlı mücadelelerini sürdürüyorlar.

İşçiler yurtsever devrimcileri büyük bir coşkuyla karşıladılar ve sloganları hep bir ağızdan haykırdılar. Burada "İşçiler Birleşin", "İşçiler Sendika Yönetimine" "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganları atıldı. Toplanılan bağışların bir kısmıyla işçilere sigara ve yiyecek alındı. Ayrıca para yardımında bulunuldu. Bir arkadaş yaptığı konuşmada grevlerin önemini belirtti ve işçi sınıfının önündeki her türlü engeli aşarak zafere ulaşacağını vurguladı. İşçilere oyunlar oynandı. Pankartlar fabrika önüne asıldı. Grevle ilgili geniş bir çevreyi kaplayan yazılamalar yapıldı. Sürekli olarak fabrikaya gidilerek işçi arkadaşlarla konuşuldu. Bu çalışmalar sırasında birkaç Devrimci Yol taraftarı da çalışmalara katıldı.

Var olan birkaç TİP'li revizyonist yazılama yaparak parsa toplamaya çalışmışlardır. Fakat yurtsever devrimciler bu işçi düşmanlarının gerçek yüzlerini teşhir etti, hakettikleri cevabı verdiler.

İşçiler, haklarını alana kadar direnmeye kararlıdırlar.

ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFINDAN

İspanya

İspanya'nın Bask bölgesinde işçi sınıfının mücadelesi giderek yükselmektedir. İşçiler 8 Temmuzda Navara şehrinde geniş çapta gösteriler yapmışlardır. Grevlere gitmişlerdir. Bu grev ve gösteriler 4-5 günden fazla sürmüştür. Aynı zamanda daha birçok şehirde Juan Carlos'un faşist diktatörlüğünün izlediği halk düşmanı ve gayri milli siyaseti protesto eden gösteriler düzenlenmiştir.

Venezuella

Sao Poula şehrinde binlerce işçi baskı ve sömürüye karşı kararlı bir mücadele yürütmektedir. Basın işçilerinin güçlü grevi tekstil, inşaat, demir-çelik, ve plastik işçilerini de kapsayacak şekilde yaygınlaşmıştır. Ücretlerinin artırılmasını ve çalışma koşullarının düzeltilmesini isteyen 200 fabrikanın işçileri greve katılmışlardır. Sağlık hizmetlerinde çalışan 7500 emekçi de geçtiğimiz günlerde greve gitmiştir.

Avustralya

Avustralya Kömür Sanayinde çalışan binlerce işçi ücretlerinin artırılmasını ve çalışma koşullarının düzeltilmesini isteyerek güçlü grevlere gitmişlerdir. İşçi sınıfının güçlü eylemi karşısında Kömür Madeni yöneticileri paniğe kapılmışlardır. Kömür işçilerinin bu eylemi, ücretlerinin artmasını ve çalışma koşullarının düzeltilmesini isteyen ve bunun için mücadele eden kamu hizmetleri işçilerinin kararlı mücadelesinin bir parçasıdır.

Arjantin

Arjantin'de, geçtiğimiz hafta Buenos-Aires liman işçileri greve gitmişlerdir. Bu eyleme yaklaşık 100.000 işçi katılmıştır. Liman işçileri çalışma ve yaşama koşulları düzeltilinceye kadar ve bunun için ileri sürdükleri talepleri gerçekleştirilinceye kadar işbaşı yapmayacaklarını belirtmişlerdir.

Amerika

20 bin işçi iki haftadır grevdedir. İşçiler, işten atılan arkadaşlarının işbaşı yapmasını istiyorlar. Vaşington'da de binlerce ulaşım işçisi, ücretlerin artmasını ve daha iyi çalışma şartları isteyerek greve gittiler.

İtalya

700 bin fırın işçisi ve 200 bin kimya, tekstil, inşaat işçisi grevdedir. İşçiler, iş güvenliği ve ücretlerin artması için direniştedir.

İngiltere

Sendika patronları, hükümetle anlaştılar. İşçi ücret artışlarını % 5-10 arasında dondurdular. Uluslararası mali sermaye, ülkemizde olduğu gibi emperyalist ülkelerde de ücretleri dondurmaya çalışmaktadır. İngiltere işçileri bu yeni saldırıya boyun eğmemekte kararlıdırlar.

FABRİKADAN SENDİKADAN ATÖLYEDEN

Kahramanmaraş Pişkinler İplik Fabrikası işçileri "bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır" diyorlar.

Kahramanmaraş Pişkinler Fabrikasında işçiler ortalama 2100 lira alıyorlar. İşçilerin çoğunluğu üç yıldır asgari ücretle çalışmaktadırlar. Bir işçi 6-7 kişilik ailesini geçindirmek zorundadır. Fabrikada yetkili olan MİSK'in faşist sendika ağaları patron A.Pişkin'in en kurnaz savunucularıdır. Yetki alırken bu sendika ağaları, işçilere odun, kömür, yiyecek, ev kirası, çocuk zammı, öğrenim parası, üç maaş ikramiye, prim ve daha neler neler söz verdiler. Böylelikle işçi düşmanı yüzlerini gizleyebildiler. Oysa yiyecek, yakacak vb. hiç verilmedi. Üç ikramiye yerine senede 368 lira ikramiye veriliyor. İşçiler bugün dahi asgari ücretle çalışıyorlar. İşçiler yazdıkları mektupta şunları belirtiyorlar: "Bizi, bizim gibilerden iyi kimse bilemez. Sendikalarımızın yönetiminde bizler yani işçiler olmalıdır. Patron uşağı satılık sendika ağaları olmamalıdır. MİSK sendikası, her zaman patronlarla bir olup, hakkını isteyen işçiye patrondan evvel kendileri tekme vuruyor... Biz iki buçuk yıldan beri ne çektik sarı sendikalardan. Bu büyük tecrübemiz bize gösterdi ki, bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır."

Karadeniz Bakır İşletmesinde ve Hopa işyerlerinde sendika seçimini devrimci işçiler aldı. MC hükümetleri döneminde yüzlerce işçi işten atıldı, sürüldü. Birçok işçinin ücretleri kısıldı. Faşist sendika ağaları patronla birleşerek işçileri sindirmeye çalıştılar. Yerli ve yabancı işçileri bölgecilik yaparak birbirine düşürmek istediler. CHP'li yetkililer ise "Aman hükümeti zor durumda bırakmayalım" diyorlar. Faşistlere karşı boyun eğmeyi öğütlüyorlar. Bütün bu baskı ve tertiplere rağmen sendika seçimine devrimci ve demokrat işçiler ortak listeyle girdiler ve temsilcilikleri kazandılar. Özellikle ücretleri dondurma girişimlerine karşı işçiler, kanları pahasına kazandıkları haklarını sonuna kadar savunmakta kararlıdırlar.

İskenderun Belediyesi işçilerinin de üye olduğu Genel-İş sendikasının İskenderun Şubesi 7. Olağan Kongresi yapıldı. Faşistlerle işbirliği yapan reformist sendika ağaları bin bir dolap çevirdiler. Kongre öncesi işçilerin baskısı sonucunda Şube Başkanı birçok vaat yaptı. Ancak Kongre sırasında İskenderun YDGD ve Tüm-Der'in mesajları, on delegenin imzaladığı ve Pol-Der'in kapatılmasını protesto eden bir yazı, sınıf sendikacılığı ile ilgili bir konuşma yazısı reformist sendika ağaları tarafından okutturulmadı ve Genel Kurul'a sunulmaları engellendi. Reformistler, listelerine MHP'li azılı faşist Zeki Dalan'ı da koydular. Delegelerin birlik ve çoğunluğu bu faşistin ismini sildi. Ancak reformist sendika ağaları birtakım ayak oyunları yaparak listenin olduğu gibi kazandığını açıkladılar.

İskenderun Belediyesi devrimci işçileri, faşist, sosyal-faşist ve reformist sendika ağalarına karşı mücadeleyi kararlılıkla sürdürmektedirler.

Muş İl YSE Müdürlüğünde çeşitli yolsuzluklar karşısında işçiler tavır alıyorlar. İşçiler gönderdikleri mektupta özetle şunları yazıyorlar: "Toprak ağası ve şeyh, Adalet Partisi Muş milletvekili Kasım Emre ve YSE müdürü Reşit Sarısaçlı, YSE'ye ait olan araç ve gereçleri kendi özel işleri için kullanıyorlar. CHP hükümeti kurulduktan sonra bu vurguncu müdürün en azından mahkemeye çıkarılmasını bekliyorduk. Ancak tersine taltif edildi ve daha rahat bir göreve atandı... Çimento araba gibi araç ve gereçleri vurgun malı yapanlara kim yataklık yapmaktadır, artık biliyoruz. Mart, nisan aylarında YSE müdürlüğünde yapılan yolsuzluk soruşturmasının dosyaları nerededir? Hırsızlardan olduğu kadar onları gizleyenlerden de bir gün hesap sorulacaktır."

Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi taşocağı işçileri sigortasız, sendikasız çalışmaktadırlar. 100 işçi sabah 8'den akşam 19'a kadar çalışıyorlar. Yevmiye 130-150 liradır. İşçiler, üstü akan tahta barakalarda barınıyorlar. İşçilerin can güvenliği hiç yoktur. Taşocağı işçileri yolladıkları mektupta kısaca şunları yazıyorlar: "Her an ölümle karşı karşıyayız. 200 metreye yakın derinlikte çalışıyoruz. Yukardan halatla taşlara asılıp 50 kilo ağırlığındaki taş tabancasını vuruyoruz. Taş parçası gelir, ip kopar. Ayrıca ruhsatsız ve karnesiz dinamit doldurup patlatıyoruz. Bomba gibi taşlar fırlatıyor. Bazen patlamaz. Yanına gidildiğinde patlar. 1971'de Sivaslı üç işçi arkadaşımızın üstüne büyük bir taş düştü. Paramparça olup öldüler. Her gün kiminin ayağı, kiminin eli, kolu kırılır. Buna karşılık oksijenli su ve tendürdiyot bile yoktur... Bütün bu zulüm ve haksızlıklar karşısında biz işçiler birlik olmalıyız."

Erzincan içme su tesisatında 20 işçi çalışmaktadır. Patron işçileri sigortalı gösteriyor ama uygulamıyor. İşçilerin hiç bir sosyal hakları yoktur. İşçiler, yevmiyelerin artırılması için direniş yaptı. AP milletvekili olan patron 10 işçiyi çıkarttı. İşçiler, patronun baskıları karşısında hep beraber direnmeye kararlıdırlar.

Gaziantep Çimento Fabrikasında marangoz işçilerinin direnişi

Gaziantep Çimento Fabrikası Marangoz bölümü işçileri, direnerek taleplerini kabul ettirdiler.

Gaziantep Çimento Fabrikası marangoz işbölümünde çalışan 23 devrimci işçi direnişe geçti. İki günlük direniş sonunda patron, işçilerin bütün taleplerini kabul ettiğini yazılı olarak açıkladı.

İşçilerin istekleri şunlardı: Hiç kimsenin işten atılmaması. Bütün işçilere yemek verilmesi. Ücretlerin artırılması. Servis temini. İşçilerin hepsinin sigortalı yapılması. Mesainin % 50 fazla ödenmesi. Cumartesi günleri işin erken bırakılması. İş ve can güvenliğinin sağlanması. Yemek istirahatının 1,5 saate çıkarılması. İş Kanunu'nun işçi lehindeki maddelerinin kağıt üzerinde bırakılmaması.

Patron, öncü işçileri tehdit etti. Daha sonra satın almaya çalıştı. Başaramayınca işten çıkarmayı kalktı. Ancak işçilerin kararlı direnişi sonucunda bunu gerçekleştiremedi.

İşçiler, direnmeden hiç bir hakkın alınamayacağını bir daha kavradılar.

İzmir Tariş İplik Fabrikası işçilerinin direnişi

İzmir B. Çiğli'de Tariş İplik Fabrikasında 11 Temmuz Salı günü başlayıp üç gün süren bir direniş oldu. Direniş öncesinde işçiler arasında tedirginlik ve hoşnutsuzluk giderek artıyordu. Bunun başlıca nedenleri şunlardır: Ücretlerin düşük (aylık 2000-2500 lira) olması ve zamanında ödenmemesi, Mesailerin düşük olması ve zamanında ödenmemesi. Sağlık koşulları ve iş güvenliğinin yetersizliği. İdarecilerin işçiler üzerindeki baskıları. Özellikle devrimci işçilerin işten atılacağı konusunda yayılan söylentiler.

Fabrikada MC hükümetleri döneminde yerleşmiş bulunan faşistler hâlâ yerlerinde duruyorlar. Diğer İGD'li, TİP'li TİSP'li sosyal-faşistler de işçilerin mücadelesine engel oluyorlar. Yanı sıra küçük-burjuva grupçuklar da kitleden kopuk 'atılımlar' yapıyorlar. Gericilere hizmet eder duruma düşüyorlar.

Direniş 23-07 C vardiyasında başladı. Bu, yemek yememek biçimindeydi. Küçük-burjuva grupçuklar niçin direnildiğini işçilerle konuşmadan acele olarak direnişe girdiler. Diğer vardiyalar sorunu kavramış değillerdi. Nitekim ertesi gün gelen vardiya yemek yedi. Bu, örgütsüzlüğün ve kendiliğindenciliğin doğal sonucuydu. Bu arada CHP'li ve toprak ağası oğlu olan fabrikanın personel müdürü feodal bağlardan yararlanarak direnişi kırmaya çalıştı.

Çarşamba günü direnişçi C vardiyası geldiğinde fabrikanın kapısı sivil polisler tarafından kesilmişti. Polisler, 8 arkadaşı ayırdılar ve bunların çıkışının verileceğini söylediler. Bunun karşısında, çıkmakta olan B vardiyası ile birleşen C vardiyası işçileri direnişe geçtiler. İşçiler işten çıkartılan arkadaşlarının geri alınmasını istediler. Hiç bir işçi direniş yerinden ayrılmadı. İşçiler marşlar söyleyip sloganlar attılar.

Patron baskıyı yoğunlaştırdı. Temsilcilerin çoğu, sendika görevlisi, İstanbul'dan hemen gece gelen sendika görevlisi, patrondan yana konuşuyorlardı. Direnişin kanunsuz olduğunu söylediler. CHP'nin etkisinde olan temsilciler, işçiye güvenecekleri yerde reformizmin aldatmacalarına kapılıyorlardı. Personel müdürü de CHP'li olmasından ve Kürt işçilerle feodal bağlarından yararlandı. Gene de işçilerin yarısı geceyi fabrikada geçirdi, marş ve sloganlar söyledi.

Bu durumda İGD'li sosyal-faşistler hemen direniş yerinden kaçıp gittiler. Diğer sosyal-faşistler de direnişe katılmadılar. Aydınlık oportünizmine kapılmış 1 kişi de çekti gitti. Proleter devrimcilerin önderliğinde beş kişilik bir komite seçildi. Başlangıçta direnişi işçilere danışmayan küçük-burjuva grupçuklar yılgınlığa kapılmaya başladılar. Yalnızca proleter devrimciler azim le çalışıyorlardı.

Perşembe sabahı içerdeki direnişçiler büyük bir coşkuyla, gelecek A vardiyasını karşılamaya hazırlanırken servislar boş geldi. Kurulan polis barikatları ile işçiler geri çevrilmişti. Direnişi sürdürmek için işçiler bir komite seçtiler ve müdüre gönderdiler. Dışarda kalan işçilerin de yardımına rağmen, polis, patron, sendika ağası işbirliği işçileri parçalamaya çalışıyordu. Akşama fabrikada 40-50 işçi kaldı.

Dışardaki işçiler içeri girmenin ve içerdeki işçilere yardım etmenin yollarını aradılar. Ortayolcular ise B.Çiğli'de 3-5 kişiyle yola benzin döküp yaktılar. Bu, kitle

Dev.Sa.7.Sü.7'de

İSDEMİR Karabük şantiyesinde işçilerin kararlı direnişi

İskenderun Demir Çelik Fabrikası içinde bulunan Karabük şantiyesinde çalışan 600 işçinin haklarını gasbetmek için Maden-İş yetkilileri patronla işbirliği yaptılar. "İşin bittiği" gerekçesiyle işçilerden imza istenmektedir. 1975 yılından deney kazanmış olan işçiler imza atmayı reddettiler. 29 Haziran günü işi bıraktılar. Oturma şeklinde direnişe geçtiler.

İmzalanması istenen kağıtlarda 1975'den bugüne kadar süren çalışmadan doğan haklardan söz edilmemektedir. Yeni ünitedeki işin "ücret belirtilmeksizin" kabul edilmesi istenmektedir. Direniş üzerine Maden-İş 18. Bölge temsilcisi İbrahim Kalyoncu ve bir avukat geldiler, "kağıtları imzalamayın. Bu patronun oyunudur." dediler. Ertesi gün ise aynı kişiler bir daha geldiler, "Hukuksal yönden durumu inceledik. Bu kağıtları imzalamanız zorunludur. Elimizden bir şey gelmez" dediler. Bu ikiyüzlü ve işçi düşmanı tavırları yuhalandı. Maden-İş temsilcisi işçilere işbaşına geçmelerini emretti. Bu sosyal-faşist sendikanın tabanını hiçe saydığını gösterdi. Patron kadar patronun çıkarlarını savunduğunu kanıtladı. CHP Gençlik Kolları yetkilileri ise "Bu işe politika karıştırmayalım. Başbakana telefon ettik. Telgraf çekeceğiz" gibi oyalamacalarla işçilere direnişten vazgeçmeyi öğütlediler.

Sosyal-faşist Maden-İş yöneticileri gelişen devrimci mücadeleye karşı patronla işbirliği yaptılar. Böylece çıkarlarının

Dev.Sa.7.Sü.7'de

İşçi sınıfı imzalanan

ihanet anlaşmasını tanımayacaktır

BURJUVAZİNİN SALDIRISINI ANCAK İŞÇİ SINIFININ BİRLEŞİK-AKTİF GÜCÜ KIRABİLİR. BU NEDENLEDİR Kİ, BUGÜN FAALİYETİ BASİT TEŞHİRLE SINIRLAMAK, MÜCADELEYİ KENDİLİĞİNDENCİLİĞE TERK ETMEK OLACAKTIR. PROPAGANDA VE AJİTASYONUMUZ SOMUT EYLEM ÇAĞRILARIYLA BİRLEŞMELİDİR, "ÖNCE GÜÇ TOPLAYALIM, SONRA DİRENELİM" ANLAYIŞI YANLIŞTIR. ESAS ALINMASI GEREKEN İLKE "DİRENEREK GÜÇ TOPLAMA" OLMALIDIR.

İŞÇİ SINIFININ EYLEMİNİN YÜKSELMESİ FAŞİST, SOSYAL-FAŞİST OPORTÜNİST HER TÜRDEN BURJUVA AKIMIN GERÇEK YÜZÜNÜN ORTAYA ÇIKMASININ AYRACI OLACAKTIR. 15-16 HAZİRAN VE DGM DİRENİŞLERİNDE OLDUĞU GİBİ, EYLEM KENDİ ÇİZDİKLERİ SINIRI TAŞINCA BÜTÜN KARŞI-DEVRİMCİLER KOMPRADOR BURJUVAZİNİN VE HÜKÜMETİN SAFINDA YER ALARAK GERÇEK KİMLİKLERİNİN GEREKTİRDİĞİ TAVRI ALACAKLARDIR.

'TOPLUMSAL ANLAŞMA'NIN YIRTILMASI MÜCADELESİNDE ALTERNATİFİMİZ VAR OLAN SENDİKAL DÜZENİN SAVUNULMASI DEĞİL, SINIF SENDİKALARIDIR.

«Toplumsal Anlaşma»masa başlarında değil,mücadele alanlarında yırtılacaktır

Bilindiği gibi, "Toplumsal Anlaşma" adı verilen hükümet ve Türk-İş'li sendika ağaları arasında imzalanan ihanet anlaşması, işçi sınıfının şimdiye kadar canı ve kanı pahasına kazandığı en doğal haklarına burjuvazinin açık bir saldırısıdır. Bu ihanet anlaşması ile, işçi sınıfının zaten kısıtlı olan grev, toplusözleşme, sendika seçme özgürlüğü vb. hakları fiilen ortadan kaldırılmış, ücretler 1976 düzeyinde dondurulmuştur.

Bugün kamu sektöründe uygulanmaya başlayan bu anlaşma giderek bütün sektörleri kapsayacak biçimde yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Bunun içindir ki, bu ihanet anlaşmasına karşı yürütülecek mücadele hayati bir öneme sahiptir.

İşçi sınıfımızın yüz yılı aşkındır süren mücadelesi sonucu kazandığı hakların, bir çırpıda yok edilmeye yönelinmesi, işçi sınıfımızı ve onun sendikal eylemini yeni bir dönemecin eşiğine getirmiştir. Ve bundan böyle sınıf sendikacılığının kavrayacağı halka bu ihanet anlaşmasının yırtılması eylemi olacak, reformist, revizyonist ve faşist sendikacılık bu mücadelenin temelinde işçi sendikalarından tasfiye edilecektir.

Hiç şüphesiz böyle önemli değişikliklerin olduğu bir aşamada, propaganda ve ajitasyonumuzun konularını ve mücadele taktiklerimizi gözden geçirmek, yeni dönemin ihtiyaçlarına göre düzenlemek bir zorunluluktur.

Mücadelemizin esas hedefi sınıf sendikalarını yaratmaktır

Devrimci proletaryanın sendikal mücadelede esas hedefi sınıf sendikalarını yaratmaktır ve bugün de bu hedeften herhangi bir taviz verilemez. Ancak bugün bu hedefe varırken kavranacak halkada bir değişiklik söz konusudur. Ve bu kavranacak halka "Toplumsal Anlaşma"yı yırtma olarak ele alınmalıdır. İşçi sınıfı sendikaları başına çöreklenen sendika ağalığını yıkma, reformist, revizyonist, faşist sendikacılığı işçi sınıfı sendikalarından tasfiye etme ve sendikaların yönetim ve denetimlerini sınıf sendikacılığının ele geçirmesi, bu "anlaşmaya" karşı verilecek mücadele içinde olacaktır. Tabii ki bu mücadele ancak, işçi sınıfının kapitalizmi, "ücretli köleliği" ortadan kaldırma mücadelesinin bir parçası olduğu,bu temelle birleştiği ölçüde başarılı bir mücadele olacaktır.

Öyleyse bugün propaganda ve ajitasyonumuzda;toplumsal anlaşmanın işyerlerindeki somut yansımalarından kalkarak sendika ağalığını, reformist, revizyonist, faşist sendikacılığı teşhir etmeli; işçi sınıfının taleplerini özel olarak toplusözleşmelerde ileri sürülen talepleri savunmalı, ve kötülüklerin gerçek kaynağının ücretli kölelik sisteminin kendisi olduğunu ortaya koymalıyız.

Kuşkusuz "Toplumsal Anlaşma"nın yırtılması mücadelesinde alternatifimiz var olan sendikal düzenin savunulması değil, sınıf sendikalarıdır.

Sınıf sendikacılığı ile çeşitli soydan burjuva sendikalar arasındaki farklılık mücadele alanlarında ortaya çıkacaktır

Bugün çeşitli işçi sınıfı düşmanı sendikacılık akımları ve bazı sendika ağaları "Toplumsal Anlaşma"ya karşı çıkmaktadırlar. Bunların her birinin kalktığı temel, görünüşte farklı olsa bile özü itibariyle aynıdır ve bugün ortaya çıkan durumdan kendi lehlerine yararlanmak istemektedirler. Anlaşmaya karşı çıkan akım ve çevreleri şöyle sıralayabiliriz:

a) Çeşitli siyasi görüşlere sahip küçük sendika ağaları: "Toplumsal Anlaşma"nın işyeri ve hatta işkolu düzeyindeki toplusözleşmeleri ortadan kaldırarak, bütün işkollarındaki toplusözleşmeleri "tek tip" sözleşmeye indirgemesi, birçok küçük sendikanın varlık nedenini ortadan kaldırmaktadır. Bunun sonucu olarak işçi sınıfının sırtında bir parazit olarak yaşayan birçok sendika ağasını "işsiz" bırakacaktır. Bir ucu kendilerine dokunduğu için bu "anlaşmaya" birçok küçük sendika ağası karşı çıkacaktır.

b) Faşist sendikacılık ve faşist siyasi akımlar: Bu tescilli işçi düşmanları, reformist hükümeti yıpratmak için ve işçiler içinde faşist demagojinin etki alanını genişletmek için "işçi dostu" pozunda dolaşmakta, bu "anlaşmaya" karşı çıkmaktadırlar.

c) Revizyonist sendikacılık ve sosyal-faşistler, Bunlar da aynen Amerikancı faşistler gibi, durumdan kendi lehlerine yararlanmaya çalışmakta, tek farkları aynı zamanda hükümeti desteklemeye devam etmeleridir. Burada revizyonistlerin amacı durumdan yararlanarak Türk-İş içinde etkinliklerini artırmak, işçi sınıfı karşısında açığa çıkan yüzlerine yeni bir bir "devrimci", "sosyalist" maskesini geçirebilmektir.

d) Üç Dünya revizyonistleri: Piyasaya sürdüğü tezleri unutmuş görünmekte (Türk-İş'li sendika ağalarının devrimciliği, hükümeti destekleme, komprador burjuvazinin işçi sınıfının müttefiki olduğu vb) ve bu "anlaşmaya" karşı çıkmaktadır. Şüphesiz ki amaçları her zamanki gibi, bu işin ticaretini yapmaktır.

e) Sınıf sendikacılığı: İşçi sınıfının çıkarlarının tavizsiz savunucuları ve zulüm ve sömürü düzeninin en kararlı muhalifleri olarak "Toplumsal Anlaşma"ya karşı çıkmaktadır. Ve bu "anlaşmayı" yırtma mücadelesini "ücretli köleliğin" tümden ortadan kaldırma mücadelesinin bir parçası olarak görmektedirler. Bu temel nedenle de tüm öteki muhaliflerden ayrılmaktadırlar.

Yukarıda bu "anlaşmaya" karşı çıkan ve muhtemelen çıkacak olan bellibaşlı beş grubu sıraladık. Açıkça anlaşılacağı gibi, ilk dört grubun işçi sınıfının çıkarlarını savunması gibi bir kayguları yoktur. Ve sınıf sendikacılığı dışındaki bütün muhalefetler sahte muhalefetlerdir.

Ancak bu mücadele içinde, büyük sendika ağaları, reformist sendikacıların önemli bir bölümü, reformizmin etkisindeki aydınlar ve hükümet, kasıtlı olarak bu temel ayrımın üstünü örterek "aşırı sağın ve aşırı solun bu ilerici hükümeti yıpratmakta birleştiği" demagojisini yaymaya çalışacak ve işçileri "uysal" olmaya çağıracaktır. Bu kaba demagojiye ve onun yarattığı ceryanlara göğüs germeli ve işçi sınıfının bu ihanet anlaşmasına karşı muhalefetini yükseltmekten bir an geri durmamalıyız. Çünkü bütün öteki akımlarla sınıf sendikacılığının ayrımının temel kıstası (bu anlaşmayla ortaya çıkan özgül durum göz önüne alındığında) işçi sınıfının yükselen mücadelesi karşısındaki tavır olacaktır. İşçi sınıfının eyleminin yükselmesi, faşist, sosyal-faşist, revizyonist, oportünist her türden burjuva akımın gerçek yüzünün ortaya çıkmasının ayracı olacaktır. 15-16 Haziran ve DGM direnişinde olduğu gibi, eylem kendi çizdikleri sınırları taşınca bütün karşı—devrimciler, komprador burjuvazinin ve hükümetin safında yer alarak gerçek kimliklerinin gerektirdiği tavrı alacaklardır. Bunun içindir ki, bu mücadelede işçi sınıfının eylemi gerçek dostlarla düşmanları ayıran bir ayraç olacaktır diyoruz.

İttifaklar konusundaki yanlış anlayışlar yıkılmalıdır

Devrimin genel meselelerine yaklaşımdaki yakınlıktan, ya da bir bildiriye "şu slogan mı konmalı bu mu" gibi küçük grup komplekslerinin belirlediği dar kalıpçı, ittifaklar bir anlayış terk edilmelidir. İttifaklar, devrimci proletaryanın mücadele programının sendikalar alanındaki bir yansıması olan işçi sınıfının acil taleplerinin savunulması ve "toplumsal anlaşmaya" karşı çıkma temelinde ele alınmalı, faşistler ve sosyal-faşistler dışındaki tüm siyasi akım, grup ve kişileri kapsayacak biçimde genişletilmelidir. İttifak içinde ve dışında sınıf sendikacılığının ilkeleri ve mücadele anlayışı tavizsiz bir biçimde savunulmalıdır.

Bu proleter devrimciler gene akıldan çıkarmamalıdır: Mücadelenin başarısının garantisi, geniş işçi yığınlarının sınıf sendikacılığının öne sürdüğü taleplerin savunulması için mücadeleye atılmasıdır . Tersi bir durum işçi sınıfımızı başarısızlığa götürecektir.

«Toplumsal Anlaşma»nın yasallaşması önlenebilir, önlenmelidir de

"Toplumsal Anlaşma", burjuvazinin işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelik ilk saldırısı değildir, 1970'de Demirel hükümetinin ve DGM yasasının çıkarılması girişimleri sırasında MC hükümetleri döneminde de benzer girişimler olmuştur. Ancak her iki girişim de işçi sınıfımızın aktif eylemleri karşısında da başarısızlığa uğramıştır.

Bugünkü "Toplumsal Anlaşma" da henüz yasallaşmamış, reformist hükümetle Türk-İş'li sendika ağaları arasında varılan bir "ilke" anlaşmasıdır. Ve giderek bunu yasallaştırmaya çalışacaklardır. Ancak bugün bu durum mücadeleye atılacak güçler için bir avantajdır. Bu avantaj da kullanılmalıdır. İşçi sınıfımız 15-16 Haziran ve DGM direnişleri geleneğini sürdürerek, bu "anlaşma"nın yasallaşmasını önleyebilir ve bu anlaşmayı ortadan kaldırabilir, kaldırmalıdır da.

«Toplumsal Anlaşma» bütün emekçi sınıflara yönelik saldırının bir parçasıdır

"Toplumsal Anlaşma" tek başına bir olay değildir. Tersine, hakim sınıfların içinde bulundukları buhranın yükünü emekçi sınıfların üstüne yıkmak için giriştikleri planın bir parçasıdır. Bu "anlaşma" taban fiyatlarının düşük tutulması, Kürdistan'da köylere yapılan komando baskınları, öğrenci gençliğin mücadelesinin bastırılması, memurlar üzerindeki baskıların artırılmasıyla da öteki emekçi sınıf ve tabakalar üstünde de uygulamalarına konmaya başlamıştır. Bunun içindir ki, "Toplumsal Anlaşma"da somutlaşan mücadele, tüm öteki emekçi sınıfların mücadelesiyle birleştirilmeli ve emekçi sınıfların birleştirilmesi için dayanışma bilincini geliştirecek bir eylem içinde olunulmalıdır.

«Toplumsal Anlaşma» mücadele alanlarında yırtılacaktır

İşçi sınıfımız 15-16 Haziranlardan, DGM'lerden bilmektedir ki, burjuvazinin işçi sınıfının haklarına yönelik saldırıları, masa başlarında püskürtülemez. Burjuvazinin saldırısını ancak işçi sınıfının birleşik aktif gücü kırabilir. Bu nedenledir ki, bugün faaliyeti basit teşhirle sınırlamak, mücadeleyi ve ajitasyonumuzu somut eylem çağrılarıyla birleşmelidir. Saldırı açıktır ve işçi sınıfı mücadelesine yaptığı tahribat ortadadır. Bu durumda "önce güç toplayalım, sonra direnelim" anlayışı yanlış olacaktır. Burada esas alınması gereken ilke, "direnerek güç toplama" olmalıdır.

İşçi sınıfımız böyle durumlarda doğru yapılan çağrılara kulak verecek mücadele tecrübesine ve atılganlığına sahiptir. Ve burjuvazinin bütün saldırılarında olduğu gibi bu sefer de, işçi sınıfımızın burjuvazi ile hesaplaşması masa başlarında değil, direnişlerde, sokaklarda olacaktır.

ZAFER BURJUVAZİYE KARŞI AKTİF MÜCADELE GELENEĞİNE SAHİP OLAN İŞÇİ SINIFIMIZIN OLACAKTIR

Bütün planlar işçi sınıfının mücadele seline çarparak iflas edecektir

Reformistler ve sendika ağaları 'Toplumsal Anlaşma'yı bütün işyerleri için genelleştirmeye hazırlanıyor

Halil Tunç ile Bülent Ecevit "Toplumsal Anlaşma"nın imza töreninden sonra yaptıkları açıklamalarda, "bu anlaşmanın işçilerin yararına olduğunu, anlaşma ile işçilerin ücretlerinin ve yaşama düzeylerinin yükseltileceğini" ilan etmişlerdi.

Fakat "işçilerin yararına" olan bu anlaşmanın açıklanmasından sonra,nedense sevinç çığlıkları işçilerden değil, komprador burjuvaziden ve onun temsilcilerinden yükseldi.

İşçi sınıfı imzalanan anlaşmanın bir ihanet ve kölelik anlaşması olduğunu ilan eder, onu yırtıp bir kenara atmak için hazırlanırken, komprador burjuvazinin çeşitli sözcüleri verdikleri demeçlerde imzalanan anlaşmayı öve öve bitiremediler.

Türk Sanayicileri ve İş Adamları Derneği (TÜSİAD) Yönetim Kurulu Başkanı Feyyaz Berker, MESS Genel Sekreteri İlhan Lök ve çeşitli sanayi odaları başkanları yaptıkları açıklamalarda "Toplumsal Anlaşma"yı göklere çıkardılar, bu anlaşmayı "tarihi bir olay" olarak nitelendirerek bundan böyle "çalışma barışı"nın daha "sağlam temellere" oturacağını belirtmişlerdir.

Yalnız "iş adamları" anlaşmadaki bazı "eksikliklere" değinmekte ve anlaşmanın bazı hükümlerinin hemen uygulanmasını istemektedirler. Bunları da şu şekilde sıralamaktadırlar: "Anlaşmanın Türk işçilerini 'kamu işçisi' ve 'diğerleri' diye ikiye ayırmasının olumlu olmadığını" belirtmekte, bu durumun "anlaşmaya vücut veren ilkelerin özel sektörde uygulanması konusunda çarpıklıklar yaratacağını" söylemektedirler. İkinci olarak da anlaşmanın "milli düzeyde ve kamu - özel olmak üzere tüm tarafları kapsayacak biçimde genişletilmesini" ve "bu konuda üçlü bir üst kuruluş oluşturulmasını" istemektedirler.

"Toplumsal Anlaşma"nın altına imza atan bir reformist hükümetin komprador burjuvazinin bu "isteklerine" hayır demesi beklenebilir mi? Zaten "Toplumsal Anlaşma"da bunların birçoğuna yer verilmiştir. Ve Ecevit vaptığı bir açıklamada "özel sektörde böyle bir anlaşmanın yapılmasını Türk-İş'le iş adamlarına bıraktığını belirtmiştir.

İşçi sınıfının boynundaki zincire yeni bir düğüm atan ihanet anlaşmasının altına gururla imza atan bir Türk-İş Başkanının ve diğer faşist sendika ağalarının işadamları ile böyle bir anlaşma imzalamamaları için hangi sebep olabilir? Onlar zaten bütün toplusözleşmelerde işçi sınıfını komprador burjuvaziye açıkça satmıyorlar mı?

Üstelik hükümet DİSK sendika ağaları ile de görüşmeler yürütürek "Toplumsal Anlaşma"nın tüm ülke çapında ve tüm işyerlerinde "genelleşmesini" sağlamaya çalışmaktadır.-

Bütün bu çalışmaların sonucunda da "iş adamları"nın istediği "üçlü bir üst kuruluş" oluşturulmuş olacaktır.

O zaman komprador burjuvazinin sözcülerinin ve temsilcilerinin belirttiği "eksiklikler" giderilmiş olacaktır.

Bugün reformist CHP

De.sa.7.sü.6'da

"Toplumsal anlaşma"nın ilk kurbanları : THY işçileri

Reformist CHP hükümeti ile Türk-İş'in faşist sendika ağaları arasında imzalanan ihanet ve kölelik anlaşması uygulamaya sokuldu ve ilk kez Türk Hava Yollarında çalışan işçilere uygulandı.

Bilindiği gibi geçtiğimiz aylarda THY işçilerinin toplusözleşme görüşmelerinin başlamasından sonra 'anlaşmazlığa' düşülmüş ve işçiler greve gitmişti. Hükümet ise "milli güvenlik" gerekçesiyle grevi ertelemiş ve toplusözleşmenin sonuçlandırılması için "Toplumsal Anlaşma"nın beklenilmesi gerektiğini belirtmişti.

Geçtiğimiz hafta reformist CHP hükümeti ile faşist sendika ağaları arasında "Toplumsal Sözleşme" denilen ihanet anlaşması imzalanmıştı . Bu durumda "anlaşmazlığa" düşülen THY toplusözleşme görüşmeleri devam ettirilebilir ve bir anlaşmaya varılabilirdi.

Bunun üzerine bir araya gelen Yüksek Uzlaştırma Kurulu Başkanı ve İşletmeler Bakanı Kenan Bulutoğlu,THY Genel Müdürü Selahattin Babüroğlu ve Hava-İş Genel Başkanı Zihni Barın uzun süredir sürüncemede kalan toplusözleşmeyi bir çırpıda halletmişler ve anlaşmaya vararak imzaladıkları toplusözleşme anlaşmasını 21 Temmuz'da açıklamışlardır.

Toplusözleşmenin tatlıya bağlanmasından sonra birer açıklama yapan imza sahipleri, bu toplusözleşme anlaşması ile işçilerin birçok haklarını aldıklarını ilan etmişlerdir. Ama THY'nda çalışan işçiler bunun böyle olmadığını, tersine, imzalanan bu toplusözleşme ile birçok haklarının kısıtlandığını açıkça görmüşlerdir.

DİSK'li sendika ağaları Halil Tunç'un izinde

DİSK'in reformist ve sosyal-faşist sendika ağaları bir yandan "Toplumsal Anlaşma"ya karşı olduklarını söylerken, bir yandan da CHP hükümetini desteklemeye devam edeceklerini açıklamaktadırlar.

Geçtiğimiz hafta, 24 Temmuz'da Günaydın Gazetesi, DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk ile yaptığı bir görüşmeyi yayınladı. Baştürk, Günaydın Gazetesi muhabirinin sorularını cevaplandırırken , "Toplumsal Anlaşma"nın hükümet-Türk-İş-DİSK imzasıyla yayınlanmamış olmasını, esas olarak, teknik nedenlere, ön görüşmelerin yeteri düzeyde yapılmamış olmasına ve Türk-İş ile DİSK'in aynı yere birlikte imza atamayacağına bağlamaktadır. "Toplumsal Anlaşma"nın işçi sınıfına getirdiği yeni yükümlülükler ve kazanılmış hakları gasbetmeyi amaçlaması konusunda ise tek laf etmemektedir. Tam tersine "devletin geçirmekte olduğu sosyal ve ekonomik bunalımdan kurtulması için DİSK hükümete destek olmayı görev bilir" diyerek, esasında "Toplumsal Anlaşmaya" "hayır" demediklerini ve bu anlaşma hükümlerini veya benzer bir anlaşma hükümlerini kendilerinin de uygulayacağını belirtmektedir.

Esasında Abdullah Baştürk'ün bu sözleri DİSK'li sendika ağalarının gerçek niyetlerini yansıtmaktadır. Onların esas düşünceleri bu sözlerde ifadesini bulmaktadır."Toplumsal Anlaşma"nın içeriği konusunda verdikleri diğer demeçler ise sahte ve göstermeliktir. Bu demeçleri işçi sınıfının baskısı ile vermekte ve bu sahte sözlerle işçi sınıfını oyalamaya ve ağulamaya çalışmaktadırlar.

Sosyal-faşist sendika ağalarının sahte demeçleri ve karşı çıkışları da aynı temelden kaynaklanmakta ve aynı amaca, işçi sınıfını ağulamaya ve kendi sefil çıkarlarına alet etmeye hizmet etmektedir.

DİSK'in reformist ve sosyal-faşist sendika ağaları "devletin geçirmekte olduğu sosyal ve ekonomik bunalımdan kurtulması" için "DİSK'li işçilere de büyük fedakarlıklar düştüğünü" düşündükleri için yollarını Türk-İş'li faşist sendika ağalarının yolları ile birleştirmişlerdir. Ve bunun için Ecevit'in ve MESS patronlarının uyarılarını dikkate alarak bugün belediyelerde çalışan yüz bin işçiyi ve maden işkolunda çalışan onbinlerce işçiyi devlet tekellerine ve MESS patronlarına 'çok ucuz bir fiyatla' satmaya hazırlanmaktadırlar. Bunun yollarını ve yöntemlerini aramaktadırlar.

Fakat bugün işçi sınıfı, bu konuda Türk-İş'li ve DİSK'li sendika ağaları arasında esasta hiç bir farklılığın olmadığını açık bir şekilde görmektedir.

Bunun için de sendika ağalarının imzaladıkları, ve imzalamaya hazırlandıkları işçi sınıfını satış belgeleri kağıt üzerinde kalacaktır. Ve bu belgelerin altında yer alan imzalar sendika ağalarının attıkları son imza olacaktır.

Türkiye işçi sınıfı on yıllardır dişe diş bir mücadele ile kazandığı haklarını sendika ağalarına rağmen koruyarak genişletecek, ve bütün sendika ağalarını tarihin çöp sepetine atarak sınıf sendikacılığı yolunda hızla ilerleyecektir.

Egemen sınıfların "İŞÇİ BAYRAMI"NDA

İŞÇİ SINIFINA İHANET VE KÖLELİK ANLAŞMASI HALİL TUNÇ'A SENATÖRLÜK

Bilindiği gibi işçi sınıfının ve bütün halkın on yıllardır verdiği mücadele sonucunda komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların faşist-feodal diktatörlüğü 24 Temmuz 1963'te işçi sınıfına grev ve toplusözleşme yapma hakkı tanımak zorunda kalmıştı. Bu tarihte 274 ve 275 Sayılı Yasaların çıkmasıyla işçi sınıfının grev yapma ve işyeri ve işkolu düzeyinde toplusözleşme yapma hakkı yasallaşmıştı.

İşte egemen sınıflar işçi sınıfına 1 Mayıs'ı unutturmak için 24 Temmuz'u "İşçi Bayramı" olarak ilan etmişlerdi. Ve onlar sendika ağaları ile birlikte her 24 Temmuz'u "İşçi Bayramı" olarak kutlarlar.

24 Temmuz bu yıl da egemen sınıfların "İşçi Bayramı" olarak kutlandı.

Fakat bu yıl 'kutlanan' "İşçi Bayramı" nın daha özel bir önemi vardı. "İşçi Bayramı"na dört gün kala Türk-İş'in faşist sendika ağaları ile reformist CHP hükümeti işçi sınıfının boynundaki zincire bir halka daha atan "Toplumsal Anlaşma"nın altına imza attılar. Ve işçi sınıfının on yıllarca süren bir mücadele sonucunda kazandığı bütün mevzileri bir çırpıda yok etmeye çalıştılar. Bu anlaşmayı hükümet adına imzalayan Başbakan Bülent Ecevit, geçmişte Çalışma Bakanı iken işçilere grev ve toplusözleşme hakkını "vermekle" övünürdü. Bunun için de kendisi yıllardır "mavi gömlekli işçi dostu" olarak lanse edildi. Fakat işçi sınıfı bu yıl kutlanan "İşçi Bayramı"nda O'nun işçi dostu değil, işçi düşmanı olduğunu daha açık olarak gördü.

Halil Tunç ise yıllardır işçi sınıfını burjuvaziye satarak ismini duyurmuş bir sendika ağasıdır. Bunun için de her zaman ödüllendirilmiş, her zaman 'yüksek görevlere' getirilmiştir. Bu "İşçi Bayramı"nda da "Toplumsal Anlaşma"nın altına imza atmakla egemen sınıflara nankörlük yapmadığını göstermiş olmaktadır. Onun için de Cumhurbaşkanlığı kontenjanından senatör olması "uygun görülmüştür".

Böylece Halil Tunç "hizmetlerinin" karşılığını bir kere daha almış olmaktadır.

Bu durumda egemen sınıfların 24 Temmuz'u "İşçi Bayramı" olarak ilan etmelerinin nedeni daha iyi anlaşılmaktadır.

TÖB-DER 4. OLAGAN GENEL KURULUNA DOGRU

TÖB-DER KONGRESİNDE

Bütün Devrimci,Demokrat grup ve kişiler güçlerini örgüt yıkıcısı, birlik düşmanı revizyonistlere karşı birleştirmelidir

Muhalefet grupları ve yönetimde bulunan çeşitli gruplar örgütümüzün 21 Ağustosta yapılacak olan 4.Genel Kuruluna gelirken son hazırlıklarını da tamamlıyorlar.

Genel Kurula oldukça fazla sayıda grup katılacaktır. Gruplar arasında bugüne kadar süren mücadele oldukça yoğun olmuştur. Bu mücadelede özellikle Genel Merkez Grubu tarafından her türlü silahın kullanılması mübah görülmüş, polisle işbirliği, şube fesihleri örgütten adam atmalar bu ve diğer sosyal-faşist grupların temel mücadele silahları olmuştur. Son iki yıldır TÖB-DER'deki Genel Merkezi oluşturan klik ve "Birlik Dayanışma" "Demokrasi için Birlik" gibi diğer revizyonist grupların mücadelesi esas olarak örgüt içindeki devrimcilere karşı yönelmiş, daha sonra da post kavgasına girişmişlerdir.

Son iki yıldır örgüt içi mücadelenin görülmedik boyutlara ulaşması ve gruplaşmalar öğretmen kitlesini oldukça tedirgin etmiştir. Öğretmen kitlesi mücadelenin ve örgütün parçalanması ihtimalinden dolayı tedirginlik duymaktadır. Bunu da genel olarak örgüt içerisindeki gruplaşmalara bağlamaktadır. Sosyal-faşistler kitledeki bu kanıyı geliştirmek için "siyasi mücadele ve siyasi ayrılıklar örgüte sokuluyor" vs. diyerek özellikle gerici bir kışkırtma faaliyeti içerisindedirler.

Şu iki neden, sosyal-faşistlerin kitlede yerleştirmeye çalıştıkları tedirginlik ve mücadeleden bıkkınlığın yayılmasına hizmet etmektedir.

Birincisi, sosyal-faşist grupların örgüt yıkıcılığını ve karşı devrimci faaliyetlerini kendi grupları aracılığıyla yürütüp savunmaları, aynı zamanda, "parçalanmanın nedeni gruplardır" diyerek demagoji yürütmeleri ve kendi grup faaliyetleriyle de gerçekten parçalama ve bölme çabalarını sürdürmeleri. Kitlede kaçınılmaz olarak devrimcilerin gruplaşmasına ve gericilere karşı siyasi mücadelenin sürdürülmesine karşı da bir kuşku uyanmaktadır. Sosyal-faşistler böylece, hem devrimci muhalefet gruplarını kitleden tecrit etmeyi hem de geniş kitlenin siyasi mücadeleye, kendilerine karşı da yönelen devrimci siyasi mücadeleye ilgisiz kalmasını hedeflemektedirler.

İkinci neden ise: Devrimci, demokrat ve yurtsever grupların TÖB-DER içerisinde ortak bir mücadele programı üzerinde birleşerek güçlü ve birleşik bir mücadele geliştirememesidir. Böylece sosyal-faşistlerin yürüttüğü karşı-devrimci demagojinin yaygınlaşmasının şartları doğmuş olmaktadır. Bu durum anti-revizyonist bir muhalefet cephesinin oluşamaması ve revizyonist ihanetin bizzat pratik mücadeleyle güçlü bir şekilde kanıtlanamamasının bir sonucudur.

Ancak devrimci çalışma sonucu bu olumsuzluk yok edilebilir. O şartlarda öğretmen yığınları devrimci gruplardan değil, sosyal-faşist gruplardan, devrimci siyasi mücadeleden değil, gerici siyasetlerden tedirginlik duyacaklar.

Gruplaşmalar konusunda bütün bu hoşnutsuzluğa rağmen, onbinlerce öğretmen bu genel kurulu ve sonuçlarını ilgiyle beklemektedir. Çünkü herşeye rağmen bu genel kurulun, örgüt içerisinde süren mücadeleyi inceleyeceği ve sonuçlarını değerlendireceği konusunda binlerce öğretmen umutlanmaktadır. Gerçekten de, genel kurul öncesini ve şube genel kurullarını incelediğimiz zaman görmekteyiz ki, en geniş öğretmen kitlesi bugünkü yönetimden memnun olmadığını belirtmiştir. Oy verdiği grup hangisi olursa olsun ("Birlik Dayanışma"ya oy verenlerden bir avuç kadrosu dışında) ezici çoğunluktaki öğretmenler bugünkü yönetimin tasfiyeci, örgüt yıkıcısı, egemen sınıf uşağı politikasına karşı çıktığı için oy vermiştir. Geniş kitlelerin bugünkü merkezi oluşturanlara karşı olmalarına rağmen, revizyonist gruplara da oy vermesi aslında henüz sosyal-faşist demagojiyi kavrayamamış olmasındandır.

Kongreye katılan gruplar

Bugünkü kongreye katılacak olan grupları kabaca tanıyacak olursak, örgütümüzün geleceği, mücadelemizin geçmek zorunda olduğu zorlukları ve önümüzdeki görevlerin büyüklüğünü daha rahat kavrayabiliriz.

Genel Kurula hazırlanan grupları üç ana bölümde toplamak doğru olacaktır.

1-Çeşitli sosyal-faşist mihrakların temsilcisi olan gruplar: Bunlar TİP, TSİP, TKP, Özgürlük Yolu gibi parti ve hareketlerin kurduğu karşı-devrimci gruplardır. Bunlar örgütün demokratik merkeziyetçi işlerliğini yok eden, devrimci ve demokrat öğretmenleri tasfiye ederek mücadelemizi içerden hançerleyen gruplardır. "Birlik Dayanışma", "Demokratik Merkeziyetçiler", "Demokrasi İçin Birlik", "Özgürlük Yolu" isimli gruplar bunlardır. Şimdi aralarında post kavgası vardır. "Demokratik Merkeziyetçiler" ve "Özgürlük Yolu" genel merkezi ellerinde bulundurmaktadırlar. "Birlik Dayanışma" denilen sahte muhalefet (!) Grubu öğretmen kitlesinin sosyal-faşist Gültekin Gazioğlu yönetimine duyduğu tepkiyi tekrar düzene ve sosyal-faşizmin çıkarlarına kanalize edebilmek için adi bir demagoji uygulamakta ve sahte bir muhalefet görünümü sürdürmektedir. Yönetimde olduğu zaman şüphesiz aynı sosyal-faşist politikayı devam ettirecektir.

Bunların tümü de, örgütümüzü bir mesleki örgüt olmaktan çıkarıp sosyal-emperyalizme ve egemen sınıflara hizmet eden bir faşist örgüt haline getirmek istemektedirler. Bunlar öğretmenleri örgütten atmada, şubeleri kapatmada, polisle işbirliği yapmada, mücadeleyi ezme ve bastırmada şimdiye kadar her alanda elbirliği ettiler ve bundan sonrada edeceklerdir.

2-Devrimci Yol ve Kurtuluş gibi ortayolcu siyasi akımların taraftarlarının oluşturduğu "Devrimci Öğretmen" ve "Devrimci Demokratik Birlik" ve CHP taraftarı öğretmenlerin oluşturduğu "Halkçı Eğitimciler" reformist grubu bu bölüme girmektedirler. İlk ikisi revizyonizme şu ya da bu ölçüde karşı olduğunu söylerken, ikiside önemli ölçüde -özellikle ikincisi revizyonist ideolojinin etkinliği altındadırlar. Bunlar devrimci yurtsever öğretmenlerin ittifak güçlerindendirler. Revizyonizmden güçlü bir şekilde etkilenmiş olmaları, onlarla uzlaşıyor olmaları bu ittifakı önemli ölçüde olumsuz yönde etkilemektedir. Son iki yıldır Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin hatalı bir şekilde sosyal-faşistlere karşı bu grupları desteklemeleri onların gelişen mücadelede hep "ona da karşıyım ona da" biçiminde ilkesiz ve faydacı tavır almalarına ve bir ölçüde parsa toplamalarına yol açtı. "Devrimci Öğretmen" bu genel kurula oldukça güçlü katılacak bir gruptur. Ancak bu gruplar şimdiki halde revizyonistlerle birleşmeyi yeğlediler, ve yeğlemektedirler. Bu durumda onlar demokrasi güçlerine ve demokrasiye değil, örgüt içerisinde geriliğe hizmet etmiş olmaktadırlar. Ancak yurtever devrimcilerle birleşmeyi arzu ettikleri ölçüde devrime ve demokrasiye hizmet etmiş olacaklardır.

"Halkçı Eğitimciler"e gelince bunlar geniş kitlelerle birleşmeyi ve onlara verdikleri sözü yerine getirmeyi istiyorlarsa devrimci cephede yer almalıdırlar. Aksi durumda kitlelere verdikleri sözün tersine revizyonist "Birlik Dayanışma" grubu bu grubun gücünden yararlanma hesapları içerisindedir. Bugüne kadar da yararlanmıştır. Bu gruba katılan kişilerin çoğunluğu, kişiler olarak iyi niyetli ve demokratik tavırlı olmalarına rağmen reformizmi "umut" olarak görmektedirler. Bu politika onları egemen sınıflara ve revizyonistlere teslimiyete götürmektedir. Bunlar T"K"P revizyonistlerine piyon olmak istemedikleri şartlarda Yurtsever Devrimci Öğretmen bu grupla birleşmeye çalışacaktır.

3-Bugüne kadar her türlü geriliğin uzlaşma ve ihanetin karşısına tek alternatif olarak çıkmış olan Yurtsever Devrimci Öğretmen Muhalefeti. Gerçek anlamda TÖB-DER muhalefeti bu gruptur. Bugüne kadar her alanda uzlaşmaz ve militan bir mücadeleyi sürdüren ve örgüt içerisinde revizyonist ihanete darbe vuran, uyanış içindeki geniş öğretmen kitlesi için gerçek umut durumunda olan grup, Yurtsever Devrimci Öğretmen'dir. Öğretmen yığınlarının her türlü mücadelede proletaryanın bayrağı altında birleşebilmesinin yegane garantisi bu gruptur.

Yurtsever Devrimci Öğretmen, öğretmen mücadelesinde önemli bir yere sahiptir. Önemli ölçüde şubesinin sosyal-faşistler tarafından feshi ve onlarca önder öğretmenin örgütten ihracı sonucu genel kurulda gerçek gücüne uygun bir şekilde temsil edilemeyecektir. Ancak örgüt içerisinde olduğu gibi, genel kurulda da devrimin ve demokrasinin temel direği, örgütteki devrimci potansiyelin temel unsuru olmaya devam edecektir. Bütün halk güçlerini revizyonizme karşı tek bir mücadele cephesinde birleşmeye çağırmaktadır. Sosyal-faşistler bu grubu büsbütün tasfiye etmek istemelerine rağmen, buna kesinlikle imkan tanınmayacaktır.

Bu üç ana gruptan birinci grupla diğer ikinci ve üçüncü gruplar arasındaki çelişme devrimle karşı-devrim arasındaki çelişme niteliğindedir. Sosyal-faşist gruplar egemen sınıfların halk içerisine sızmış uşakları durumundadır. İkinci ve üçüncü grup arasındaki çelişmeler ise halk içerisindeki çelişmelerdir ve uzlaşabilir karakterdedir. Ancak ikinci gruptakilerin ideolojik ve siyasi çizgileri birinci gruptakiler tarafından önemli ölçüde etkilenmiştir. Bu durum, revizyonistlerle "Devrimci Öğretmen", "Devrimci Demokratik Birlik" ve "Halkçı Eğitimciler" arasındaki çelişmeyi etkileyip yumuşatırken bu gruplar diğerleriyle uzlaşarak Yurtsever Devrimci Öğretmen ile aralarındaki çelişmeyi keskinleştirmeye çalışmaktadırlar. Bu gruplar revizyonizm ve reformizmden uzaklaştıkça Yurtsever Devrimci Öğretmen ile birleşmeleri hiç bir zorlukla karşılaşmayacaktır. Böyle bir birleşmenin objektif şartları her zaman mevcuttur.

Bizim örgüt içerisindeki grupları bu şekilde gruplamamıza rağmen, öğretmen mücadelesinin ulaştığı boyutlar, ülkemizdeki devrimci mücadele ve özellikle Yurtsever Devrimci Öğretmen'in mücadelesinin indirdiği darbeler revizyonist gruplar arasındaki mücadeleyi had safhaya ulaştırmıştır. Böyle bir durum genel kuruldaki gruplaşmaları daha değişik bir noktaya getirebilecektir. Ancak şunu belirtmek gerekir ki, karşı-devrimci grupların parçalanması ve birbirine girmesi örgüt ve öğretmen mücadelesi bakımından olumlu bir durumdur.

Gruplar arasındaki şimdiki ilişkileri değerlendirdiğimizde "Demokrasi İçin Birlik" ve "Birlik Dayanışma" sosyal-faşist ekibinin öğretmen çıkarlarına ve örgüt birliğine karşı bir blok oluşturdukları açıkça görülmektedir. Öte yandan bu iki grup ilkesiz ve çıkarcı manevralarla "Halkçı Eğitimciler"i yanlarına almaya çalışmaktadır. T"K"P'li sosyal-faşistler bu kongrede temel taktiğini bu grubu yanına alabilme amacına göre kurmuştur.

Öte yandan birinci grup içerisinde ele aldığımız ve bugün genel merkezi oluşturan sosyal-faşist "Demokratik Merkeziyetciler" ve "Özgürlük Yolu" olarak bilinen gruplar "Birlik Dayanışma" ile patronlarına uşaklık konusunda yarış içerisinde ve öğretmen mücadelesinin yükselmesiyle açığa çıkan yüzlerinin suçunu birbirinin üzerine yıkmada kavga içerisindedirler. Bu grup, esas olarak örgüt tabanının muhalefetine karşı ve "Birlik Dayanışma" ile kavgasında ortayolcu "Devrimci Demokratik Birlik " ve "Devrimci Öğretmen" gruplarını koz olarak kullanmayı hesap etmektedir. Bu iki grubun tutarsız, ilkesiz ve teslimiyetçi tutumu bu grubun hedefine varmada işini kolaylaştırıcı bir unsur olmaktadır. "Devrimci Öğretmen" ve "Devrimci Demokratik Birlik" gruplarının 1976 Kongresinden bu yana izledikleri politika ve en son ve belirgin olarak İstanbul Şube Kongresinde olanlar revizyonistlerin amaçlarına doğru ilerlediklerini göstermektedir.

Yurtsever Devrimci Öğretmen, öğretmen mücadelesinin ve öğretmenlerin birliği ve bu birliğin gelişmesi doğrultusunda mücadele etmektedir. Bunun da ancak kesin olarak Yurtsever Devrimci Öğretmen'in TÖB-DER yönetimine gelmesiyle en güçlü bir şekilde sağlanacağına inanmaktadır. Ancak bugünkü şartlarda, örgütümüzün içerisinde bulunduğu durumdan çıkmasına hizmet edebilecek çözümler mümkündür. Yurtsever Devrimci Öğretmen, bugün için, örgüt yıkıcısı, tasfiyeci ve karşı-devrimci grupların yönetimden uzaklaştırılmalarını ve bu uğurda bütün devrimci, demokrat, yurtsever grupların demokratik temelde birliğini zorunlu görmektedir. Öğretmenlerin mesleki ve devrimci mücadelesini baltalayanların altedilmesi zorunludur. Onlar sistemli bir şekilde bir yıkım uyguluyorlar. Öğretmen kitlelerini bu düzene sonsuza dek köle edecek bir planın parçalarını TÖB-DER içerisinde bunlar uygulamaktadırlar.

Bugünkü görev:TÖB-DER'de Demokrasi için birlik

Bu Genel Kurul TÖB-DER'in ve öğretmen mücadelesinin parçalanmasının engellendiği, birlik ve örgüt içi demokrasinin güç kazandığı bir genel kurul olmalıdır. Bunun için ise, TÖB-DER'deki karşı-devrimci sosyal-faşistler dışındaki tüm grupların demokratik bir platformda ve revizyonist bölücülüğün mahkum edilmesi temelinde ittifak etmeleri, güçlerini birleştirmeleri zorunludur. Böyle bir birliği reddedenler kaçınılmaz olarak demokrasi düşmanlarının ve revizyonistlerin ekmeğine yağ sürecektir. Öğretmen mücadelesinin 6 Aralıklarda, 5 Şubatlarda, ihraç ve fesihlerle aldığı yaralar daha da derinleşecektir. Bunun sorumluluğu büyüktür. Bu sorumluluk, güçlerin birliği doğrultusunda yürümeyen, bu girişimleri baltalayan gruplar ve özellikle bu grupların yöneticilerine ait olacaktır.

Yurtsever Devrimci Öğretmen bu ittifakı, bütün halk güçlerine bu güçlerin taşıdığı bütün zaaflarına rağmen önermektedir: "Devrimci Öğretmen, Devrimci Demokratik Birlik, Halkçı Eğitimciler, muhtemel diğer gruplar ve TÖB-DER'de emeği geçmiş öğretmen önderleri, demokrat, yurtsever kişiler, örgüt yıkıcılığına karşı, örgütümüzdeki demokrasi düşmanlarına karşı ve öğretmenlerin temel talepleri uğruna mücadelede ileri adımlar atmak için, uzlaşma ve teslimiyete son vermek için güçlerimizi birleştirelim. Demokratik bir yönetim kuralım."

Bu çağrıya verilecek cevap bir anlamda, öğretmen mücadelesinin yanında ya da karşısında olmak anlamını taşımaktadır.

Yurtsever Devrimci Öğretmen, bugün "Devrimci Demokratik Birlik" ve "Devrimci Öğretmen" gruplarının sosyal-faşist genel merkez grubuyla anlaşmaya çalıştığını kaygıyla izlemektedir. Bu gruplar bu tutumlarıyla, "Birlik Dayanışma", "Demokratik Merkeziyetçiler", "Özgürlük Yolu" çekişmesinde genel merkez karşı-devrimci grubunun günahlarına ortak olmaktadırlar ve bundan sonraki ihanetlerinde de alet olarak kullanılabileceklerdir. Ancak bu grupların tabanı özünde sosyal-faşistlerle uzlaşmayı değil, devrimcilerle birleşmeyi istemektedirler. Faşizme karşı mücadele alanlarında gelişen birliği bu grupların tabanı görmekte ve bunun TÖB-DER'de de gerçekleşmesini arzu etmektedirler.

"Halkçı Eğitimciler" ise T"K"P'li hainlerin gözüne aslında dayanılacak ve sırtına basılacak birer merdivenden başka bir şey değildir. Bu grup, egemen sınıflar ve onların temsilcileri olanlarla uzlaşma ve birleşme yolunu tuttuğu sürece geniş kitleler karşısında örgütün parçalanması ve öğretmen mücadelesinin geriletilmesinin sorumlularından olacaktır. Oysa bu grubu oluşturanların ezici çoğunluğu, Anadoluda tasfiyeci sosyal-faşist yönetime ve revizyonizme muhalefet ederek öğretmenlerin desteğini almışlardır.

Genel Merkez kliklerine oy veren kesimi dışında tutarsak, geniş öğretmen kitlesi (çok küçük bir bölümü -sosyal-faşist kadrolar hariç) Genel Merkezin gerici politikasına sosyal-faşist yıkım ve uzlaşma politikasına karşı olduğu için Genel Merkezin dışındaki gruplara oy vermektedirler. Amaçları, sosyal-faşist yönetimi ve sosyal-faşizmi yıkmaktır. Bu nedenle oy alarak şu ya da bu sosyal-faşist mihrakla uyuşma peşinde koşanlar düşünmelidirler: Bunlar tabanlarının sesine kulak vermeli ve bugün TÖB-DER'deki buhranın esas kaynağı olan, öğretmen mücadelesini en sonunda tasfiye etmek için uğraşan revizyonistlere tavır almalıdırlar.

Aksi takdirde ne olacaktır?

Olacak olan şudur: Bugün halk sınıf ve tabakaları içerisinde görülen "Devrimci Öğretmen", "Devrimci Demokratik Birlik", "Halkçı Eğitimciler" ve başkaları birleşirek ya da ayrı ayrı çeşitli revizyonist gruplarla anlaşma yoluna giderek örgüt yönetimine gelseler, örgütün birliğinin ve örgütsel demokrasinin sağlanmasına ve öğretmen mücadelesinin yükselerek çeşitli hak ve özgürlüklerin kazanılmasına mı hizmet edeceklerdir?

Hayır! Onlar revizyonistlerle birlik oldukları, güçlerini sosyal-faşistlerle birleştirdikleri sürece, revizyonizmin gelişmesine, öğretmen mücadelesinin gerilemesine ve darbe yemesine hizmet edeceklerdir. Ne yaparlarsa yapsınlar, sonunda revizyonizme ve esas olarak da "Birlik Dayanışma" grubunun gerici tekkesine hizmet etmiş olurlar. Bütün gericilerin mücadeleyi ve örgütü, halk güçlerini bölme amacının gerçekleşmesine hizmet etmiş olurlar. Devrime ve mücadeleye zarar vermiş olurlar.

Öte yandan, revizyonist Genel Merkez yönetimine ve T"K"P'li hainler grubuna karşı Yurtsever Devrimci Öğretmenlerle birleşmede tereddüt etmek, ya da onları dıştalamak gibi bir düşünce de yanlıştır. Bu düşünce esas olarak halk güçlerinin birliğini gerçekleştirme, örgütün ve öğretmenlerin, yıkıcılara ve sınıf düşmanlarına karşı mücadelelerinin geliştirilmesine zarar veren bir düşüncedir. Bu düşünce, tutarlı ve ilkeli olmakla, demokrat olmakla bağdaşmaz. "Devrimci Öğretmen" ve "Devrimci Demokratik Birlik" özellikle son iki yıldır böyle bir siyaset izleyerek, "goşistleri de atacağız" diyerek kendilerine de yönelenlerin güçlenmesine hizmet etmişlerdir. Bugün bu, şube seçimleri sonuçlarından dahi çıkarılabilir. Yurtsever Devrimci Öğretmen" ile birleşmede tereddüt etmek ya da onları dıştalamaya çalışmak genel kurulun demokratik bir genel kurul olarak gerçekleşmesinin önünde önemli engeller teşkil edecektir. Bu ortayolcu tutumdan mutlaka kaçınılmalıdır. Ayrıca şu da açıktır: Yurtsever Devrimci Öğretmen genel kurulda hiç bir ilkesiz, kuyrukçu tavıra girmeyecektir. Bu tutumun öğretmen mücadelesine nasıl zararlar verdiği somut deneylerle görülmüştür. Bu yüzden bu ilkesizlik kesinlikle tekrarlanmayacaktır.

Yurtsever Devrimci Öğretmen grubu, grupçu ve ilkesiz değildir. O, "Devrimci Öğretmen", "Devrimci Demokratik Birlik", "Halkçı Eğitimciler" ve diğer Kürt milliyetçisi grupları ve demokrat öğretmenleri, örgütsel demokrasiyi gerçekleştirmek ve TÖB-DER'i onurlu bir mücadele örgütü, yüzbinlerce öğretmenin savaşçı militan örgütü haline getirmek için somut bir mücadele programı etrafında birliğe çağırmaktadır. Bugün böyle bir birliğin şartları mutlak anlamda vardır. Bu birlik gerçekleştiği şartlarda, örgüt yıkıcılığı ve ihanet darbe yiyecektir. Bu birlik gerçekleşmediği sürece öğretmen mücadelesi, Grevli Toplusözleşmeli Sendika Hakkı ve diğer haklar uğruna mücadele ve örgüt birliği vs. önemli darbeler yemeye devam edecek, öğretmen kitlesi ve ülkemiz devrimci mücadelesi bundan büyük zararlar görecektir.

Hiç bir grup "seçim ve sandalye kaygısıyla davranmamalı, öğretmen mücadelesinin geleceği konusunda, egemen sınıflara ve onların her türden saldırılarına karşı mücadelenin geleceği konusunda sorumlu davranmalıdır. Bugünü değil; bugün ve yarını ve daha ötesini bir bütün olarak düşünmelidir.

HANGİSİ DOĞRU?

> İstanbul şubesinde süregelen olayların kökeninde revizyonizmin demokratik kitle örgütlerine, mesleki-sendikal örgütlere karşı yönelen hakimiyet eğilimi yatmaktadır. Ülkemizde bir süreden bu yana, çeşitli mesleki-demokratik
>
> Revizyonizm, devrimci mücadele karşısında bölücü ve dağıtıcıdır. Demokratik işleyişten yana değil, yukardan aşağıya anti-demokratik bir zihniyete dayanır. Kitleleri, kitleler adına kendilerinin, yalnız kendilerinin yönetebileceği iddiasındadırlar. Devrimci mücadelenin, kitlelerin devrimci siyasi inisiyatifinin geliştirilmesinden değil, kitleleri sözüm ona "işçi sınıfı adına" tahakküm ve baskı altında tutmaktan yanadır.
>
> Bütün bu ve benzeri olumsuz özellikleriyle, revizyonizm, devrimci öğretmen hareketinin gelişiminin önüne dikilmiştir. Bu

> (DEVRİMCİ ÖĞRETMEN, İstanbul Şubesinin özgül durumunu dikkate alarak en geniş bir birlik oluşturma çabasına girdi ve bunda da başarılı oldu. Ana ilkeleri "Anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist olmak; eğitimin demokratikleştirilmesi için, grevli-toplu sözleşme hakkının söke söke alınması için, TÖB-DER'in bütünlüğünü korumak için mücadele" olan bir program etrafında birleşen Devrimci Öğretmen, Devrimci Demokratik Birlik, Özgürlük Grubu, Demokratik Merkeziyetçiler ve Demokratik Merkeziyetçi Birlik gruplarının oluşturduğu ittifak genel kuruldan zaferle çıkmayı garantilemiştir.)

Yukarıdaki iki küpür de DEVRİMCİ ÖĞRETMEN dergisinin 1 Temmuz 1978 tarihli 9.sayısından alınmıştır.

Devrimci öğretmen dergisinin 3.sayfasında yer alan "Öğretmenlerin Devrimci Eyleminin Birliği Sorunu Günceldir" başlıklı yazıda İstanbul Şubesi Kongresindeki olaylar konu edinilerek revizyonizmin "mesleki-sendikal örgütlere karşı yönelen hakimiyet eğiliminden" bahsedilmekte ve " revizyonizm, devrimci mücadele karşısında bölücü ve dağıtıcıdır. Demokratik işleyişten yana değil, yukarıdan aşağıya anti-demokratik bir zihniyete dayanır" denilmektedir. Arkasından da "revizyonizm, devrimci öğretmen hareketinin gelişiminin önüne dikilmiştir" doğru tespiti yapılmaktadır.

Aynı derginin 10,11 ve 12. sayfalarında yer alan ve "13 Mayıs, 4 Haziran ve TÖB-DER'e İhanet Çizgisi" başlığını taşıyan yazıda ise gene TÖB-DER İstanbul Şubesi seçimleri konu edilerek Devrimci Öğretmen ile diğer revizyonist gruplar arasındaki ittifak övülmekte ve bu revizyonist gruplar "TÖB-DER'in bütünlüğünü korumak için mücadele eden" gruplar olarak lanse edilmektedir.

Aynı derginin değişik sayfalarında yer alan bu yazılardan hangisi doğru? "Revizyonizm bölücü ve dağıtıcı" mıdır, "revizyonizm devrimci öğretmen hareketinin gelişiminin önüne dikilmiş" midir, yoksa "Özgürlük Yolu", "Demokratik Merkeziyetçiler", ve "Demokratik Merkeziyetçi Birlik" gibi revizyonist gruplar TÖB-DER'in bütünlüğünün korumak için mücadele eden" gruplar mıdır?

İkisi birden olamaz, ya biri ya diğeri.

Devrimci öğretmen dergisinin revizyonizmi ve revizyonistleri aynı derginin içerisindeki iki yazıda hem "demokrasi düşmanı" ilan etmesinin, hem de onlardan "TÖB-DER'in bütünlüğünü koruyucu" olarak bahsetmesinin temelinde bu derginin ve O'nun esas siyasi ve ideolojik çizgisini kabul ettiği Devrimci Yol'un ortayolcu ideolojik ve siyasi çizgisi oluşturmaktadır, revizyonist tezleri savunması oluşturmaktadır.

Daha özelde ise Devrimci öğretmen dergisi birbiriyle çelişen böyle iki yoruma yer vererek hem TÖB-DER İstanbul Kongresinde revizyonistlerin ekmeğine yağ süren politikasını "meşrulaştırmaya" çalışmakta, hem taraftarlarına revizyonizme karşı 'tutarlı' tavır aldığını belirtmeye çalışmakta, ve hem de önümüzdeki ayda yapılacak olan TÖB-DER Kongresinde izlemesi muhtemel hatalı politikanın ön hazırlığını yapmaktadır.

Bugün bütün revizyonist grupların ne oldukları gün gibi açıktır. Devrimci Yol'un ve Devrimci Öğretmen dergisinin onlara hak etmedikleri payeleri vermeleri ve onları 'demokrat' olarak ilan etmeleri, TÜM-DER yönetimini gasbetmiş bir revizyonist grubun 150'nin üzerindeki Devrimci Yol taraftarını TÜM-DER Ankara Şubesinden ihraç etmelerine engel olamamaktadır. Bu olay bir kere daha göstermektedir ki, revizyonizmle uzlaşmak ancak revizyonistlerin ekmeğine yağ sürmektedir ve onların kılıcını daha da keskinleştirmektedir.

Bugüne kadar proleter devrimciler ve yurtseverler bu kılıcın ortayolculara da döneceğini defalarca söylemişlerdir. Ve bugün dönmeye başlamıştır da. Yarın da, ancak ortayolcuların desteği ile TÖB-DER Genel Merkezine oturacak olan revizyonistlerin aynı yolu tutmamaları için hangi sebep vardır?

Bütün bu gerçekleri ve revizyonistlerin demokrasi düşmanı olduğunu pratik hayat içerisinde gören Devrimci Yol taraftarları ve Devrimci Öğretmen taraftarları işte bunun için revizyonistlerle uzlaşma politikasının terkedilmesini, revizyonistlere tutarlı tavır alınmasını ve bütün halk güçlerinin ilkeli bir temelde revizyonistlere karşı birleşmesini istemektedirler.

Devrimci Yol ve Devrimci Öğretmen dergileri tabandan gelen bu sese kulak verdikleri ve proleter devrimcilerin uyarılarını dikkate aldıkları takdirde, kitle örgütlerinde ve TÖB-DER'de demokrasi sağlanacak, demokrasi düşmanı güçler tecrit edilecektir. Bu ise halkın mücadelesinin ilerletilmesi ve halk güçlerinin birliğinin sağlanması yolunda önemli bir adım olacaktır.

Aksi takdirde "revizyonizm devrimci öğretmen hareketinin önüne" daha fazla dikilecektir.

Ve bunun baş sorumlularından biri de Devrimci Yol ve Devrimci Öğretmen dergilerinden başkası olmayacaktır.

ÇAĞRI

TÖB-DER Genel Merkezi Kongresi için hazırlık toplantısı

İÇ ANADOLU BÖLGESİNDEKİ TÜM YURTSEVER, DEVRİMCİ VE DEMOKRAT ÖĞRETMENLER ÇAĞRILIDIR.

TARİH : 6 Ağustos 1978
SAAT : 12.00
YER : TÖB-DER Şubesi Salonu/ KAYSERİ

KİTLE ÖRGÜTLERİNDEN

TÖB-DER Pınarbaşı şubesinin Şubesinin Olağan Genel Kurulu 15 Temmuzda yapıldı.

Yapılan seçimler sonucunda yönetim kuruluna yurtsever, devrimci, demokrat öğretmenlerin oluşturduğu liste seçildi. Genel Merkez delegeliğine de yurtsever devrimci bir öğretmen arkadaş getirildi.

Kongrede Genel Merkezin anti-demokratik tavırları kınandı, ihraçların geri alınması ve ihraççıların cezalandırılması istendi.

Ambargonun

Baş.ta.sa.1'de

tirilmesi,yeni bir emperyalist savaşta Türkiye'nin Amerikan emperyalizmi ve NATO'nun ileri karakolluğu görevini yerine getirmesi vb. emperyalist çıkarların karşılanması ambargonun kaldırılmasının karşılığıdır.

ULUSUN ONURU

Dört yıllık ambargo hikayesinin en temel sonuçlarından birinin her türden burjuva iktidarının ve burjuva kliklerinin 250 milyon karşılığında ulusun onurunu nasıl ayaklar altına aldığını ortaya çıkarmış olmasıdır.

Faşist MC'den, "ulusal onura" çok düşkün Ecevit'e kadar, MHP'li parti liderlerinden CHP'li köşe yazarlarına kadar burjuvazinin çeşitli kesimlerinin sözcüleri bu dört yıl boyunca sirk cambazlarını aratır biçimde Amerikan emperyalizminin önünde takla üzerine takla atmışlardır. Ecevit de dahil olmak üzere Amerikan emperyalizminin önünde diz çöküp yalvarılmış, gözyaşı dökülmüş, zaman zaman da palyaço gibi sözde tehditlere başvurulmuştur.

Bazıları bunu "Yunan tehdidi" hikayesine sarılarak gizlemeye çalışmış,reformculuğun şakşakçılığını yapanlar Ecevit'in arkasından gözyaşlarının takip ettiği kuru sıkı tehditlerini "uzlaşmaz tutum", "haysiyetli politika" olarak göstermeye çabalamışlardır. İşte burjuvazinin ulusal çıkarlar söz konusu olduğu zaman başvurduğu "haysiyetli tutum" budur. Göklere çıkarılan "haysiyetli politika"nın temelinde emperyalizmin önünde gerçekte bütün ulusun onurunu emperyalistlerin ayağının altına halı gibi sermek yatmaktadır. "Haysiyetli politika"nın altında burjuvazinin ulusal çıkarları emperyalizme peşkeş çekilmesi, Amerika'nın önünde diz çöküp yalvarılması, gözyaşı dökülmesi vardır.

Proletarya, ulusal onurun da gerçek savunucusudur. Bütün burjuva temsilcileri emperyalizmin önünde gerdan büküp, bel kıvırırken yalnızca proletarya, yurtseverliğin tek tutarlı temsilcisi olduğunu göstermiştir. Her türden burjuva siyasi akımın beyaz bayraklarının üzerinde emperyalizme teslimiyet, işbirliği yazarken, yalnızca proletarya ulusal onuru savunan kızıl bayrağını yükseklere kaldırmıştır. Yalnızca onun bayrağı üzerinde emperyalistlerle bütün bağların yanında askeri zincirlerin de koparılıp atılması, halkın kendi gücüne dayanan, halk ordusuna dayanan ulusal savunma şiarları yazılmıştır.

Ambargonun dört yıllık serüveni 60'lı yıllarda Amerikan emperyalizmine ve NATO'ya karşı mücadele eden devrimcilerin söyledik lerinin tek tek doğruluğunu göstererek olumlu bir sonucu da beraberinde getirmiştir. Devrimcilerin bu mücadelede savunduğu görüşler birer birer doğrulanmıştır. Diğer şeylerin yanında ülkenin savunmasının da emperyalizme bağlanmasının sonuçları bir bir ortaya çıkmıştır.

OPORTÜNİZMİN İHANET YOLU

TİKP oportünistlerinin ambargo konusunda aldıkları tavır, Amerikan emperyalizmine ve Türkiye burjuvazinin çıkarlarına uygundur. Onlar çeşitli burjuva kesimleri gibi hükümete aynı aklı vermektedirler. "Kıbrıs'a çıktın, başını belaya sardın. Amerikancı çözüm yolunu kabul et ve şu ambargo belasından kurtul". İşte oportünizmin emperyalizm, Kıbrıs ve ambargo konusundaki siyasi çizgisi de Pentagon generallerinden, Demirel-lerden farklı değildir.

Önüne geleni ulusal teslimiyet ve ulusal ihanetle suçlayan TİKP şeflerinin ulusal bağımsızlık şampiyonu tutumunun altından çıkan kirli çamaşır ulusal ihanetin, emperyalizme bağlılığın en iyi örneklerindendir.

Proletarya ve onun devrimci hareketi her türlü ihanet akımını yerle bir etmeye muktedirdir. Diğer burjuva akımlarıyla beraber oportünizmin de ulusal ihanet politikası çökecektir.

Basın bayramında

Baş.ta.sa.1'de

artık kitap-defter alamaz hale getirmiştir.

Yapılan zam kültür hayatımızı da çok olumsuz bir biçimde etkileyecektir. Zaten son bir yıldır 200-300 sayfalık kitapların 50-60 liraya varan fiyatları artık emekçi halkımızın dokunmaya dahi çekineceği düzeylere fırlayacaktır.Sanat ve edebiyat aşığı (!) Başbakanın edebiyata hizmeti de böyle olmuştur.

Ayrıca kağıda yapılan son zam zaten basın hayatında artık sıradan olaylar haline gelen yayınevi ve basımevlerinin iflaslarını giderek hızlandıracaktır.

Kağıt zammı yalnızca bir kaç karaborsacı ve büyük gazete patronunun cebini şişirmeye yaramıştır. Bilindiği gibi büyük gazeteler kağıdın tonunu 6500 liradan almakta, baskı adetlerinden çok aldıkları için de yine karaborsa piyasasına 14-15 bin liradan satmaktaydılar. Artık onlar için satış fiyatı böylece biraz daha yükselmiş, ve hükümetin sayesinde kârları biraz daha artmış olmaktadır.

Büyük gazeteler gibi hiç bir ilan geliri, kağıt fiyatlarında indirim vb. kolaylıklardan yararlanamayan devrimci basın da son yapılan zamlarla güç duruma düşmüştür.

BASIN BAYRAMINDA BASIN ÖZGÜRLÜĞÜ

Bu yılın basın bayramında basın özgürlüğünün ayaklar altına alındığı şartlarda kutlanmıştır.Onlarca yazıişleri müdürü cezaevlerinde yatarken, devrimci basına istenen ceza miktarları yüzlerce yılı bulurken, yazıişleri müdürleri mahkeme koridorlarında koşuştururken kutlanan basın bayramı CHP iktidarının iki yüzlülüğünün de bir kanıtı olmuştur.Özgürlük sözünü özellikle de basın özgürlüğü sözünü dilinden düşürmeyen Başbakan Ecevit, basın özgürlüğüne yıllardır yönelen hukuki, siyasi ve diğer tehditleri iktidarı döneminde kulak arkası etmiştir. TCK'nın basın özgürlüğünü doğrudan etkileyen maddeleri hakkında iktidar tarafından tek bir ses dahi yoktur. Verilen sözlerin tersine 141, 142, 159 vb. maddelerin kaldırılmasına yönelik hiç bir çalışma yapılmamıştır.

Yukarda sayılan maddelerden dolayı yalnızca gazetemiz yazıişleri müdürleri için istenen ceza miktarı 2000 yıla varmış bulunmaktadır. Yine aynı ceza maddelerine dayanılarak gazetemizin bugüne kadar her sayısı toplatılmıştır.

Ecevit iktidarı son derece güdük basın affını dahi meclislerden geçirmek için çaba harcamamıştır.İşte Ecevit iktidarı altında Türkiye'nin yaşadığı basın bayramı da diğer gerici iktidarlardan farklı değildir. Kağıda zam, yazarlar ve yazıişleri müdürleri için mahkeme kapıları, devrimci yayınlar için toplatma kararları.

Reformistler ve

Baş.ta.sa.5'de

hükümeti, her türden sendika ağası ve komprador burjuvazinin temsilcileri işçi sınıfına ve bütün halka karşı yeni saldırı planları hazırlamakla ve bunları uygulamaya çalışmakla meşguldürler.

İşçi sınıfı bu saldırı planlarının kimin yararına olduğunu pekala görebilmektedir.

Fakat bu planların hepsi işçi sınıfının ve bütün halkın çelikten birliğine ve mücadele seline çarparak iflas edecektir.

Tito revizyonizmi

Baş.ta.sa.2'de

İŞSİZLİK FİYAT ARTIŞLARI KAPİTALİZMİN SONUÇLARIDIR

İşsizlik ve işçi göçü de kapilist düzenin doğal sonuçlarıdır.Oysa sosyalist düzende işsizlik tamamen ortadan kaldırılmıştır. Yugoslavya'da ise burjuvazi, kârını artırmak için diğer üretim araçları gibi işgücünü de kârlılığın en fazla olduğu alanlarda kullanmak istemektedir. İşsizler ordusu, burjuvazinin elinde işgücünü en fazla sömürmek için bir araçtır.Milyonlarca açık ve gizli işsiz, milyonu aşkın göçmen işçi: İşte Kruşçev ve "Üç Dünyacı"ların yoldaşı Tito'nun sosyalizmi!

İşsizlik, fiyat artışları gibi sürekli olguların gösterdiği gibi Yugoslavya'da egemen olan toplumsal ve ekonomik sistemin ismi kapitalizmdir. Bütün toplumsal hayatta ve üretimde anarşi ve durgunluk egemendir. Her kapitalist ülkede raslanan sonuçlar burada da vardır: Üretimin anarşik ve kendiliğinden gelişmesi, cumhuriyetlerin orantısız gelişmesi, değişik ekonomi kollarının orantısız gelişmesi, fiyatlarda sürekli artış, emekçilerin hayat düzeyinde düşüş, iflaslar! Bütün bunlar hangi "sosyalizmin" sonuçları? Eğer bu sosyalizm ise Sovyet, Polonya, Macaristan gibi revizyonist ülkelerdeki işsizlik ve fiyat artışları da "sosyalizmin" sonuçları mı yoksa?

Gerçekler, Yugoslav ekonomisinin de diğer bütün kapitalist ve revizyonist ülkeler gibi bunalımlardan kurtulamayacağını gösteriyor. Son 15 yıl içinde 1961-1962, 1968-1969 ve son yıllarda Yugoslav kapitalist ekonomisi üç defa bunalıma girdi. Kapitalist dünyadaki bunalızlar, dünya kapitalist ekonomisi- [illegible] konomisini derinden sarstı.Yugoslav revizyonistleri, kapitalist dünyanın bunalımlarından sarsılırken emperyalist tekellerin dayattığı "tedbirleri" kabul ediyorlar."Üç Dünyacı"lara göre yoksa bu bunalımlarda mı "sosyalizmin" % 100 değil de "% 85" olmasının sonucu? Ya Rusya'da, Polonya'da vb. sosyalizm yüzde kaç?

YUGOSLAV REVİZYONİZMİNİN ÖZÜ BUGÜN DE AYNIDIR

Bütün bu gerçekler Yugoslav revizyonizminin dün olduğu gibi bugün de değişmediğini göstermektedir.Yugoslavya bugün de kapitalist bir ülkedir. 1955'lerde Yugoslav revizyonistleri, sosyalist kampı zayıflatmak için emperyalizmin ajanı olarak Bloksuzluk Hareketi'ni başlatmışlardı. Onların o günkü tavrına sonradan Kruşçev sahip çıktı. Kruşçev, bu tarihin çöplüğünü "özyönetim sosyalizmi" diye bağrına bastı. Onu, Arnavutluk'a ve Çin'e karşı kışkırttı.Bugün Yugoslav revizyonizminin özü değişmiş midir? Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist bir ülkeye dönüşmüş olması,kapitalist Yugoslavya'yı "sosyalist" yapar mı?

"ÜÇ DÜNYACI"LAR KRUŞÇEV'İN İZİNDE

İşsizlik, fiyat artışları, ulusal baskıya rağmen Kruşçev, Tito'ya "yoldaş" diyordu. Emperyalist sermaye boyunduruğuna, kâr için üretime, üretim araçlarında özel mülkiyete rağmen Yugoslavya'yı Kruşçev "sosyalist" ilan etti.AEP,ÇKP ve bütün Marksist-Leninistler ise, 1960'larda kapitalist Yugoslavya'ya gerçek ismini takıyorlardı; tarihin çöplüğü! Kruşçev'in izinden gidenler nereye gidiyorlar?

KARTAL

Baş.ta.sa.1'de

haline getirmeye çalışıyor.

KİD, faaliyetlerinin bir parçası olarak bir bülten yayınladı. Kartallı işçiler arasında yaygın bir biçimde dağıttı. Aşağıda bu bültenden parçalar veriyoruz:

(...)

"Maden-İş yönetimine karşı işçilerin mücadelesi uzun bir süredir bütün bölgelerde görülmektedir. Çünkü, bugün elindeki anti-demokratik tüzükle faşist uygulamalar sergilemekte olan sosyalist maskeli hainler işçilerin çıkarlarını savunmaktan çok uzaktırlar. Onlar, kendilerini Rus uşağı İGD'ye adamış, sendikalarda ve diğer mücadele alanlarında faşistliklerini çoktan ispatlamışlardır. Bunların amacı işçi sınıfına hizmet, emeği savunmak, işçi çocuklarının nafakasını düşünmek değildir. Hiç bir zaman da olmamıştır. Bunlar işçi sınıfının ve halkımızın yükselen devrim mücadelesini boğazlayıp Rus emperyalizmine teslim etmek, bizleri sahte Komünist Partilerine köle etmek istiyorlar. Bir yandan bulundukları yerlerden yararlanır (sendika yöneticiliği gibi) karınlarını şişirmeye, öte yandan da varlık nedenleri efendilerine yaranmaya çalışıyorlar."

(...)

"Sendikayı var eden işçileri, 4. Bölgenin kapısından kovalayıp, içeri İGD'li beslemelerle dolduranlara bu kez diledikleri yapmak iznini tanımayacağız. Artık geçen yıl olduğu gibi bir oldu-bittiye, düşmanca işgallere boyun eğmeyeceğiz. Bunun için hep birlikte ve tüm gücümüzle kongreye katılmalıyız. Aylardır süregelen huzursuzluk ve ilerleyen mücadele onları daha da azgınlaştırdı.Bu nedenle onlara şimdiden gür sesimizi duyuruyoruz.Adayların veto ve seçilen adayın feshi uygulamalarına asla razı olmayacağız. Mücadelemiz,Maden-İş'in 4. Bölgesinde revizyonist, sahtekar sendika ağalığını yıkacak, binlerce Kartallı işçinin haklı muhalefeti yönetimi ele geçirecektir. Bundan böyle mücadele tüm sendika ağalarını devirmek,İGD'li beslemeleri sendikal mücadele alanlarından tecrit ederek revizyonizmi mahkum etmeye yönelecektir."

İlan edilen

Baş.ta.sa.1'de

Anlaşma" neyse, tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulması da aynı şeydir. Ve bu ikisi bir politikanın farklı alanlardaki uygulamalarıdır.

Egemen sınıflar ve onların politikasıyla uzlaşan CHP reformistleri bir yandan işçi sınıfının ücretlerini dondurur ve kazanılmış haklarını gasbetmeye çalışır ve tarım ürünlerinin taban fiyatlarını son derece düşük tutarken, bir yandan da topraksız ve az-topraklı köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini boğmaya çalışmaktadır. Topraksız köylülüğü birtakım göstermelik vaatlerle oyalamaya, yoksul köylülüğü açlığın ve sefaletin kucağına daha fazla itmeye çalışmaktadır.Feodal toprak ağalarının sömürü ve baskıları daha fazla artmaktadır.

Fakat bugün artık CHP reformistlerinin sahte vaat ve demagojilerini yoksul köylülük ve küçük üretici köylülük yutmamaktadır. Reformizmin etkinliği giderek kırılmaktadır. Yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesi giderek kabarmaktadır. Küçük üreticiler taban fiyatlarının yüksek tutulması, taban fiyatlarının tespitine kendilerinin de katılmasını, aracı ve tefeci boyunduruğunun kırılmasını istemekte ve bunun için mücadeleye hazırlanmaktadırlar.

Bugün proleter devrimcilere düşen görev köylülüğün kendi taleplerini gerçekleştirmek için vereceği mücadelede önderlik etmek, köylülüğü böyle bir mücadele için kışkırtmaktır. Bu mücadele içerisinde köylülüğü [illegible] örgütlemektir. [illegible] nin yüks[illegible] yığınların [illegible] masının yolu buradan geçer.

ÇKP yöneticileri

Dünya önderlerine kalmamıştır. Bu dünya bizimdir. Çin hükümetinin , Kruşçev'le aynı doğrultuda olan ibret belgesi telgrafını kınıyoruz. Çin hükümeti ve onun yöneticilerinin sosyalist Arnavutluk'a karşı olan düşmanlığını da kınıyoruz. Kanımızın son damlasına kadar AEP ve Enver Hoca yoldaşın yanındayız.

YAŞASIN ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ VE ARNAVUT HALKI!
YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
YAŞASIN DÜNYA PROLETER DEVRİMİ!
KAHROLSUN DÖNEKLER!

AEP 7.Kongre raporu

TİKP tükürdüğünü yaladı

DÜZELTME

Haini yücelten hainler

Gazetemizin 119. sayısının 3. sayfasında "Aydınlık Revizyonistlerinin Yeri Tarihin Çöplüğüdür" adlı yazıda yer alan yukarıdaki başlık [illegible] teknik bir hata sonucu yer değiştirmiştir. Düzeltir özür dileriz.

Zulüm ve Baskı

Baş.ta.sa.1'de

vil sıkıyönetim diye adlandırdığı şeyler bunlardır. Bu, açıkça sıkıyönetimdir. İsmin önüne "sivil" sıfatı takmak halka korku salmayı amaçlayan bütün bu baskı ve tedbirlerini ve boy gösterileri ni örtemez. Bu tedbirler, MC hükümetlerinin dahi halka karşı uygulayamadığı türdendir. O gün MC'nin sıkıyönetim ilanına karşı çıkan CHP yöneticileri, bugün İçişleri Bakanlığından sıkıyönetimin [illegible] "sivil" [illegible]. Köyler yakılıyor, [illegible]. MC'den farkı şu ki, CHP hükümeti sıkıyönetim [illegible] uyguluyor.

Ücretlerin dondurulmasının dayattığı bir sırada CHP yönetimi bu sıkıyönetimin uygulanmasına kimleri kullanıyor? İstanbul [illegible] Profilo'da işçileri [illegible] 1. Şube'ye işkenceye götüren [illegible] değil mi? 12 Mart'ın işkencecileri [illegible] verilenler geri getirilmedi mi? İşte bugünkü sıkıyönetimde CHP hükümetinin dayandığı güçler bunlardır. 12 Mart döneminin işkencecileri, zalimleri şimdi "sivil" sıfatıyla bir daha şehirlerde ve köylerde çekinmeden işlerini yürütüyorlar.

CHP halka can güvenliği vaat ediyordu. Huzur, barış vb. vaat ediyordu. Ancak yapılan bunun tam tersidir. Sivil ve resmi faşist güçler, emekçileri peşpeşe katlettiler. CHP, faşist yuvaların dağıtılmasını engelledi. Yüzlerce emekçi can verdi. Binlercesi faşistler tarafından yaralandı, işkence edildi. Birçok şehirde binlerce esnafın dükkanı talan edildi. CHP, can güvenliğini ve mal güvenliğini ortadan kaldıran faşist çetelerle uzlaştı. Gözaltına alınanlar, tutuklananlar gene emekçiler oldu. Bugün İçişleri Bakanı'nın kendisi, halkın sindirilmesi kampanyasını "sivil sıkıyönetim" adıyla başlatmıştır. Can güvenliği, barış, huzur nerede?

CHP yöneticileri, halka gözdağı vermeye çalışırken bu tedbirleri faşistlere karşı uygulanmış gibi göstermeye çabalıyorlar. Ancak gerçekler,CHP'nin genel çizgisinin parçası olan bu yalanı da parça parça ediyor. [illegible] İçişleri Bakanı defalarca "biz cinayet yuvalarını bilmiyoruz" demedi mi? [illegible] MHP, Kontr-gerilla, MİT, Ülkü Ocakları [illegible] cinayet odakları rahat rahat faaliyetlerini sürdürürken , İçişleri Bakanı da halkı sindirmeyi amaçlıyor.

Bütün bunların gösterdiği gibi, CHP hükümeti faşizme değil, halka saldırıyor. Halkla değil,faşistlerle uyuşuyor. Reformizm, faşizme koltuk değneği oldu ve olmaktadır. Emekçi halk kitleleri, can güvenliği için bütün faşist yuvaların dağıtılmasını istemektedir. Halk düşmanı sıkıyönetim ve bunun bütün uygulamaları kaldırılmalıdır. Faşist cinayet odakları olan MİT, Kontr-gerilla, MHP, Ülkü Ocakları dağıtılmalı ve kapatılmalıdır.

Emekçi halk kitleleri, 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğüne boyun eğmedi. Bugün de CHP'nin uyguladığı sıkıyönetim halkın mücadelesini durduramayacaktır. Ne faşist zulüm ve baskı, ne faşist yalanlar halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini engelleyemez.

İşçiler revizyonist sendika ağalarına

Baş.ta.sa.1'de

Maden-İş'in işçi düşmanı yönetimi işçileri sendikanın kapısına bile yanaştırmazken, Rus uşaklarını, İGD'li beslemeleri içeri doldurdu. İşçilerin parasını bunlara afiş parası, araba parası, yol parası adı altında peşkeş çekti. T"K"P'li, İGD'li işçi düş[illegible]

[illegible]

İşçilerin muhalefeti işte bu şartlar altında adım adım gelişti, yaygınlaştı. İşçilerin muhalefeti haklı ve devrimci bir muhalefettir. [illegible]

Bu neden böyledir? Bugünkü muhalefet haklı ve devrimci bir temel üzerinde yükselmekle, işçilerin çoğunluğunu içinde barındırıyor olmakla birlikte, birçok,temelli zaafı da içinde taşımaktadır. Birincisi, yekpare değildir, ve 4. Bölgenin bugünkü yönetimine karşı olan bütün kişileri bütün siyasi düşünceleri içinde barındırmaktadır ve buna rağmen muhalefetin açık bir platformu yoktur.

Aynı zamanda bunun da bir sonucu olarak muhalefet hareketi derli toplu değildir. İşçilerin yığınsal bir seferberliğini sağlayamamaktadır.

Muhalefetin bugünkü önderliği, proleter devrimci bir önderliğe tekabül etmemektedir. Daha açıkçası, muhalefet hareketi 4. Bölgenin sosyal-faşist yönetimine karşı yönelmiş olmakla ve sendikal demokrasiyi savunmakla birlikte, bu hareket henüz sınıf sendikacılığının bir hareketi, bir muhalefeti değildir. Muhalefetin bugünkü önderliği ve adayları devrimci sınıf sendikacılığının temsilcileri değillerdir.

Bu durumda sosyalist işçiler bir yandan bütünüyle haklı ve devrimci bir temel üzerinde yükselen bu muhalefet hareketinin içinde yer alır, ona destek olurlarken; bir yandan da muhalefetin daha da gelişmesi, daha belirgin bir platform üzerine oturması ve bu mücadelenin Kartallı işçiler için sınıf sendikacılığının yaratılması, sendika ağalığının alaşağı edilmesi ve devrimci sınıf sendikacılığı vb. konular da bir okul olması için faaliyet göstermelidirler.

Sosyalist işçiler, işçilerin haklı ve devrimci muhalefetini desteklemeli, bu muhalefete katılmalı , yaygınlaştırmalı; ama bunun hiç bir zaman reformizmi ve revizyonizmi desteklemekle özdeş tutulamayacağını hatırdan çıkarmamalıdırlar.

Bu anlayışı hayata geçirmenin tek yolu ise; muhalefet içinde erimemek, bağımsız bir siyasi tavır ortaya koymak, işçileri eğitmek ve diğer siyasi çizgilerle "hep dostluk, mücadele yok" anlayışıyla değil,"dostluk ve mücadele" anlayışıyla ittifak kurmaktır. Ortak muhalefetin ilkelerini netleştirmek ve işçiler arasında yaygınlaştırmaktır.

Muhalefet, belirli, açık ve net bir platforma ve hedeflere kavuşturulmalıdır. Ve bu platform yaygınlaştırılmalıdır. Platformun en temel unsurları şunlar olabilir.

* "Toplumsal Anlaşma"yı Yırtıp Atmalıyız:

"Toplumsal Anlaşma", işçi sınıfının şimdiye kadar, uzun mücadeleler sonucu, canı ve kanı pahasına kazandığı en doğal haklarına karşı, bugünkü buhran şartlarında burjuvazinin açık bir saldırısıdır. Bu, sendika ağalarının bir ihanet anlaşmasıdır. İşçi sınıfının zaten kısıtlı [illegible] sözleşme, sendika seçme özgürlüğü [illegible] ortadan kal[dırılmaya, ücretleri dondurmaya çalı]şılmaktadır.

İşçi sınıfı, "Toplumsal Anlaşma"yı yırtıp atmayı bu dönemde mücadelelerinin merkezine koymalıdır. [illegible] ile önlenecektir.

Muhalefet platformunda bu mesele en açık bir biçimde formüle edilmelidir.

Muhalefet "Toplumsal Anlaşma"ya ve onun reformistler, revizyonistler, sosyal-faşistler, her türden işçi düşmanları tarafından ileri sürülebilecek alternatiflerine karşı mücadele ile görevli olmalıdır.

* Sendika Demokrasisi İçin Mücadele:

Maden-İş'te sendika demokrasisi için mücadele, soyut bir heves ve bir iyiniyet unsuru değildir. Aksine mücadele açıktan açığa sendika ağalığına ve sosyal-faşist Maden-İş yönetimine karşı yöneltilmelidir. Muhalefet elbetteki 4. Bölge ile sınırlı değildir ve olmayacaktır. Muhalefet sendika ağalığına hizmet eden anti-demokratik Maden-İş tüzüğünü kaldırmayı ve yeniden sendika demokrasisi üzerine oturtulmuş devrimci bir sendika tüzüğü programına açıkça almalıdır.

Sendika demokrasisi için mücadele ağalığına ve anti-demokratik Maden-İş tüzüğüne karşı mücadele , 4. Bölge seçimleri ile sınırlandırılmamalı, muhalefet [illegible] Maden-İş ve DİSK [illegible] platformuna koymalıdır.

Siyasi düşüncelerinden, devrimci düşüncelerinden ve bugünkü sosyal-faşist Maden-İş yönetimine karşı muhalefetlerinden dolayı atılan işçilerin geri alınması, Maden-İş yönetiminin uyguladığı disiplin cezalarının vb. gözden geçirilerek geçersiz sayılması ve benzeri konular platformda mutlaka yer almalıdır.

Maden-İş 4. Bölgede en geniş bir demokrasi uygulanacağı "tabanın söz ve karar sahibi olması" ilkesinin hayata geçirileceği ve Maden-İş'in ve DİSK'in genelinde bu yönde mücadele edileceği platformda açıkça yer almalıdır.

* Veto ve Fesihlere Karşı Aktif Mücadele:

Maden-İş'in sosyal-faşist yönetimi kolayca teslim olmayacak, onlar kendi rızalarıyla çekip gitmeyeceklerdir. Seçimler öncesinde ve sırasında binbir dolap çevirecek, yönetimde bulunmalarının avantajlarından yararlanmaya ve işçi düşmanı saltanatlarının devamını her türlü yolla sağlamaya çalışacaklardır.

Muhalefetin adaylarını veto etmeye çalışacak,bu yolda türlü gerekçeler (eğitim kurslarına katılma vb.) göstereceklerdir. Sahte kukla adaylar öne sürerek oyları bölmeye ve işçileri yanıltmaya çalışacaklardır.

Seçim sonrasında ise, muhalefetin adaylarının seçimden zaferle çıkması karşısında, gene zora başvuracak, geçen seçimdeki tavırlarını tekrarlamaya çalışacaklardır. Yönetimi feshe yelteneceklerdir.

Muhalefet bütün bu uygulamalara ve özellikle veto ve fesihlere karşı aktif bir mücadeleyi karar altına almalıdır. İşçi düşmanları sendikalardan gerekirse zor yoluyla sürülülüp çıkarılmalıdır.

* Geniş İşçi Tabanı Harekete Geçirilmeli, Bütün Meselelerden Haberdar Edilmeli, Düşüncesi Alınmalı ve Seferber Edilmelidir.

Mesele, kesinlikle Konseyde muhalefetin oylarının hesabının tutulması ve bu oyların artırılmasına çalışılması değildir. Arkasında güçlü, hareketli ve bilinçli bir işçi topluluğu, her zaman hazır ve mücadeleye kararlı bir işçi topluluğu olmadıktan sonra oylar güçsüz kalacaktır.

Öte yandan, demokrasinin, ve "tabanın söz ve karar sahibi olması" ilkesinin bizzat muhalefet hareketi içinde uygulanmasının tek açık göstergesi de budur.

Kartallı işçilerin muhalefeti ezici bir güce dönüşecek ve işçi düşmanları mutlaka altedilecektir.

İzmir Tariş

Baş.ta.sa.4'de

çalışmasının zorluğu karşısında [illegible]

[illegible] atılmaması, 8 kişinin durumunun askıya alınıp daha sonra belirlenmesi,sağlık ve temizlik koşullarının yerine getirilmesi üzerinde anlaşmaya varıldı.Gerçekte bunlar,patronun bir geri adımıdır.

Bu direniş,örgütsüzlük, kendiliğindencilik ve küçük-burjuva grupçuluk ruhunun zaaflarını gösterdi. Şunlar da iyice görüldü:

1-) Faşizme karşı mücadele reformizme karşı [illegible] ile birleştirilmelidir.

2-) Devrimcilerin birliği sorunu, grupçuluk bir an önce kenara atılarak [illegible] küçük-burjuva grup önderlerine rağmen tabanda gerçekleştirilecektir.

3-) Kendimizi proletaryanın siyasi görüşleri ile donatmalıyız.Ekonomik-demokratik mücadele [illegible] kitlelerle daha yaygın [illegible]

4-) Sendika ağalarını teşhir etmeli ve yıkmalıyız.

Karşı-devrimcilerin

Baş.ta.sa.8'de

'lisi, MHP'lisi ile birleşti. Sofradan kapılacak mal oldu mu karşı-devrimciler aralarındaki bütün çıkar çatışmalarını bir yana bırakarak yanyana geldiler.

Bütün bu olaylar artık bazılarının gözlerini açmalı, revizyonizmin karşı-devrimci bir soygun çetesi olduğu kavranmalıdır.

İsdemir

Baş.ta.sa.4'de

patronla ortak olduğunu gösterdiler. Diğer yandan 1 Ocak 1978'den itibaren geçerli olacak toplusözleşme görüşmeleri sürmektedir. Eğer kağıtlar imzalansa, işçiler bütün haklarından vazgeçmiş olarak 30 Haziranda işten çıkartılmış olacaklardı . Bu şekilde toplusözleşme 1 Ocak değil, 1 Temmuzda başlamış ve işçilerin birikmiş 6 aylık hakları gasbedilmiş olacaktı.Gösterilen yeni işin ücreti belli olmadığından şu andaki ücret artmadan sürecekti. Yıllardır kadrosuz olarak çalışan işçilerin bu durumu sürüp gidecekti. Yanı sıra Maden-İş'in sosyal-faşist yöneticileri devrimci işçileri işten atıp yerlerine İGD'li beslemeleri doldurmak hesapları da yapıyorlar.İşte sendika ağaları ile patronların işbirliği,işçi sınıfı düşmanı siyasetlerinin bu ortak çıkarlarından kaynaklanmaktadır.

İşçiler direnişlerini iki buçuk gün boyunca kararlılıkla sürdürdüler.Tehdit ve oyunlara boyun eğmediler. Patron ve sendika ağalarına karşı uzlaşmaz biçimde tavır aldılar. Sosyal-faşist Maden-İş yetkilileri susturuldu. Diğer ünitede bulunan işçiler de direnişi desteklediler. Bütün bu kararlı mücadele sonucunda, işçiler imza vermediler.

KARŞI-DEVRİMİN

Baş.ta.sa.1'de

cektir.

Ve egemen sınıflar ve reformist CHP hükümeti, işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yaşama düzeyini yükseltmek ve çalışma koşullarını düzeltmek için girişecekleri mücadeleleri ezmek, siyasi 'istikrar' sağlamak için yeni "tedbirleri" daha da yoğunlaştırmaya başladılar. "Sivil sıkıyönetim"i bütün ülke çapında uygulamaya başladılar. Kontr-gerillacı, MHP'li işkence uzmanlarına köşebaşlarını parsellediler.

Yani "toplumsal fedakarlık"ın işçi sınıfı ve diğer emekçiler açısından ne anlama geldiği bugün açıkça görülmektedir: "Toplumsal Anlaşma", tarım ürünleri taban fiyatlarının düşük tutulması, memur maaşlarını fiilen dondurma, zam, "sivil sıkıyönetim", Kontr-gerilla , işkence milli zulüm vb.

Kısacası egemen sınıflar, onların faşist diktatörlüğü ve reformist CHP hükümeti işçi sınıfına ve bütün halka karşı topyekün bir ekonomik ve siyasi saldırıya girişmiştir ve bunu giderek yoğunlaştırmaktadır. Reformistler,emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve egemen sınıflar için dikensiz bir gül bahçesi yaratmaya, halkın mücadelesini kan ve ateşle bastırmaya çalışmaktadır.

Fakat bütün bu saldırı ve baskılar sökmeyecektir. Egemen sınıfların ve emperyalistlerin hevesleri kursaklarında kalacaktır. Bugün ezilen halk kitleleri egemen sınıfların ve CHP reformistlerinin topyekûn saldırısı önünde boyun eğmeyecektir. İşçi sınıfının ve bütün emekçi halk kitlelerinin çelikten birliği ve mücadelesi karşı-devrimin topyekûn ekonomik ve siyasi saldırısını püskürtecektir.

Bugünkü tarihsel dönemeçte, karşı-devrimin saldırılarının yoğunlaştığı ve kitlelerin mücadelesinin yükseldiği bugünkü koşullarda, bütün proleter devrimcilere düşen görev kitlelerin daha iyi yaşama ve çalışma koşulları için yürüttükleri mücadeleye önderlik etmek, kitleleri mücadele alanlarına çekmek, ve burjuvazinin topyekûn saldırısını mücadele alanlarında püskürtmektir.

Reformizmin, faşizmin ve revizyonizmin de magojik yalanları da bu yolla kırılacaktır.

Bunun için:

- Çalışmalarımızı sadece propaganda ve ajitasyonla sınırlı tutmamalıyız; bunu somut eylem çağrıları ile ve somut eylemlerle birleştirmeliyiz. Her propaganda ve ajitasyon somut bir eyleme hizmet etmelidir.
- Bugün öne çıkarmamız gereken talepler işçi sınıfının ve bütün emekçi halkın somut talepleridir. Kitleler arasındaki propaganda ve ajitasyonumuzu bu taleplerle birleştirmeli, kitleleri bu taleplerini gerçekleştirmeleri için mücadeleye çağırmalı, bu mücadeleye önderlik etmeli ve yükselen devrimci mücadeleyi devrim hedefine kanalize etmeliyiz.
- Bu mücadele içerisinde bütün halk sınıf ve tabakalarının ve halk güçlerinin birliğinin gerçekleşmesi için özel bir çaba göstermeli, esnek ve ilkeli ittifaklara girmeliyiz.

Emperyalistlerin, egemen sınıfların ve reformist CHP hükümetinin topyekûn saldırısının püskürtülmesinin, kitlelerin devrimci mücadelesinin ileri ve örgütlü boyutlar kazanmasının ve geniş emekçi kitlelerinin devrim saflarına kazanılmasının başka bir yolu yoktur.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GORAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2/B ÇEMBERLİTAŞ -İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

REVİZYONİST ÇETELER ÖĞRETMENLERİ SOYMA YARIŞINDA

İlkokul öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı Genel Kurulu'nda faşistler ve sosyal-faşistler işbirliği yaptılar

Geçtiğimiz günlerde İlkokul Öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı'nın Genel Kurulu yapıldı.

İlkokul Öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı bundan 33 yıl önce sözde öğretmenlere sosyal yardım yapmak amacıyla kurulmuş. Ama bugüne kadar sandık yüz binlerce ilkokul öğretmeninden zorla kesilen aidatlarla yönetimdeki yiyici takımın beslendiği bir çiftlik olmuş. Bu otuz yıl içinde yönetime çoğu kez iktidar yanlısı kişiler oturtulmuş.

1976 yılında Sandık yönetimine revizyonist TSİP taraftarı TÖB-Der yönetim kurulunun listesi getirilmiş. Ama Sandığın niteliği değişmemiş. Yine ilkokul öğretmenlerinden bakanlığın emriyle kesilen aidatlar bu kez de bir avuç revizyonist yiyicinin ceplerine akıtılmış.

İşte yapılan son Genel Kurulda öğretmen düşmanı bu revizyonistlerin çirkin yüzleri, Sandıkta dönen dolaplar iyici ortaya çıkmış bulunuyor. Çeşitli revizyonist klikler öğretmenlerden gasbedilen paralara sahip çıkmak için tepiştikçe, kirli çamaşırlar ortaya dökülüyor.

TSİP'li revizyonistlerin marifeti

Sandık Genel Kuruluna yaklaşıldığı günlerde ve Genel Kuruldan sonra, ortaya dökülen kirli çamaşırların bir sepeti TSİP'li revizyonistlere ait. 1976 yılındaki Genel Kurulda İlkokul Öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığının başına geçen TÖB-DER Genel Merkezinin "adamları" TSİP'li revizyonistler Sandığı tam bir çiftlik haline getirmişler. Bu revizyonist çete ile menfaat çatışması olan T"K"P'liler Genel Kurul öncesi yayınladıkları ve el altından dağıttıkları bildiriyle bu durumu belgeleriyle ortaya koyuyorlar. (Bkz. Belge 1). Bildiriden ve Sandıkla ilgilenen öğretmenlerin de doğruladığı olaylardan anlaşılan Sandığın TSİP'lilerin aile çiftliği haline gelmiş olması.

Herşeyden önce iki yıllık dönem içinde Sandığa alınan bütün memurların tek ortak noktaları hepsinin TSİP'li olması. Doğrudan siyasetle ilgilenmeyenler de ya TSİP'li birinin karısı, ya baldızı veya bacanağı. Anlaşılan Sandığa girmek için gereken tek sart cebine koyacağın TSİP kartı veya TSİP'li TÖB-DER Genel Merkezinden alacağın bir tanıtma mektubu. Tıpkı MHP'lilerin hakim olduğu işyerlerine girmek için gereken Ülkü Ocakları veya MHP kartı gibi.

TSİP'li revizyonistlerin kirli çamaşırları yandaşlarının Sandığa doldurulmasıyla bitmiyor. Sandığa görevli olarak alınan kişilere "yapmadıkları işler" karşılığı bol bol para ödeniyor. Kimi çalışmadan aydan aya uğradığı Sandıktan tıkır tıkır maaşını alıyor, kimi çalışmadan tazminat, ikramiye diye öğretmenlerin kuruş kuruş ödediği kesintileri çuvalla kaldırıp götürüyor.

TKP'li revizyonistlerin günahı

T"K"P'liler, TSİP'lilerin kirli çamaşırlarını ortaya serer de, TSİP'liler durur mu? Onlar da T"K"P'li revizyonistlerin günahlarını saymaya başlıyorlar. TSİP'li TÖB-DER Genel Merkezi, Sandık seçimlerini kaybedince örgüte yayınladıkları bir genelgede 1978 Temmuzunda yapılan 18. Genel Kurulda Sandık yönetimine gelen T"K"P'lilerin MC iktidarının öğretmenleri sürmek kıymak için kullandığı faşistlerle işbirliği yaptığını iddia ediyor. (Bkz Belge 2-3)

Gerçekten de yurtsever ve devrimci öğretmenlerin anlattıklarından ve çeşitli belgelerden anlaşılan, T"K"P'lilerin yanında Sandığın Yönetim ve Yürütme Kurullarına seçilen İsparta delegesi Ali Özbaşı, Elazığ delegesi İsmail Koçan ve Süt delegesi Sabahattin Güzel'in MC iktidarının has adamları olduğu, bunların kendi bölgelerinde İl Milli Eğitim Disiplin Kurullarında çok sayıda devrimci öğretmeni cezalandırdıkları, yiyicilik yaptıkları, 1977'de 2. Olağanüstü Kongrede MC'nin işbaşına getirmek istediği listede yer aldıkları anlaşılıyor. (Bkz Belge 4-5-)

Ama TSİP'liler, T"K"P'nin MHP'li faşistlerle işbirliğini ortaya koyarlarken kendi yüzlerini de açığa çıkarmaktadırlar. TSİP'in son Genel Kurulda T"K"P'nin listesinde yer aldığını ve 1977 2. Olağanüstü Genel Kurulda MC'nin delegeleri olduğunu söylediği kişilerin içinde Zeki Aktaş adlı bir Mardin delegesi bulunuyor. Ama aynı kişi TSİP'lilerin 1976 Genel Kurulundaki listesinin içinde de yer almaktadır.

Bütün gelişmelerden anlaşılan ne TSİP'lilerin ne de T"K"P'lilerin MC'ci faşistlerle işbirliği yapmaktan çekinmedikleridir. İş akbabalar gibi çöplenmeye gelince T"K"P'lisi, TSİP'lisi ve MHP'lisi kol kola giriyor. Hangisinin fazla yiyeceği konusu ortaya çıkınca da birbirlerini gagalamaya başlıyorlar.

KARŞI -DEVRİMCİLERİN POST KAVGASI

İlkokul Öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı açılınca içinden bir çuval kirli çamaşır döküldü.

Sosyal-faşist çetelerin ("Birlik ve Dayanışma" ve "Demokratik Merkeziyetçiler"in) arasındaki dalaşmanın soygun sofrasından kimin daha fazla alacağı konusunda olduğu ortaya çıktı. TSİP'liler Sandığı 2 yıl içinde aile şirketi haline getirmişlerdi. Ama bu konuda tek laf etmeden T"K"P'lilerin faşistlerle işbirliği içinde olduğu yaygarasını yaptılar; ancak daha iki yıl önce kendilerinin bir başka gerici ile, MC'nin bir adamı ile birliklerini örtmeye özel önem verdiler.

Sahte TKP'nin "Birlik ve Dayanışma" adlı çetesi ise kendilerinin MHP'lilerle olan "birlik" ve "dayanışma"ları hakkında bir tek söz etmeden TSİP'lilerin karılarının, baldızlarının ve diğer aile efratlarının nasıl Sandığı soyup soğana çevirdiği konusunda belgeleri ortaya sürdüler.

Bütün revizyonist çetelerin öğretmen kitlesine hizmet için değil, Sandığı soygunlarının bir aracı haline getirmek için çalıştıkları anlaşıldı. Ayrıca iki revizyonist grubun da iş çıkar çatışmasına dönünce faşistlerle kolkola girmeye her daim hazır oldukları belirlendi. 1976'da TSİP'liler faşistleri içlerine almışlardı, 1978'de ise MHP'lilerle "birlik" ve "dayanışma"yı sağlayanlar T"K"P'liler oldu.

Bu ilginç olay revizyonistlerin faşistlerle olan birliğini ilk kez belgelemiyor. Tersine böyle çıkar hesapları olduğu her dönemde revizyonistler faşistlerle birliği gündemlerine aldılar. Sendikalarda, çeşitli kitle örgütlerinde gün geldi devrimci gruplara, CHP'lilere hatta TİP'li ve TSİP'lilere karşı T"K"P'liler AP

Dev.Sa.7.Sü.7'de

Revizyonistler Tepiştikçe

Kirli çamaşırlar ortaya dökülüyor

T"K"P'liler TSİP'lileri anlatıyor

Sözlük Yönetim Yakası Değildir

İlkokul Öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı'nın bugünkü Merkez Yönetim ve Genel Yönetim Kurulu üyeleri, kendilerinin gruplar üstü olduğunu, sandık yönetimine grupsal tavrı sokmak istemediklerini, Genel Kurul delegeleri arasında [illegible]

[illegible]

İşte bunların yansızlığı.

BELGE :1

TSİP'liler T"K"P'lileri anlatıyor

BELGE :2

TÖB-DER [illegible]

18.Genel Kurulu T"K"P'liler kazanınca TSİP'liler TÖB-DER Genel Merkez Yürütme Kurulu bir duyuru yayınlayarak, T"K"P'lilerin TÖB-DER'e ihanet ettiklerini ve MC'cilerin içinde olduğu bir listenin Sandık yönetimine getirildiği söylenmektedir. TÖB-DER Merkez Yürütme Kurulu, T"K"P'lileri sefil, bedbaht ve hain olarak niteliyor.

Sandık yönetimine gelen gerici, faşist ve revizyonist işbirliğinin listesi (xx) işaretliler MC döneminde devrimci öğretmen kıyımında, yiyicilikte baş rolü oynayan ve MHP taraftarı olan kişilerdir. T"K"P'liler 18. Genel Kurulda bu listeyi desteklemişlerdir.

T"K"P'liler'in altından dağıttıkları belgeden anlaşılan İlkokul Öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığına alınan 9 personelin hepsi TSİP'lidir. Bunların 6 tanesi doğrudan TSİP üyesidir. 3 tanesi TSİP'li kodamanların karıları, biri bir TSİP'linin oğlu, diğer bir başkası TSİP'li Zeki Gürsoy'un baldızıdır. Anlaşılan TSİP'liler Öğretmen Sandığını hem parti karargahı hem de aile şirketi yapmışlardır.

İLKOKUL ÖĞRETMENLERİ SAĞLIK-SOSYAL YARDIM SANDIĞI [illegible]

ASIL ÜYELER [illegible] YEDEK ÜYELER [illegible]

BELGE :3

SAYI: 01/18 Siirt, 17 Temmuz 19[illegible]

KONU: Sabahattin Güzel

TÖB-DER Genel Başkanlığı ANKARA

İlgi: 16.7.1978 tarihli telefon emirleriniz.

Halen İlimiz merkez ilköğretim müdürü olan Sabahattin Güzel Üyemiz değildir. Hiçbir zaman da üyemiz olmamıştır. [illegible]

[illegible]

BELGE : 4

Siirt TÖB-DER Şube Başkanının verdiği bilgiye göre T"K"P'liler sandık seçiminde destekledikleri listede yer alan Sabahattin Güzel, devrimci öğretmenleri kıyan, adı bir yolsuzluğa karışmış ve bir MC'ci İlköğretim Müdürü

[illegible]

BELGE : 5

Yukarıdaki Belge Sandığın 1977 Şubatında yapılan Olağanüstü Genel Kurulunda MC'ci faşistler Genel Kurula sundukları bir deklarasyonu gösteriyor. Bu deklarasyona imza atan üç kişi Temmuz 1978'deki Genel Kurulda T"K"P'nin listesinde, Zeki Aktaş ismi ise 1976 Genel kurulunda TSİP'in listesinde de yer almış.

12 Mart hükümlülerine özgürlük

Bilindiği gibi 1803 sayılı Af Yasasında yapılan haksızlık sonucu ömür boyu hapis cezasına çarptırılanlara diğer mahkumlardan farklı olarak 4 yıl daha az indirim uygulanmıştı.

Haziran ayı içerisinde bazı mahkemelerin başvurusu üzerine Anayasa Mahkemesi Af Yasasının ilgili maddesini gündeme almıştır. 1803 sayılı yasadaki daha önce diğer haksızlıkların kısmen de olsa giderilmesi gibi ömür boyu hükümlülerin uğradığı bu eşitsizliğin de Anayasa Mahkemesi tarafından düzeltilmesi beklenmektedir.

Bu arada bazı infaz savcılıklarının ömür boyu hapis cezasına çarptırılanları tahliyeye başladığı öğrenilmiştir. Son olarak Mardin ve Urfa'da çok sayıda ömür boyu hükümlü 1803 sıyılı Af Yasasının genel hükümlerine uyularak serbest bırakılmıştır.

Çok sayıda 12 Mart hükümlüsü de halen 1803 sayılı Af Yasasındaki haksızlığın bir sonucu olarak cezaevlerinde tutulmaktadır. 12 Mart'ın Anayasa ve genel hukuk ilkelerine aykırı olarak kurulan ve yargılama yapan Sıkıyönetim Mahkemelerinde hüküm giymiş proleter devrimciler, demokrat ve yurtseverler de çeşitli infaz savcılıklarının uygulamalarına uygun olarak derhal serbest bırakılmalıdır.

Zindanlarda mücadele sürüyor

ANTAKYA · cezaevi mahkumları yeni İnfaz Yasasındaki haksızlıkları, zindanlardaki faşist baskıları ve Adli Tıp raporlarının gecikmesini protesto amacıyla iki günlük açlık grevi yapmışlardır. Direnişe mahkum ve tutukluların hemen tümü katılmıştır. Direniş sırasında konuşmalar yapılmış ve devrimci marşlar söylenmiştir.

SUNGURLU Cezaevinde bulunan tüm tutuklu ve hükümlüler adına yapılan açıklamada şunlar söylenmektedir:

"Yakın zamana kadar Adalet Bakanının basına yaptığı açıklamaları ve vaatleri sorunlarımızı çözeceği düşüncesiyle sevinçle dinledik. Ama ne İnfaz yasası haksızlıkları gidermiş ne de cezaevlerindeki durumların düzeleceğine dair vaatler yerine gelmiştir.

"Cezaevinde doktor, su sabun ve yakınlarımızın ziyareti sorunları en ufak bir şekilde çözümlenmemiştir. Tuvaletlerde hem banyo hem de yemek yapıyoruz.

Bizler yeni İnfaz Yasasını protesto eden arkadaşlarımızı destekliyor ve artık aldatılmayalım diyoruz."

KARS Kapalı Cezaevinden gazetemize mektup gönderen devrimciler cezaevi uzatmalı çavuşunun ve baş çavuşunun mahkumlara zorbalık yaptığını, devrimci ve yurtsever tutuklu ve mahkumları ölümle tehdit ettiğini bildirmektedirler.

Ayrıca mahkumlar Uz. Çvs. ve Bş. Çvş'nin faşistçe davranışlarından dolayı görevden alınmasını ve cezalandırılmasını talep etmektedirler.

OSMANİYE ilçesinden 212 kişi 12 Mart'ın hükümlülerinin derhal serbest bırakılmasını ve 12 Mart'ın işkencecilerinin cezalandırılmasını talep etmektedirler.

ADANA cezaevinde yeni İnfaz Yasasını protesto etmek için yapılan iki günlük açlık grevinden sonra cezaevi idaresi mahkum ve tutukluları çeşitli cezaevlerine sürme, hücreye atma ve koğuşlarını dağıtma vb. tedbirlere başvurmuşlardır. Bu tedbirleri protesto etmek için Adana Cezaevi Müdürüyle konuşmaya giden Adana YDGD yönetim kurulunun iki üyesi cezaevi müdürü ve gardiyanların saldırısına uğramışlardır. Olaydan sonra cezaevi müdürü 2 YDGD yönetim kurulu üyesini tutuklatmaya çalışmış ama bunu başaramamıştır. İki devrimci genç cezaevi müdürü ve gardiyanlarının saldırısı sonucu yaralanmışlar ve 2 günlük rapor almışlardır.

1 Mayıs mahallesi olayından tutuklu bulunanlar ölüm orucuna başladı

Ümraniye 1 Mayıs mahallesinde 19 Mart 1978 tarihinde 5 kişinin öldürülmesi üzerine suçsuz oldukları halde aylardır tutuklu olan beş devrimci, boşu boşuna cezaevinde tutulmalarını protesto etmek amacıyla "ölüm orucuna" girdiler.

26 Temmuz tarihinde açlık grevine başlayan devrimciler tutukluluk halleri kalkana kadar açlık grevine devam edeceklerini bildirmişlerdir.

Beş devrimci konu ile ilgili yaptıkları açıklamada özetle şunları söylemektedirler:

"8 gün süren işkenceden ve aleyhimize oluşturulan kamuoyundan sonra bütün şahitlerin lehimize tanıklığına rağmen tutuklandık.

"Beş aydır boşu boşuna cezaevindeyiz. Sorgu hakimliğinde yetkili kişiler bile suçsuz olduğumuzu söylemelerine rağmen tutukluluk halimiz sürmektedir. Bu şartlarda hukukun üstünlüğünden ve demokrasiden söz edilebilir mi?

"Olayı yakından bilen 1 Mayıs mahallesi sakinleri bizim suçsuzluğumuzu ispat etmek için tanıklık yapmak istediklerinde polisler tarafından 1.Şube de işkence görmekteler.

"Bizlerin bu durumdan dolayı içine düştüğümüz ekonomik zorluklarımıza ve dağılan yuvalarımıza, aç susuz kalan evlatlarımıza kimler bakacaktır?

"Üzerimizdeki haksız tutuklama kalkıncaya kadar 26.7.1978 tarihinden itibaren ölüm orucuna başlıyoruz. Bu haksız tutuklama ilk kez bizim şahsımızda uygulanmıyor. Bundan önce de birçok faili meçhul olay için böyle suçsuz failler yaratılmıştır."

HALKIN KURTULUŞU

SINIF MÜCADELESİ CEPHESİNDEN

* **Ordu**'da hizipçiler ezildi. 1977 yılında ülkenin birkaç yerinde proleter devrimci hareketi arkadan hançerlemeye çalışan hizipçi şefler aynı işi Ordu'da da sürdürmüşlerdi. Proleter devrimci hareket hakkında dedikodu ve küfür hizipçi şeflerin Ordu'da son bir yıldır tek eylem türü olmuştu, yaptıkları her iş karşı-devrime hizmet etmekteydi. Ancak etkileri altına aldıkları kişilerin Parti Bayrağı'nın altında toplanması hizipçi şefleri geriletti.

Onlar uzun süredir, kontrolleri altında tuttukları OYDGD'ye Halkın Kurtuluşu gazetesini dahi sokmuyorlar, Halkın Kurtuluşu'nun 1 Mayıs ve 6 Mayıs afişlerini dahi imza yerini keserek asıyorlardı. Ama onlar öyle tecrit oldular ki yüzlerce üyesine rağmen derneğin 1500 liralık kirasını dahi ödeyemez hale geldiler.

Son olarak OYDGD Başkanının istifası ile yönetim kurulunun tüm üyeleri devrim saflarına döndü. Bazı hizip şefleri işi devrimci saflara dönen kişileri ölümle tehdit etmeye kadar götürdüler. Ama onların bütün çabaları iflaslarını önleyemedi.

* **Trabzon**· YDGD kapatıldı. Trabzon'da son bir ayda yoğunlaşan faşist saldırılar karşısında kılını kıpırdatmayan CHP iktidarının valisi, polisi sudan sebeplerle Trabzon YDGD'yi kapattı. Trabzon Eğitim Enstitüsünü kapatmak için uğraşan faşistler 7 Temmuz günü okulu bombaladılar. Faşistlerin kaldığı KTÜ yurdundan öğrencilerin üzerine ateş açıldı. Kız Yurdu faşistler tarafından bombalandı. Bütün bunların üzerine 12 Temmuz günü polis, devrimcilerin üzerinde terör estirdi, YDGD'yi aradı. 13 Temmuz günü faşistler Uğur Satıcı adlı devrimciyi katlettiler. Vali ise 15 Temmuz günü Trabzon YDGD'yi kapattı.

* **Gaziantep** Karşıyaka mahallesinde faşist milislerin yürüttüğü saldırılar azgınca sürdürülmektedir. Son bir ay içinde mahalleye elliye yakın bomba atılmış, onlarca ev kurşunlanmış, halktan onlarca kişi dövülmüştür.

Son olarak 16 Temmuz günü bir öğretmen ve bir ev kadını faşistlerin yazdığı yazıyı silmek istemeleri üzerine faşistler saldırıya geçtiler. Ancak 500 kişiyi aşkın halkın toplanması üzerine B.Ü.D'ne sığınmışlardır. Halk faşistlerin yuvasını sardığı sırada polisler halka hücum etmiş ve dağıtmaya çalışmışlardır. Kitle sık sık "Dernek Aransın, Faşistler Bulunsun" diye slogan atmasına rağmen polisler içerde silahlarıyla duran faşistlere dokunmamış tekrar halka saldırmışlardır. Halk bunun üzerine mahallede kalabalık bir şekilde yürüyüş yapmıştır.

* **Uşak** Elmalıdere'de faşistlerin düzenlediği provokasyonlar sonucu polis halka zulüm yapmaktadır. Son bir buçuk aydır faşist beslemelerin saldırıları daha da artmıştır. Bir ay önce faşist Kamil Avaz bir işçiyi yaralamıştır. Bundan bir müddet sonra ise faşistler yine taraftarlarından birinin dükkanına bomba koymuşlar ancak bomba patlamamıştır. Bunun üzerine polis bazı devrimcileri gözaltına aldı. Bunu protesto eden mahalle halkı da polislerin saldırısına uğradı, çocuk ve kadınlar coplandı. Yine birkaç kişi tutuklandı. Ancak halk daha büyük gruplar halinde tutuklu devrimcilerin bulundukları karakolu sardılar. İşkenceci Komser Halil Erciyes bu olay üzerine tutukluların serbest bırakılacağına dair söz verdi. Ancak iki erkek ve kucağında on aylık çocuğu ile bir kadın tutuklandı.

* **Adana** Dervişler mahallesinde bir Halk Derneği kuruldu. Derneğin halkın temel taleplerini ve siyasi çıkarlarını savunmak için kurulduğunu bildiren yönetim kurulu, mahallenin tüm sorunlarına eğileceklerini de bildirdiler. Devrimciler dernek kurulmadan önce Halkın Birliği ve Halkın Gücü taraftarlarına da çağrı yapmışlardır. Ancak kuruluş toplantılarına katılan Halkın Birliği ve Halkın Gücü taraftarları derneğin kurulma çalışmalarını baltalamışlardır. Toplantıda konuşma yapan Halkın Gücü taraftarı böyle derneklerin kurulmaması için her türlü engellemeyi yapacaklarını söylemiştir. Daha sonra söz alan bir Halkın Birliği taraftarı ise bu konuda Halkın Gücü'nün savunduğu herşeyi kabul ettiğini ama bu derneklerin içine girip onları yıkmak için çalışma yapmanın daha doğru olduğunu söylemiştir.

Dervişler mahallesi devrimcileri bütün engellemelere rağmen Halk Derneğini açmışlardır.